

UMHAUSER FERENC

Fájdalmas részeg lángolás

Jani

KÉT REGÉNY
felnőtteknek

UMHAUSER FERENC

Fájdalmas részeg lángolás

Jani

KÉT REGÉNY
felnőtteknek

UMHAUSER FERENC

Fájdalmas részeg lángolás

Jani

Két regény felnőtteknek

Szerkesztette:

FETYKÓ JUDIT

Korrektúra:

DARVAS JUDIT

Ez a kötet, és a szerző valamennyi kötete,
Umhauser Ferenc jogörökösének engedélyével
került összeállításra és közlésre

PÁLHÁZA, 2012

Fájdalmas részeg lángolás

Fájdalmas részeg lángolás

A keserűség és a düh könnyeit nyeli. Most is a háttérben maradt, mint mindig. Mintha ez a gyász és fájdalom is csak az övéké lenne. Mindig kívülálló maradt, betolakodó, idegen senki, vő.

A pap szavaiban áhítat és pátosz: „Nagy veszteség ért minket élőket, hisz Kramszki Szilvia rendkívüli egyéniség volt. Kiváló, sikeres művész, de odaadó gyermek és hűséges hitves is egyben. Csak a jóisten a megmondhatója, hogy tudta ezt mind együtt, egyforma erővel, teljes szívvel, botlások nélkül, töretlen lelkesedéssel véghezvinni. A gyászolók fájdalmát enyhítse az a tudat, hogy Szilvia nyugodtan állhat az Úr ítélőszéke elé, mert amikor az ő tettei kerülnek elbírálásra, nem salak közül kell a gyöngyöt, hanem a nagyobb gyöngyöt kell a kisebbek közül kiválogatni.”

Ezt már nem bírja, keserűen felnevet:

– Még hogy nem a salak közül! Ha vannak is, bizony nagyon elkoszolódtak azok a gyöngyök!

A háta mögött álló férfi közelebb lép és megböki a térdével.

– Legalább arra a szegény marhára legyen tekintettel!

– Kire? – fordul hátra Alex.

– Hát természetesen a férjére – vonja össze szigorúan a szemöldökét az ismeretlen.

Szóval ő az egyik! Szilvia nem ígért neki hűséget s amikor zátonyra futott kapcsolatuk, nem nagyon érdekelte, hogy kivel, hol, mikor..., mintha csak most jutott volna el a tudatáig, hogy fölszarvazták. Persze ez már az elején várható volt, hisz megismerkedésük akár egy pornókönyv első fejezetének is beillt volna. Mintha egy film kockái peregnének előtte: Egy frissen alakult őrző-védő GMK. tagja, még ismerkednek a szakma fortélyaival, mindent elvállalnak, személyvédelmet, testőri feladatokat. Szilvia

társulata izraeli vendégszereplésre készül, de egy névtelen telefonáló megfenyegeti őket: „Ha Izraelbe mernek utazni, garantálom, hogy csak a hamvaik térnek haza.” Az izraeli ajánlat olyan vonzó anyagilag, hogy a veszély sem riasztja el őket, s lehet, hogy csak blöff. A biztonság okáért azért a sztárok mellé testőrt fogadnak. A véletlen úgy hozza, hogy Alexnek kell Szilviára vigyáznia éjjelnappal. Árnyékként követi mindenhová, az előadás alatt a színpalak mögül vizslatja a közönséget, ugrásra készen, ha kell, akár a saját testével, élete árán is megvédje. Éjszaka a szállodában, Szilvia szobájának sarkában, egy bőrfotelban szendereg néhány percet, de ekkor is figyelve minden apró neszre és rezdülésre. Szilvia mindig meztelenül alszik s a leheletvékony takaró is sokat sejtet, de mihelyt elnyomja az álom, egy reflexmozdulattal azt is lerúgja magáról. A legtöbbször hason fekszik, fejét a jobb karjára hajtva, bal térdét a hasa alá húzva. A szoba hiába van elsötétítve s hiába tudja Alex, hogy a szakma etikája szerint ..., a Lotrek vásznára kívánczó póz megmozgatja fantáziáját.

Első reggel, amikor fölébred Szilvia, szeme még csukva, de magán érzi a férfi tekintetét. Úgy tesz mintha még aludna, de szemhéja alól, persze úgy, hogy a férfi észre ne vegye, megszemléli amint az őt szemléli. Majdnem elmosolyodik, de uralkodik magán, s még följebb húzza térdét, s jobb lábát is behajlítja egy kicsit. Alexnak a lélegzete is elakad, hát még amikor Szilvia talpra ugrik s tettetett bosszúsággal, a feltörő kacajjal küszködve ráripakodik:

– Nem a kukkolásért vagy fizetve! – de tovább nem tudja mondani, mert egész testét rázza a nevetés, szemeiből csak úgy potyognak a könnyek. Alex haja tövéig elpirul, s megszégyenülten próbál a szobából kimenekülni, de az ajtónál jut csak az eszébe, hogy kulcsra van zárva, a kulcs pedig az asztalon, a kibiztosított héthatvanötössel együtt. Zavarában addig matat, hogy a pisztoly elsül s az asztalon álló váza befejezi ez irányú pályafutását. A lövést meghallva a másik két ór, az ajtót kerettel együtt benyomja s fegyverüket a most már sápadt Alexre szegezik.

– Semmi gond srácok, – nyugtatja őket Szilvia, miközben hanyagul egy lepedőt teker maga köré –, csak seggre pacsit játszottunk s véletlenül elsült a töke.

A két gorilla vigyorogva elrakja a mordályt s elhessegeti az ajtó elől a bámészkodókat.

– Ez kurva jó! – mondogatják –, Elsühhühült a töke – a folyosó visszhangzik a röhögésüktől.

Alex megsemmisülve, bambán áll, most senki sem hinné, hogy ő Furkó papa legtehetségesebb tanítványa. Hogy zavarát leplezze, s ne kelljen a nőre néznie, a váza cserepeit kezdi szedegetni. Szilvia közben tárcsázza a recepciót, hogy küldjenek föl egy asztalost. Letéve a kagylót Alexhez fordul:

– Hagyd a francba! Nem ez a dolgod. Na ülj már le, ne állj ott mint egy nagy rakás sz... szerencsétlenség. Majdnem mást mondtam.

A bárszekrényhez lép, találomra kivesz egy üveg vodkát, tölt mindkettőjüknek s hozzálép.

– Akkor tegeződjünk, hogyha már így összejöttünk! Jó?

– Bocsásson meg, én soha... – akarja elhárítani, de Szilvia nem tűr ellentmondást.

– Az lehet kisapám, de a kivétel erősíti a szabályt meg esetleg meg találok haragudni s akkor kukkolhatod a sivatagban a tevék, vagy Arafat valagát. Ha jól emlékszem, már bemutatkoztál, de nem emlékszem a nevedre.

– Nagy Sándor, de a többiek csak Lexinek vagy Alexnek becéznek.

– Azt hiszem ismered a nevem, de az illem úgy kívánja, hogy én is bemutatkozzam. Kramszki Szilvia, alias Szivacs, de ez csak a csúfnevem, nem igazán rajongok érte. Akkor le vele, fenéig! Ne csak szemezz vele, mint az enyémmel!

– Egy poént sem bírnál kihagyni? – szedi össze magát s kényszeredetten az italt is lehajtja.

– Nem én, de ehhez puszi is jár! - áll lábujjhegyre, átkulcsolja a nyakát, úgy istenigazában szájon kapja, nyelvét is áttolja, hogy Alex a meglepetéstől alig kap levegőt. Egészen belehevülnek, az asztalos

zavartan topog a betört ajtó előtt, először kopogni próbál, majd köhéccsel s többször leejti a szerszámosládát, mire tudomást vesznek róla.

– Nem rossz, nem rossz – Bontakozik ki kelletlenül Szilvia, mintha csak egy bort ízelt volna. – Jó a bukéja és ereje is van – Elindul a fürdőszoba felé, hogy most már felöltözzön, de észreveszi, hogy az asztalos a szeme sarkából figyeli, s mintegy véletlenül leejti magáról a lepedőt, hátha az ujjára vág.

Alex megborzong, nem tudja mi ártott meg jobban, az ital vagy a csók. Az ablakhoz lép, meglazítja nyakkendőjét s kihajol, hogy teleszívja tüdejét friss levegővel. Szeme a parkolóban álló buszra téved. Egy gyanús alak éppen most mászik ki alóla s körülkémlel. Egyetlen ugrással átszeli a szobát, félrelöki az asztalost s ötösével veszi a lépcsőket, ahogy rohan lefelé. Mire leér a suhanc épp akkor tép el a motorbiciklijével. A buszhoz megy, óvatosan végigsimít az alvázon. Rögtön meg is találja amit keres. Ismerős a szerkezet s a szappanszerű síkos anyag. Lefekszik hanyatt a földre, behúzza magát a busz alá, bár ha a távolból figyelik..., de most nincs idő gondolkodni. Hatástalanítja a szerkezetet és leoperálja, a randevú Szent Péterrel egyenlőre elhalasztva, de a biztonság okáért végignézi a busz alját milliméterről milliméterre, hátha többel is bebiztosították magukat. Többet nem talál, kimászik a busz alól, az izraeli biztonságiak állnak fölötte, nem akarják hinni amit mond, valahogy túl zűrös ez az ürge, jó lesz szemmel tartani. A plasztikot elrakják s még egyszer tüzetesen átvizsgálják a buszt. A városnézés így később kezdődik egy órával s most már a helybéli biztonságiak is ügyelnek rájuk.

– Menjünk a hátsó üléshez, nem szeretem, ha ülnek mögöttem! – tereli a busz végébe Alexet Szilvia. Megvárja míg a férfi leül s ő a legnagyobb természetességgel az ölébe huppan. A többiek vigyorogva kapják el tekintetüket s hallja amint végighullámszik a buszon: „Most valóban el fog sülni a töke.”.

Franc a pofátokba, de jól szórakoztok rajtam – gondolja é, de vesszek meg, ha nem cserélne velem szívesen bármelyikötök. Ebben

a ribancban meg úgy látszik egy szemernyi gátlás sincs, a legszívesebben megfojtanám, persze nem amikor én felelek az életéért, de előbb még jól megkettyinteném, hogy a szeme is fölakadjon! Az addig fészkelődik az ölében, míg nemi fegyvere kibiztosítódik, amit elégedett kuncogással nyugtáz. Alex a bal kezével átöleli a melle alatt, s kicsit megemeli, jobb tenyerét pedig a szoknyahasítékon a fenéke alá csúsztatja, gyűrűsujját begörbíti, a szeméremajkak közé fúrja. „Ezen nincs bugyi! Ez mindent előre kitervezett! Azért se!” – húzza vissza a kezét, mire a nő könyökével, tőle váratlan erővel, gyomorszájon vágja. Testét elönti a forróság, agya kikapcsol, szeméremérzete szétfoszlik, bal kezével újra megemeli, jobbjaival lehúzza cipzárját s beilleszti az ütőszeget. Szilvia nekifeszíti fenekét, csak épp egy picit segít rá a busz ringatására s már csak azért imádkoznak, hogy a busz tíz percen belül meg ne álljon, de miért pont most ne állna meg? A többiek leszállnak s türelmetlenül topognak a busz mellett, míg ők... örülten vágtnak a csúcs felé. Szilvia szoknyáján egy félreérthetetlen folt hivalkodik, amikor a szemérmetlenül kíváncsi tekintetek keresztützésében leszállnak. Alex úgy érzi, hogy megsemmisül, pedig gátlásai jó része örökre a buszon maradt. Szilvia rezzenéstelen arccal, kihívóan viszonozza a tekinteteket, mire szégyenlősen elfordulnak. A legnagyobb természetességgel Alexba karol.

– Tudomást se végy róluk! – súgja a fülébe.

Alex érzi, hogy megperzselődött, de a java még csak ezután jön. A józan esze azt súgja, hogy fusson, meneküljön, de érzékei s a föllobbanó fájdalmas-részeg lángolás már hatalmába kerítette. Első útjuk a Siratófalhoz vezet. A fal táblákkal és cédulákkal van teletűzdelve, a zsidók recitálnak előtte hajlongva, megszokva már a semmit sem tisztelő turisták fényképezőgép csattogtatását s többnyelvű karattyolását. Alexnek olyan az érzése, mintha egy Csontváry kép szereplője lenne, homlokát a forró köhöz érinti, mintha valami láthatatlan erő húzná-vonná s ő feloldódna benne, egy a kövel, a vibráló levegővel, ősei szellemének közelségét érzi..., de hogyan, hiszen ő katolikus lenne?

- Rosszul vagy? – érinti meg Szilvia a vállát.
- Á, dehogy, csak olyan megmagyarázhatatlan.
- Menjünk innen! Rám nincs jó hatással ez a hely – karol bele.

Egész nap úgy járnak-kelnek, mintha nászutasok lennének s fogalmuk sincs róla, hogy éppen hol vannak s miről beszél az idegenvezető. A bazárban azért vesz Szilvia egy könnyű, nyári ruhát, s az első étterem mosdójában magára ölti, a megpecsételt helyett, amit gondosan elcsomagol, hogy otthon majd elrejtse a többi örült emlék közé. Délután egy kibuc lakói látják vendégül őket. Mind Magyarországról vándoroltak ki. Bár teljes önellátásra vannak berendezkedve, a földművelést inkább csak hagyománytiszteletből folytatják, fő profiljuk kábel s más elektronikai tartozékok készítése, gazdagságukat ennek köszönhetik. Közösségüket nem fenyegeti a felbomlás veszélye, mint nem egy elszegényedett kibuccal megtörtént. Minden tag rendelkezik saját bankszámlával, ha úgy tetszik évenként utazhatnak Európába, Amerikába vagy ahová csak tetszik. Őket nem kényszer, a megkövült szabályok tartják össze, hanem egymás tisztelete és szeretete. Fiaikat mind külföldre küldik egyetemre, hadd lássák mi van „odakint”, az ő elhatározásukon múlik, melyik életforma mellett döntenek. Alex arcára keserű mosoly ül a vezető szavait hallva, Szilvia rögtön észreveszi.

- Mi ilyen vicces?

– Csak eszembe jutott, hogy mi ezt még nem régen utópisztikus szocializmus vagy kommunizmus címszó alatt tanultuk s aztán ez a fene nagy változás, csak nekünk nem volt választási lehetőségünk, mindent úgy testáltak ránk.

- Akkor te már harminc is elmúltál, s lehet, hogy komcsi vagy?!

– A fenéket, csak nem tudom nem észrevenni, hogy..., de hagyjuk, nem világnézeti órán vagyunk!

– Nem is gondoltam, hogy egy testórnek még világnézete is van! Nincsen ez káros hatással a munkájára, ha mondjuk egy...

– Igen azzal lenne, de olyankor az ember minden személyest kikapcsol, csak te engemet teljesen kizökkentettél s most nagyon úgy néz ki, hogy teljesen alkalmatlan vagyok ilyen feladat ellátására. Már

csak mint lovagias férfira számíthatsz rám, akinek szerencsére van némi szakmai előképzettsége. A Géza már rossz szemmel néz ránk, azt hiszem, ha hazaérünk, meg fogja köszönni a szolgálataimat, de többet nem fog rá igényt tartani.

Még a nap lemenő sugarai mellett megmártóznak a tengerben, aztán irány az előadás. Valami absztrakt darabot adnak elő angolul. Szerencsére az egész helyzetkomikumra épül. A poénok közötti üresjáratokat esztelen rohangálás tölti ki s a mutatósabb színésznők villongatják ki a bájaikat, a többet sejtető mint eltakaró, ruhadarabok alól, hogy aki nem érti, az is kapjon valamit a pénzéért. Most esik le Alexnek, miért nem volt szükség próbára. Végre lemegy a függöny, de nehéz eldönteni, hogy ez a darabnak, avagy annak szól, hogy vége.

Az előadás után a meghívók ankétot rendeznek a vendégművészek tiszteletére. Egy tiszteletkör után Szilvia karon ragadja Alexet és faképnél hagyják a társaságot. Szilvia már a szálloda folyosóján öltöztetni kezdi Alexet, a szobába érve már a nadrágot rángatja róla, majd ő is kibúvik ruhájából s a szőnyegre rántja. Úgy kígyózik, tekergőzik, mint a Laokoönt és fiait körülölelő szörny, ő a szexualitás, a testet öltött nemi vágy. A kimerítő szeretkezés után összefonódva, a padlón alszanak el. Reggel majdnem megint rájuk törik az ajtót, mert csak hosszas dörömbölésre ébrednek föl. Hiába a többiek rábeszélése, nem tudják őket kimozdítani a szobából. A holttengeri tekercek, Sion-hegy s más bibliai látványosság most hidegen hagyja őket, ereikben a vágy józanságot kioltó bujasága száguld. Egy könnyű, félbehagyott reggeli után folytatják ott, ahol az éjszaka abbahagyták. Este is csak kénytelen-kelletlen bontakoznak ki a véget nem érő ölelésből, az előadás vágyfokozó, lélegzetvételnyi szünetére. Szilvi a színfalak mögött örökdő Alexnek játszik – egészen mást, mint a rendező utasításai –, dévaj és vad, az egész társulatot „lejátssza”. Fergeteges sikere van, a közönség tombol, minduntalan visszatapsolják. Eddig sem örvendtek nagy népszerűségnek, de ha lehet, ezután még jobban gyűlölik és irigyelik őket. Már meg sem próbálják bevonni a közös

programokba őket, éles megjegyzések nyilait röpítik feljük, s olyan „kedves” figyelmességeket, mint egyik reggel, amikor egy tolószéket találnak az ajtóban, rajta hatalmas betűkkel: „Alexnek szeretettel.”

Géza nem bírja sokáig s mikor végre sikerül nyakon csípnie Alexet, félrevonja:

– Nem mintha irigyelnélek benneteket, de nem ezért vagyunk fizetve! Úgy belevadultatok a kefélesbe, hogy még azt sem vennétek észre, ha közben kézigránátot dagnának a seggetekbe. Neked még nem volt nő, hogy most minden eszed a farkadba ment? Azt sejtethed, hogy a következő buliból kihagylak, de ha nem veszel erőt magadon, máris utazhatsz haza, kerítetek inkább egy megbízható izraelit.

– Abba némi beleszólásom nekem is van – lép oda Szilvia. – Mi az, savanyú a szőlő hapsikám? Attól szebbet meg nem is kívánhat az ember, minthogy dugás közben repüljön a mennybe!

– Nektek lehet, de nekem a csőd lenne s egy túlgerjedt kurváért meg egy felfújt baknyúlért nem hagyom elcseszni az első alk... – Nem tudja befejezni, mert Szilvia orrba vágja, hogy a vére elered.

– Vonatkoztass édesanyádra és foglalkozz a saját farkaddal, minket pedig hagyj békén! Ezentúl a saját felelősségünkre tartózkodunk itt, és nem kérünk a szolgálataidból!

– Ez rossz húzás volt. Nagyon rá fogtok erre fázni! – oldalog el, alig tudva tartóztatni magát, hogy ott helyben le ne lője mindkettőjüket. Az incidens után hátra lévő pár napban azért vesznek vissza valamit a vehemenciából s tüntetőleg részt vesznek néhány kiránduláson is.

Sólyomszárnyakon száll az idő, s Ferihegy körvonalai bontakoznak ki alattuk.

– Csodálatos tíz nap volt – bújja a fülébe Szilvia fátyolos hangon, s valami olyan hátsó zöngével, ami azt jelzi, hogy vége.

Amint túlesnek a szinte formális vámvizsgálaton, Szilvia egy puszt nyom Alex orra hegyére s hanyatt-homlok rohan szüleihez. Alex tétován vár még, hátha visszajön érte, hogy bemutassa nekik, de ő már tudomást sem vesz róla, mintha a világon se lenne.

Az elkövetkező napokat Alex azzal üti el, hogy próbál egy másik őrző-védő GMK-t vagy KFT-t keresni, amelyik alkalmazná, de Géza már leadta a drótot, szakmai körökben már nulla. Igaz akad egy kétes hírv team, amelyik felajánlja, hogy sétáltassa az egyik prominens politikus feleségének vesebeteg ölebé, amiért majdnem annyit leakaszthat, mint egy komoly melóért. A megalázó ajánlatot visszautasítja, s azon gondolkodik, hogy eredeti szakmájában, mint autószerelő keressen állást. Már elindul a műhely felé, ahol tanulóéveit töltötte, s az öreg marasztalta, hogy dolgozzon nála, amikor meglát egy hatalmas plakátot, Szilvia életnagyságú, meztelen képe. „HORROR-ROCK-MUSICAL” hirdeti a plakát. Nem igazán a műfajom – gondolja –, de ha más nem, előadás után a művészbejáránál megvárhatnám. Igaz nem tudom mit akarok, hisz..., de nem, hogy ilyen semmilyen vége legyen! Nem szakítottunk, nem mondta, hogy vége. Hát ha csak azt várja, hogy én keressem! Ezzel meg is nyugtatja magát, azt hiszi, amit hinni szeretne.

Alig tudja kívánni, hogy este legyen s már egy órával az előadás vége előtt, ott szobrozik a kijáratnál szemben, félig-meddig elbújva a kapu alatt. Kis idő múlva egy motoros, olyan rocker-szerű, áll meg vele szemben, fölnyitja az ott álló Golf motorháza tetejét, valamit belerak az oldaltáskájából, buherál még egy kicsit, visszazárja és eltűz.

– Az anyját! Valóban egy nulla vagyok! – ébred a szitu jelentőségére Alex. Odamegy a géphez, neki nem megy olyan könnyedén a tető felnyitása, de a plasztikot már a megszokott rutinnal köti le a gyújtásról.

– Szakasztott olyan, mint Izraelben. Vajon kié lehet a járgány? – gondolkodik el. Nem soká azt is megtudja, mert sorjáznai kezdenek kifelé. A fal mellé húzódva, az árnyékból figyeli a távozókat. Már csak a megbabrált autó marad, végre kilép Szilvia, de nem egyedül, hanem a homokos hírében álló rendezővel és eléggé összefonódva vele.

– A szajha! – szisszen föl s fölhöz vágja a csokrot, s jól meg is tapossa. – Ez a tetű meg úgy látszik annyira ferdehajlamú, hogy a

nőket sem veti meg! Ilyen marha is csak én lehetek, hogy egy ilyen csajnak bedőljek! Csak kapóra jöttem neki Izraelben, mégiscsak más volt, mintha maszturbálnia kellett volna vagy vágyott egy kis újdonságra. Nála amolyan fogyóeszköz lehet a férfi, mint a fogkefe, papírzsebkendő vagy a WC-papír. Hát velem rendesen kitörölte! – Közben a viháncoló pár beül a kocsiba.

– Óh! Hogy az a moszkvai! Hogy miért nem tudtam benne hagyni! Nem lehetek ilyen tetű, azért még, hogy nem kellek neki, még kár lenne érte! Mindenki azt kap, amit keres vagy érdemel. Éreztem én, hogy jobb lenne ma föl se kelnem, most meg már semmi kedvem hazamenni. Ha már a lejtőn vagyok legalább legyen stílusérzésem, valami bigét fel kellene szedni! – Bemegy az első útjába eső bárba s rendel egy dupla whiskyt, mint ahogy a filmekben látta. Úgy nagyfiúsan egyszerre fölhajtja, de félrenyel, majd megfűl. Mellette a pultot támasztó tagbaszakadt férfi barátságosan hátba veregeti.

– Nem vagy valami gyakorlott piás mi? – mosolyodik el.

Alex csak bólint és szeretne a föld alá süllyedni, mert úgy érzi, hogy mindenki őt nézi.

– Megint nem lett ötösöd, valakid meghalt vagy dobott a nőd?

– Az utóbbi.

– Nem szabad mellre szívni. Tudod a nő meg a villamos..., jó, jó, tudom, hogy közhely, de ez az egész rohadt élet tele van közhelyekkel, csak a pia ad egy kis színt az egésznek.

– Ez is egy álláspont – enged ki Alex. – Ha meg nem sértem, meghívhatom egy italra?

– Itallal sose, csak kisbaltával. Szóval te társasági ivó vagy? – emeli a poharat, amit már eléjük is tolt a csapos kérés nélkül.

– Ezek szerint – emeli ő is.

– Úgy látom, te még járatlan vagy a piológiába, majd én abszolválom neked. Ha nem vagyok indiszkrét, feleség, vagy barátnő volt a kiváltó?

– Barátnő.

– Óh, akkor szerencsés ember vagy, de ez azért nem fog minket megakadályozni abban, hogy úgy berúgjunk, mint a csacsi s előre figyelmeztettek, hogy holnap reggel rettenetesen fog fájni a fejed, s csak akkor fog szünni, ha rátöltesz. Először csak akkor nyúl a pohárért az ember, ha baj van, aztán már okkal, ok nélkül, de kiszáradt a poharam, s ha még egyszer megsértenél. Kérnék, de most sóher vagyok.

Alex kér, és megint kér. Szórakoztatja a nagydarab férfi különös eszmefuttatása a szesről és a piásokról, majd azt veszi észre, hogy már mindenben csak vigyorog, kezdenek elmosódni előtte a körvonalak s enyhén himbálódzik vele a szék.

– Bocs! – áll föl imbolyogva, – de ennyi – s kitámolyog a friss levegőre. Szinte mellbe vágja a friss éjszakai levegő, s alig tudja koordinálni lépteit, de ez nem zavarja, sőt és valahogy indokolatlanul jókedve van. Valahonnan a gyerekkorából előúszik egy dallam és a szájára tolul, pedig soha nem ragadtatta még éneklésre vagy ahhoz hasonlóra magát. „Fülemben hallom még az üstdobot, fejemben érzem még a vermutot...”

– Igaz, hogy whisky volt – röhög föl.

– Ez még azt is lepipálja haver! – nyom valaki a kezébe egy üveget. Ő engedelmesen meghúzza, ha már ilyen barátságosan kérik, majd ahogy visszaadja, körülnéz a társaságon. Punkok, a lányoknak két oldalt simára van borotválva a feje, középen valami kikeményített, leginkább partvisra emlékeztető lila-kék pamacs. Két fiúnak a simára borotvált koponya tetején lófarok meredezik, egy harmadiknak pedig kereszt alakban van hajatlanítva a feje. Aki a förtelmes ízű, szappanos víz szerű itallal kínálta, egyszerűen csak elhanyagolt, szakadt és bűdös.

– Mi ez a sírva vigadás hapsikám? – karol bele az egyik lány. Méregzöld pólóján áttűnnek kerek, feszes mellei, mellbimbói, a tenyérszerű bőrszoknya épphogy le nem reped róla. Hosszú, formás combjain rózsaszín harisnyatartó tartja a fekete, combközépig érő harisnyát.

– Az hosszú és unalmas. Te is hosszú vagy, de nagyon izgi.

– Hiába csurgatod a nyálad, csak egyszerűen szánom az ütődöttet, de ez még nem jelenti azt! Kapizsgálsz?

– Most nehéz a fölfogásom, azon kívül a partvisod is tetszik.

– Toszd meg, süket a vakerod, inkább igyál még egy kicsit! – Alex szófogadóan iszik, majd megkérdezi:

– Ha meg nem sértelek, mi ez a borzalom amivel mérgezték?

– Egy kis tonic, egy kis vodka és az mond neked valamit, hogy MDEA vagy MDMA?

– Tiszaújváros és Vlagyivosztok.

– Miért pont Vlagyivosztok?

– Ez ugrott be, de nem fog zavarni, ha lehánylak? – a lány gyorsan egy kukához vezeti s tartja míg öklendezik.

– Mindenki így van vele először, de majd megszokod, s ha meggondolod; ennek ellenére te egész menő fej vagy, mert abból a több millió ondósejtből pont az az egy ért célba, amiből te lettél. Hát nem óriási? Első a sokmillióból! – a társaság nagyokat nyerít a jól ismert, de meg nem unt poénon.

– Te vagy a legszellemesebb és legcsinosabb partvis, akivel valaha is találkoztam.

– Kezdem unni ezt a partvis dumát, te meg úgy nézel ki, mint valami ügynöknek álcázott WC-kefe!

– Van benne valami, mert a nyellemmel a művésznő egész jól elmaszturbált.

– Milyen művésznő?

– A pornókirálynő.

– Szóval dobtak és ettől vagy úgy kiakadva? Akkor hagylak szenvedni – engedi el a karját.

A díszburkolat kockakövei megelevenednek Alex talpa alatt, egy kovácsoltvas lámpaoszlop kitartóan közeledik felé, bármerre akar kitérni, mindig szembetalálja vele magát.

– Ne izélj, haver, szidtam én a jó kurva édesanyádat? – tegeződik vele össze, mintha az válaszolna is: „Nem, te mindig rendes voltál.” Amikor találkoznak, belekapaszkodik s elkezd rajta körbe-körbe keringeni. Kétségbeesetten kiált a punkok után:

– Hé srácok, ne hagyjatok már itt! Nem tudok kimenni, nincs kapu ezen a rohadt kerítésen.

– Hát ezt nem hagyhatjuk így itt! – fordul vissza String. – De ilyen szerkóba ki fog ríni, nem árt egy kicsit följavítani – A kuka illatú zakóját húzza le, cserébe adja a foszladozó, koszösszetartotta garbót. A lány egy koszos kövel kidörzsöli a nadrágjából az élt, s hogy szellőzzön, körömmollóval formás kis ablakokat vág rá, végül az alját kirojtozza.

– Na így már nem fogsz feltűnést kelteni! – néznek végig rajta elégedetten. A lány megint pártfogásába veszi s vonszolja magával.

– Nagyon fasza gyerekek vagytok s én úgy, de úgy szeretlek benneteket, mintha a testvéreim lennétek – csordul túl az érzelem Alexben.

– Oké, oké. Majd elmúlik, csak ne nyálazz össze! – nyugtatja a lány. Alex úgy érzi, mintha egy hajó fedélzetén lenne a háborgó tengeren, de ahogy kezdi megszokni és megtanulni a „hajón való járást”, már nem is érzi olyan kellemetlennek az állapotát. Mire belejön a navigálásba, egy pincelejárathoz érnek. Alex is nyújtja a csuklóját, mint ahogy a többiektől látja, hogy vegytintával lepecsételjék. Ahogy botorkálnak lefelé a lépcsőn, testek izzadságszagú kipárolgása s dohos pinceszag furakodik szaglősejtjeikbe. Lent színes fénycsóvák villannak át a gomolygó cigarettafüstön s meghatározhatatlan eredetű párán. Monoton dobolás dübörög dobhártyáikon, szinte zeneként hatnak a csörömpölések s morajló zajok. Színpadnak vagy hasonlónak nyoma sincs, úgy középtájon himbálódzik négy srác; egyikük egy gitár húrjait tépi dühödten, de nem igen lehet elégedett az eredménnyel, mert a fogaival nyüvi tovább, a másik előtt dobok, serpenyők, bilik, különböző méretű konzervdobozok felbontva és bontatlanul, egy dobverővel s fakanállal rohangál fel - alá s ötlet szerűen rápüföl valamelyikre. A harmadik pedig, különböző mértékben leivott sörös és kólás üvegeket nyifogtat s amelyiknek nem találja megfelelőnek a hangolását, abból leiszik még s ha elégedett, böfögéssel fejezi ki. A negyedik –, ez lehet a fő szám – meztelen testére sárkányok, párzó

sértések, szodomista jelenetek vannak tetoválva. Előtte egy állványzaton bőrszíjakon vasrudak, kuglibábúk, penis alakúra esztergált ebonitrudak függenek, azokat öklözi-rugdossa a kimerülésig, néha felnyög s egyre gyakrabban jönnek rá, a leginkább epilepsziás rohamokra emlékeztető rángások. Nyefeg, vakkant és üvölt, mint egy gonosz szellemekkel perelő sámán, aki kicsit túlméretezte a bolondgomba adagot, hogy transzba essen.

A közönség sem mindennapi gyülekezet: bőrszerkós rockerek, WC-lánccal és zsilettpengékkel spékelve, brillantinnal felnyalt hajú, fazonravasalt, fenyőszeműveges digók, elszabadult WC-keféket és partvisokat mintázó punkok és más mutációk Isten állatkertjéből. Akiknek már sikerült belőnie magát, ájultan fekszenek a fal tövében, semmibemeredő, üres tekintetekkel, a minden mindegy bamba vigyorával. Érthetetlen, hogy a még némileg maguknál lévő félzazák nem gázolják halálra őket, de úgy látszik nemcsak a részegekre vigyáznak megduplázott erőfeszítéssel az őrangyalok.

A fénycsóva egyszer csak ismerős arcra vetődik. Alex szétfolyó tudatában egy név összeáll: „Szilvia”. A helyhez illő elemi erővel föl is szakad a melléből: – Szilvi-i-a-a-a! – Átgázol az emberdzsungelen. Szilviát egy hobó, olyan, neandervölgyire visszaütő mutáns tapenolja, a „zene” ütemtelenségére. Alex először finoman lefejt a fickó kezét Szilviáról, de az gurgulázó torokhangon anyázni, s mocskos ökleivel hadonászni kezd. Alex megmarkolja a nadrágszíjánál fogva, a feje fölé emeli, miközben az állványhoz lép, egy kicsit megpörgeti, a bőrszíjakra tekeri, meglendíti, majd elengedi. A fickó párszor átpördül a tartórúdon, majd az egészet magával rántva ráesik egy nagy bórdobra, ami beszakadva egy óriási szellentéshez hasonló hangot produkál. A közönség örjöng és visszatapsolja a produkciót, közben a szubkultúra vonagló papja is összeesik habzó szájával s félrevonszolják, helyét átveszi egy újabb őstehetség.

Alex átkarolja Szilviát, aki rácsodálkozik:

– Te itt?

– Eegen, de te sem tétlenkedsz, gyorsan cseréled a krapekokat s ráadásul egyre rosszabb minőségűre.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy te vagy a csúcs?

– Csúcs a Drakula, de nem érdekes, fő hogy találkoztunk.

– Én nem ígértem neked semmit és nem akarom, hogy...

– De én akarom! Könyörgöm! – térdepel le és átöleli combját s jó hangosan, hogy a zsvajt túlüvöltse, elkezd szavalni:

„Mit bánom én, ha utcasarkok rongya,

De elkísérjen egész a síromba.

Álljon előmbe izzó, forró nyárban:

Téged szeretlek, Te vagy akit vártam...”

Először csak a mellettük tipródók hallgatják megkövülten, de már az utolsó sorokra a zene is elhallgat s minden szem részegeződik s áhítattal isszák szavait.

– Ez baromi jó! Te írtad öreg? – támo lyog oda a gitáros.

– Te még sosem hallottál Adyról? – kérdez vissza Alex.

– Már hogy a francba ne! Én már a négy osztályos gimit is nyolc év alatt végeztem el, de erre a versre nem emlékszem. Gyere a mikrofonhoz, abba bögd bele, én meg olyan basszust impro...

– Akadj le! Bármelyik könyvtárban megtalálod. Én többet nem engedlek el! – fordul vissza Szilviához.

– Most miért égetsz? Mindenki minket bámul – próbálja lefejtetni magáról.

– Hú de szemérmes lettél egyszerre, bezzeg a buszon!

– Miért kellett megint találkoznunk? – térdel le Szilvia is. – Tudod, hogy te is majdnem olyan örült vagy mint én?

– Mert megörjítettél, s azt hiszem, hogy így is maradok.

– Jó vége lesz ennek? Én nem akarom.

– De igenis akarod! Nem vagy te az a szexautomata, amit eljátszottál. A rossz nő álarca mögött egy kisleány rózsaszín lányregényről álmodik.

– Te benned nemcsak egy költő, de egy pszichológus is megveszett, különben nem hordanál össze ennyi marhaságot!

– Én még ki merem mondani, amit érzek, nem akarok más lenni, mint aki, lehet, hogy nem okos dolog, de engem taszít a képmutatás.

– Nem vagy valami korszerű s érzem, hogy ráfizetek, de én is oltárira beléd estem, ezért menekültem el a repülőtéren, de úgy látszik engem is utolért a szerelem vagy egyszerűen csak még buggyantabb lettem. Tűzzünk el innen, jó? Most már kettesben szeretnék lenni veled s bebizonyítani, hogy igenis rossz nő vagyok, rosszabb, mint amilyet valaha is el tudnál képzelni. Nem szeretem, ha látják a könnyeim, az sokkal rosszabb, mintha az ember meztelenül áll a színpadon, a sok nyálcsurgató kéjéhes férfi felfaló tekintetei előtt.

– Miért pont most sírnál, amikor egymásra találtunk?

– A boldogságtól te majom!

– Az más, attól lehet – indulnak a kijárat felé. Néhány sarokkal az agyelszívótól megtalálják Szilvia fehér Mercédészét s beszállnak. Szilvia egy kazettát csúsztat a magnóba és indít. Ta-ta-ta-tam, hangzik föl az ismerős dallam, a Sorsszimfónia.

– Aprópó – a halál kopogtat az ajtón–, erről jut eszembe, kié volt az a másik verda a színház előtt, amibe bekígyóztatok a rendezővel?

– Szóval te kémkedtél utánam?

– Csak rád vártam egy hatalmas csokorral.

– Hová lett?

– Összetapostam, de nem is ez az érdekes.

– Hanem?

– Az, hogy egy főszer a levegőbe akart röpíteni benneteket, csak nem vett észre, hogy ott dekkolok s így sikerült megghiúsítanom a tervét.

– Kik és mit akarnak Alex?

– Azt neked jobban kellene tudnod, de ezentúl én vigyázok majd rád s azt is kiderítem, hogy kik azok s mi a kínjuk.

– Lehet, hogy ez is csak egy jel – gondolkodik hangosan Szilvia.
– Minden napunkat úgy kellene élnünk, mintha az utolsó lenne, most még jobban felerősödött bennem ez az érzés. Néha olyan halálfélelmem van, s hogy elmúljon, valóban szeretnék meghalni. Ez

a zene úgy ringat, körülölel, csalogat: gyere itt nincs bánat, csalódás, nincsenek kicsinyes gondok, sem nagyra törő álmok, csak a végtelen. Ta-ta-ta-tam –, dúdolja ő is. Ezt nem is lehet szavakban kifejezni; a legtöbbször szeretném magam leköpní, a saját pofámba ordítani: „Te rohadt dög!” – Látod ezt? – tartja Alex arca elé a bal karját. Alexet már a szállodában viszolygás fogta el, amikor ezeket a sűrű vízszintes hegeket megpillantotta Szilvia csuklóján, de csak most döbben a jelentésükre, hogy minden egyes heg a halál érintése s egyben segélykiáltás.

– Miért?

– Én sem tudom pontosan. Anyám szerint, engem Isten a tenyerén hordoz, mert nekem minden sikerült. Az első föllépésemmel sztár lettem s ha hétfelé szakadnék, az sem lenne elég, hogy minden szerepet eljátsszak amire fölkérek vagy engem pécéznek ki. A kritikák csak szuperlatívuszokban szólnak rólam, a nézők rajonganak, és mégis... Mi van akkor, ha hirtelen meggondolja magát és elejt vagy összeszorítja a markát? El tudod képzelni milyen érzés ez?

– Sajnos nem. Én sohasem hittem senkiben és semmiben. Mindent a magam erejéből értem el. Nem hiszek az eleve elrendelésben, bár néha felködlik, hogy valaminek lennie kell, mert nem lehet minden véletlen vagy ha az, akkor semmi értelme, az meg végképp nem lehet, hogy az események irányítsanak minket, ha van erőnk és kitartásunk, akkor mi irányítjuk az eseményeket és a sorsunkat is.

– Még hogy neked nincs hited? Ha nekem feleannyi lenne! – elővarázsol egy laposüveget, jól meghúzza és átadja Alexnak. – Tudod az a borzasztó – folytatja –, hogy rám a siker és a bukás –, bár én még nem buktam nagyot – egyformán hat. Mindig, mintha ez lett volna az utolsó sansz, soha nem vagyok elégedett, úgy érzem csak hízelegnek s hogy nem az igazi, nem hozom ki magamból, amire képes lennék. Én nem játszom, élem a szerepeimet. Minden szerep egy kisebb halál. Nincs lent és fent. Koordináta nélküli pont vagyok. Úgy érzem légüres térben lebegek.

– Hát igen elszálltál, de majd én a földre rántalak, ha nem csak álmodom, de valóban itt és veled vagyok.

– Az egész élet csak egy álom, Alex! S ha lehet, akkor álmodjunk szépeket. Látnod ez a kérés – áll meg és kiszállnak. A kissé hűvös, de még kellemes szeptember éjszakai levegő felfrissíti, és kicsit kijózanítja őket. Amikor belépnek a hallba, Alex azt gondolja megint hallucinál. Csavart márványoszlopok, középen szökőkút aranyhalakkal, pálmák és páfrányok dzsungele övezi, s mögötte a fal mellett egy durva, gyalulatlan tölgyfaasztal, hatalmas poliészterből készült rántott hús szeletekkel, az egyiken egy nagy, zöld műanyag légy. Az asztal mellett egy guberáló életnagyságú szobra, fölötte a falon puffadt hasú, csontváz sovány afrikai gyerekek s összeaszott, lógómellű öregasszonyok fotói. Ahogy megfordul, szemben, a bejárati ajtó két oldalán, híres politikusok és filmcsillagok estéyleiről készült képek. Hivalkodó pompa, az asztalok ínycsfalatoktól roskadoznak.

– Te nem vagy normális! – öleli szorosan magához Szilviát. – Miért kell neked a világ összes gondját a nyakadba venni? Nem csoda, hogy annyiszor öngyilkos próbáltál lenni, agyonnyom a lelkiismeret.

– Azt mondd? Bennem még ez nem kristályosodott ki ilyen tisztán, ahogy most megfogalmaztad, azt hittem egyszerűen csak mazo vagyok, némi perverz beütéssel. Azért teljesen normális sem szeretnék lenni, legalább is úgy nem, ahogy ma azt hiszik, hogy az.

– Most már csak azt nem tudom, hogy a hálószobádba be merjek-e ezek után menni vagy kössem fel a nyúlcipőt?

– Miért, milyennek képzeled? – indulnak el a szóban forgó helyiség felé.

– A kilincsek ágaskodó férfi nemi szervek, az ülőkék és puffok női melleket formáznak, az ágy hatalmas anyaméh, a falakon nimfák zokognak pucéran, mert kiderült, hogy Pán homokos vagy minimum impotens; a plafonon kukkolók és a nyálcsurgató vénék stopperórával mérik, hogy mennyi ideig maszturbál Zsuzsánna.

– Ki kell hogy ábrándítsalak – nyitja ki a hálószoa ajtaját Szilvia: Halványzöld falak, középen püspöklila franciaágy, mellette kétoldalt fehér éjjeliszekrények. A plafon, mintegy planetáriumban, a téli égbolt képével, a villódzó égitestek mögé rejtett lámpák halvány fénye szolgáltatja a világítást.

– Remélem azért nem lankadtál le! – lép ki Szilvia a ruhájából, majd az egyik szekrényből italt és poharakat vesz elő, tölt majd Alexhez lép, kezébe nyomja a poharat, isznak s közben már öltöztetni kezdi őt is.

– Muszáj ennyit innod?

– Igen muszáj, de te miért nem tudod még piásan sem elengedni magad?

– Bocs! – veti magát hanyatt s rántja magával Szilviát is s a meredező dákóra veszi s föl is szisszen, mert teljesen szárazak s kissé fájdalmasra sikeredik mindkettőjük számára a hirtelen behatolás. Az ital rájuk ömlik, ahogy megrázkódnak s összekulcsolódó testük közé folyik. Alex megemeli Szilviát, lejjebb csúszik az ágyon, ajkát a lány combjai közé fúrja, nyelve fürgén siklik a szeméremajkakon, majd egyre beljebb furakodik a csiklót kutatva. A nő teste meg-megvonaglik, mellbimbói duzzadnak, a csikló lüktetni kezd, Alex visszalöki magát az előbbi helyre, a dolgok nemileg a helyükre csúsznak, most már Szilvia irányít. Ütemesen ring csípője, teste meg-megvonagolva ívbe hajlik, lassít, vár, újrakezd, lassít, vár..., míg a kéj tátongó szakadékába nem zuhannak ernyedten. Újra isznak, a gyermekkorról mesélnek, isszák egymás szavait, érintését, bőrük illatát s újra száguld a vágy. Tébolyultan tobzódnak, mintha ez lenne az utolsó éj, az utolsó szeretkezés. Amikor egymásba hullnak, Szilvia két szál cigarettát vesz elő, az egyiket Alex szájába dugja, majd mindkettőt meggyújtja. A kábulat kiterjed, előnti őket. Mintha fölemelkednének az ágyról, lebegnek, egybeolvadnak, szétválhatnak, újra és újra.

Fenyők csúcsa, a fény átvillan az ágak között. Por a cementgyár felől. Fű, szemetes kosár. Nagy zöld légy. Egy férfi, paralízis vagy agyhártyagyulladás csavarta ki a végtagjait. Monoton mondókát

dünnög: „Ember a sötétben, késsel a kezében. Vajon mire készül? Vajat ken kenyérre.” Koszos zsák, guberál, dünnög.

A fenyők csúcsa. A felhők vörösen. Sötétedik. Zöld, szürke, matt és fekete. Szétfolyó idő, lassú lüktetés, az idő kifordul sarkaiból, vissza. Szaglóléteketbe kapaszkodó illatok. Ez a bűz visszaránt. El.

Erdei tisztás, hajladozó fenyők. A hold, csak félig. Pattogó tűz. Szilvia, meztelen. Feszes, szétálló mellein a tűz fénye táncol. Vörös hajzuhatag omlik bronzsínű bőrére. Szemei zöld szikrák. A vágy szikrázva sikolt gerincemen. Magamhoz vonom.

– Nem szabad. Mégis. – A fű közül egy kígyó siklik a tűzhöz, egy parazsat vesz a szájába. Szilviához csúszik a parazsat a tenyerébe ejti, majd hamuvá omlik. Könnyecseppek, tobzódunk. Haja hervadt avar, öle megfagyott vízesés, mellei hideg szikladarabok. Rohanás, ágak csapódnak az arcomba, gyökerek a lábaimnál.

Egy fogatlan vénség: „Ami nincs az cseresnye”, nyújtja felém pálinkás üvegét. Zsebembe kotrok, egy pénzdarab.

Állomás, Zsóka, ónix szemek. Szomorúság, egy langyos puszi. A vonat. Elment. Az utolsó vonat is. Az állomás roskadozik. Várok. A síneket rég fölszedték, várok.

„Egy slukkot?” – borostás arc, vérekes szemek. Savanyú izzadtság, bagószag. Borosüveg. Húzok egyet.

„Lebegsz?”

„Ühüm.”

„Az jó. Én már akármit csinálhatok, csak zuhanás, hideg és sötét. Fáztom. Zavarlak?”

„Ühüm.”

Hatalmas szikla. Lemenő nap. Bearanyozza, narancs, majd vörösen lángol, ibolya. Koromfekete éj. Ránk borul. Andante. Fájdalmas-részeg lángolás.

– Hol vagy?

Száraz kórók, kiégett sivatag. Aszott karjaiban egy vézna csecsemő. Egy bogár. Hopp, megvan! Megrágom, a pépet a szájába gyömöszölöm. Bágyadtan szívja az élet utolsó cseppjeit a fonnyadt mellből. Felnyalábolom őket. Megfeszített inakkal rohanok. Még mindig. Város, emberek, riadt tekintetek. Már késő!

„Már van.”

„Mi az ami van?!”

„Hát cseresnye!” Fogatlan száj, bűzös lehelet. Az előbbi nyanya. Iszok.

– Ne-e-em! é üvölt fel Alex s lehuppan a szőnyegre. A nap ferdén beeső fénye szivárvánnyá bomlik az ablaküvegen. Imbolyogva föláll, de visszaesik. A feje fáj, a füle zúg, hányingere van. Nagy nehezen sikerül feltápáskodnia. Alig találja a fürdőszobát. Amint kinyitja az ajtót, elhányja magát, megcsúszik, hanyatt esik. Gyomortartalma sugárban tör fel, beteríti a falat és őt is.

– Fel vagy már kislányom? – nyit rá egy ötvenes nő, aki a látványtól szintén öklendezni kezd s a folyosóra érve, ő is kiteszi a tegnapi vacsoráját. Alex többszöri próbálkozás után végre föláll, lezuhanyozik, egy törölközőt teker maga köré, felmosórongyot keres s kitakarít. Kilépve a folyosóra a hölgy hányadékaiban újra elesik –, a nő még mindig öklendezve ölel egy pálmát, de amint meglátja elrohan. Alex káromkodva visszamegy a fürdőszobába, újra lezuhanyozik, a törölközőt kimossa s egy újat teker maga köré, fogja a felmosórongyot és vödört s a folyosót is megtisztítja.

Szilvia is fölébred, gyűrötten botorkál a fürdőszobába.

– Mi ez a förtelmes cefreszag? – kérdezi Alexet.

– Azt hiszem megismerkedtem a mamáddal s egyúttal tálaltunk egymásnak, a tegnapi vacsorát.

– Pedig a mama irtó zárkózott s veled az első találkozáskor...

– Hányást váltott.

– Ja! – esik le Szilviának. Pedig hányszor megmondtam neki, hogy déli tizenkettő előtt kopogás nélkül ne nyisson a fürdőszobába, de...

– Nálad ez bevett dolog, hogy az ipsék így tesz le a névjegyüket?

– Nem mind, de előfordult már párszor s anyu richtig olyankor állít be mindig s ráadásul megvan az a hülye szokása, hogy a fürdőszobában keressen. Most pár hónapig azt hiszem nem kell tartanunk tőle, de te végérvényesen elástad magad nála.

– Ez elég elszomorító, ugyanis életem hátralévő részét bűvkörödben szeretném eltölteni.

– Te meg vagy húzatva! Jó, hogy meg nem kéred meg a kezem!

– Azt kevesellném, de az összes többi tartozékkal együtt igényt tartanék rá.

– Te még nem józanodtál ki. Láttál már egy filmet is amiben játszottam? Ha azt mondom, hogy pornó, az még szolid kifejezés s nem fogod majd később szégyellni, hogy egy..., egy kurvát vettél feleségül?

– Az film volt...

– De az benne a röhej, hogy élveztem is és végkép nem tudom, hogy mi történt velem s miért kezdem egyszerre szégyellni, amire eddig büszke voltam?

– Mit érdekel engem, hogy mi volt, csak az a fontos, ami most van s ami ezután jön. És különben is, mutass nekem egy férfit, aki ne lenne büszke rá, ha oltárhoz vezethetne!

– Magadnak kerested, csak meg ne bánd és remélem én sem fogom megbánni! Összeütök valami reggelifélét, aztán bejelentkezünk az anyakönyvvezetőnél, mielőtt még kijózanodnánk, mert az tuti, hogy egyikőnk sem normális!

A reggeliből azonban nem lesz semmi, ahogy Szilvia még mindig meztelenül előszedi a zöldségeket, Alexben újra fellobban a fajfenntartó ösztön, ledobja a törölközőt, ott áll egy szál pucuban, amit ilyen állapotban nem igazán így neveznek s egyre jobban

begerjed, ahogy nézi a hűtő előtt hajladozó gyönyörű testet. A háta mögé oson s amikor megint behajlik a hűtőbe orvul megcsákyázza.

– Így akarod tartósítani a kapcsolatunkat? – kuncog Szilvia – Ha te elveszted a fejed, miért akarod, hogy az enyém hideg maradjon? Vagy nem azért nyomod a hűtőbe?

– Dehogyan akarom! – kapja az ölébe s az asztalra ülteti, párszor belecsókol a buja sikolyok öblébe, nyelvével végigsodor a csiklón, érzi ahogy megduzzad, lüktet, ágaskodik. Fölemelkedik, megfogja a lány fenekét, teljesen magára húzza. Az asztal eresztékei recsegnek, sírnak, egyre gyorsuló ütemű, különös, szárazfa-zene festi alá a nemek harcát, a kéjszakadékba hulló vágatát. A végső eksztázisban az asztal lábai is szétcsúsznak ernyedten s az összegabalyodott pár a földre huppan. Retkek, vöröshagymák gurulnak szét, egy péppé lényegült saláta Szilvia feneke alatt pácolódik, egy lila padlizsán Alex hóna alól kandikál ki perverz vigyorral. Szótlanul pihegnek a hideg kövön, megejti őket a groteszk szépség megismételhetetlen pillanata. A varázst a telefon erőszakos csengetése oszlatja szét. Szilvia kellenetlenül kibontakozik s morcosan kérdi:

– Halló, ki a...!?, Ja, te vagy az anyu? Igen itt van még és ül le egy percre! Leültél? Akkor most jó erősen kapaszkodj meg a karfában! Feleségül megyek hozzá. Hogy mikor? Ha lehet még ma, de minél hamarabb. Hogy megőrültem? Nem hiszem, hogy ez újdonság neked, de ismered a jelmondatom: Örült vagyok, de jólesik és addig nincs baj míg jólesik. Igen, lehet hogy megbánom, de ha nem tenném meg, azt is megbánnám és nem akarok majd egész életemben azon rágódni, mi lett volna ha... Ez lecsapta. Majd megbékül – fordul a még zöldségturmixban heverő Alexhez. Alex rámeredő szeme, no meg nem csak a szemei meredeznek, arra az elhatározásra juttatják, hogy jobb ha kirohan a fürdőszobába és magára zárja, ha nem akarja, hogy egésznapos ténykedésük a szeretkezés különböző módozataiban merüljön ki.

– Még nem ismertem ilyen ürgét, akiben ennyi szufla lett volna, ilyen vadállatias és az a csöppnyi gyöngédség épp elég, hogy ne fájjon, hanem... Úristen! Én most csak a hímbe habarodtam bele

vagy abba a kisfiúba, aki e mögött a fene férfias álarc mögött, tördeli a kezeit kétségbeesetten, hogy vajon mindenben és mindenkinek eleget tett-e? Jé! Én is analizálok és boncolok, mintha valami lélekbúvár lennék! Az az egy biztos, jobb lesz, ha nem grasszálok előtte, meztelenül, mert... ahányszor csak rám néz csűrűszkölhethetnéje támad és úgy látszik ezek szerint mégsem vagyok nimfomániás... – Gyorsan lezuhanyozik, fürdőköpenybe bújik, kikukucskál az ajtón, hogy Alex nincs-e „lőtávon” belül, majd átrohan a hálósobába, pólót és testhezálló farmert húz magára s visszamerészkedik a konyhába. Alex még mindig meztelenül, elmerengve, hímtagja felmeredve, ácsorog a konyha közepén.

– Most már egy kicsit takarékra állíthatod magad s akár föl is öltözhetsz, bár attól nem kell tartanod, hogy megerőszakollak – kezdi összetakarítani a péppé gyalult, szétlapított s csak elgurult zöldségeket Szilva.

– Kár – lombozódik le Alex. Engem még soha nem erőszakoltak meg, bizonyára ezért ilyen sivár a lelkivilágom.

– Majd én szétzilálom, de egyenlőre húzz el mosakodni, mert halszagod van! – dob felé egy fonnyadt salátát, ami telibe találja Alex férfiasságát.

– „Homo-kaviár l’ salát” – tárja szét nagyívben..., de már a következő zöldségkartácsot nem várja be, magára csapja a fürdőszoza ajtót. Mire Alex letusol és felöltözik, Szilvia már várja a reggelivel, ami igazán nem nagy kunszt, hisz csak meg kellett mosni a még használható zöldségeket felaprítani (a legmodernebb konyharobottal), különböző fűszerekkel megszórni, egy pár szelet sajt, müzli és kész a modern táplálkozás, biológiai szükségleteket figyelmen kívül hagyó amerikanizmusa.

– Miből gondoltad, hogy Fradi szurkoló vagy másféle füevő vagyok? – lelkesedik Alex.

– Hogy nekem is egy dögevővel kellett összejönnöm!

– Azt azért nem kívánhatod, hogy élő állatot marcangoljak, de nem tudom a zöldségevés mennyivel humánusabb és fennköltebb, hisz azok is élőlények, s ha minden igaz, nekik is érzéseik vannak a

tudósok legújabb kutatásai szerint, de különben is nekem valami olyan kajára van szükségem, amiben kalóriák is vannak, nem csak emészthetetlen ballaszt.

– Hidd el ettől nincs egészségesebb, csak...

– Nem szokásom közbevágni, de nézd meg az ember fogazatát! Tetszik nem tetszik mindenevők vagyunk s hiába vagy ilyen-olyan ideológia áltudományossággal és részigazságokkal megspékelt önigazolása, fiziológiánk megköveteli ami jár neki, s ebben a koleszterin, zsírok meg mit tudom én, hogy még mi is benne vannak.

– Tudod, te nem is vagy olyan izomagyú bunkó, mint először gondoltam s az is igaz, hogy minden ember megtalálja magának azt az eszmerendszert, ami az életvitelét legjobban igazolja. Az lesz a legegyszerűbb, ha tiszteletben tartjuk egymás szokásait –, de nemcsak táplálkozás terén –, s nem akarjuk egymást megváltoztatni vagy nevelni. Akkor most leszaladok a boltba és hozok valamit..., de az még jobb lenne, ha te mennél, én meg addig körbetelefonálok a házasságkötő termeket, hogy hol lehetne leghamarább törvényesíteni „ásó-kapa, nagyharang, holtomig-holtodiglan” fajfenntartásra kitalált absztrakcióját.

– Ilyen szószonglőr mint író is megélné!

– Csak az a baj, hogy nem rajongok a zsíros kenyérért és mellőzött tehetség, „félre- meg nem értett” zseni státuszaért.

Míg Alex a közértben vásárol s a pénztáros lány, mint egy kígyó az áldozatát próbálja megbűvölni s fölteszi magában, ha addig él is, ezt a krapekot még egyszer az ágyába viszi, addig Szilviának egy befolyásos rajongója révén sikerül elintéznie, hogy a hétvégén összeadják őket Kispesten a Csili Kéktermében. Hang nélkül reggeliznek, már elütötte a delet. Alex egy szelet gépsonkát csempész Szilvia tányérjára s cserébe a saját tányérjára emel egy villányi „sarjút”. Szilvia fintorogva a szájához emel egy falatot, Alex követi példáját s rá kell döbbernüük, hogy összhangban van a kétféle „táp” s valahogy ők is nagyon egy húron pendülnek. Jó érzés tölti el őket, tudják, hogy egyek, hogy már örökre összetartoznak s ezen az

sem tudna változtatni, ha kilométer ezrek vagy naprendszernek tolatkodnának közéjük.

– Jól meggondoltad Alex? Most még dobbanthatsz, de szombaton az oltár elé vezetlek s a kizárólagos tulajdonomat fogod képezni! – mondja félig komolyan, félig tréfásan Szilvia, amint leszedi az asztalt.

– Semmi kifogásom, csak ezt még egészítsd ki annyival, hogy el nem válok, te leszel özvegy vagy én..., mert ha ennek –, persze az lehetetlen, vége lenne, már nem lesz értelme az életemnek s ha valóban van túlvilág, miért ne vinnélek magammal?

– Tőled önzőbb..., én nem is találok szavakat!

– A szerelemtől nincs nagyobb önzés, a másokban is...

– Ne strapáld magad, én is szoktam olvasni! Kapd inkább össze magad, elmegyünk és veszünk valami alkalomhoz illőt, ha már valóban egy ilyen egyszeri, megismételhetetlen örültségbe vágunk. Közben azon is gondolkozhatasz, hogy kiket akarsz meghívni, csak ne legyenek túl sokan, mert nem szeretnék nagy banzájt.

– Részemről senki...

– De a szüleid legalább...

– Anyám meghalt, apámat pedig még az emlékeimből is szeretném kitörölni.

– Én is csak az anyut hozom, persze, ha hajlandó, két tanút meg fogunk az utcán. Így megfelel?

– Kitaláltad a gondolatot.

– A másikat is, de arról most tegyél le! Malac!

Szilvia magával cipeli Alexet kedvenc butikjába. Nagyon ritka kivételtől eltekintve; a zoknitól a bugyin át a télikabátig; szinte minden ruhadarabját itt vette. Nemcsak azért, mert a tulaj s egyben a ruhák tervezője is, régi jó ismerőse, hanem azért is, mert úgy véli, hogy a magyarok legalább annyira értenek a divathoz mint a franciák vagy bárki más. Különben sem akar közösséget vállalni, még csak abban sem, az újjgazdagokkal s a nagyzási hóbortban szenvedő régi „elittel”, hogy azoknak a felkapott cégeknek a kreációit viselje, mint

ők. (Azoknak különben is csak a márka számít meg hogy minél drágább legyen, az ízléssel születni kell vagy...)

A lány örömmel üdvözli s hitetlenkedve rázza a fejét, amikor meghallja, hogy Szilvia milyen alkalomra akar ruhát választani. Alexet szakértő szemmel végigméri, bizsergés fut végig a gerincén, most már valóban elhiszi, hogy Szilvia hozzá akar menni feleségül.

– Ha ilyen alkalomról van szó, én olyan ruhakölteményt...

– Kösz, de annyi időnk nincs, már most a hétvégén meg szeretnénk ejteni az aktust! A te darabjaid között mindig van pár, amiben az ember úgy néz ki, mintha lenne valaki – Közben már ki is választ egy mélyen dekoltált, almazöld selyemruhát, egy aranszínű övet és cipőt. Belép a próbafülkébe. A ruhát mintha csak ráöntötték volna, ami annyiban igaz is, hogy Zsó mindig az ő alakját képzele maga elé, amikor valami könnyed-finom, mégis extravagáns darabot álmodik meg. Alexnek a lélegzete is elakad, a ruha azt emeli ki, amit kell s amit elrejt, még sejtelmesebbé, még izgalmasabbá teszi.

– Na gyere nagyfiú! – lép Alexhez –, Nézzünk neked is valami igazán testhez illőt – Először egy ugyanolyan almazöld selyeminget választ, amilyen a ruhája, majd egy méregzöld nyakkendőt s végül egy bordóba hajló franciabársony öltönyt.

– Óh ne! – nyög fel Alex. – Megy ez így együtt és nem fogok úgy kinézni, mint egy...

– De pontosan úgy fogsz! Teszek a konvenciókra, hogy mi megy egymáshoz vagy mi nem. Ájuljanak el, hogy hű ez aztán vagy pedig irritálja a jó népet, hogy ez aztán! – zárja le a vitát Szilvia.

– Én ebben...

– Feleségül akarsz venni vagy...

– Igen, igen – adja meg magát.

– Óh, a francba! – jut eszébe Szilviának. – Nekem jelenésem van. Sasa évek óta vágyik arra, hogy valamelyik szerepemet megkaparintsa. Még épp odaérek! Alex itt vannak a kulcsok, vidd haza a ruhákat, én megyek taxival. Előadás után megvárhatsz! – azzal elviharzik. Az utolsó pillanatban esik be, az ügyelő már a haját tépi, a rendező káromkodik. Gyorsan sminkel, a végszóra, beesik a

színpadra s a megszokott fergeteges siker nem marad el. A vetélytárs megint csak a fogát szívja s abban reménykedik, egyszer csak eltöri a lábát vagy teherbe esik.

Alex alig talál Szilvia házához, épp csak lerakja a ruhákat s fordul vissza érte. A gárda jókedvű és elégedett, sütkéreznek a sikerben s a feszültséget levezetendő kirajzanak egy lokál felé s megütközve veszik tudomásul, hogy a főbalhész nem tart velük, azt hitték, hogy a gorilla már lejárt lemez s ő nem szokta kétszer ugyanazt a főszert másorra tűzni. Mindketten szótlánul ülnek a kocsiban, míg hazaérnek, eddigi életük, találkozásuk s hogy mi lesz ezután, foglalkoztatja őket. Tudják, hogy fölborul megszokott életük, kompromisszumokat kellesz kötniük, felelősség..., de hát oly távoli a jövő!

Szilvia jókedvűen dúdolja: „...rám nem hat ma a józanság szava, részegen ki visz majd haza?...” a fürdőszobába tartva, hogy megszabaduljon a sminktől. Alex természetesen követi.

A márvány fürdőkád gyűrött virágsziromra, vagy deformálódott kagylóhéjra emlékeztet, s akkora, hogy egy népesebb család nyugodtan ellubickolhatna benne. Alex tettetett érdektelenséggel, háttal ül Szilviának a kádba s kitüntetett figyelmét az illatszeres polcnak szenteli.

– A legtöbb krapek ezt szúrja ki – veszi észre. – Egy nőnek nem kozmetikumoktól és illatszerektől kell vonzónak lennie, hanem a belső sugárzástól. Én ha lehet kerülöm őket, esetleg...

– A bőrdöd illatától nem is kell hódítóbb illatú parfüm – lehel egy csókot a nyakára, majd végig a gerincén, lent a víz alatt is, míg el nem fogy a levegője. – Azért valami kedvenc illatod csak van? – bukkan föl.

– Persze az akác, szantál, zsálya, de csak módjával, használom – markol Alex hajába s párszor a víz alá nyomja a fejét. – A bőrt is hagyni kell lélegezni, s nem illatterrorral elnyomni a testszagot, hanem fürdeni kell. Különben is a bűz belülről jön s aki belül..., az mosakodhat meg kenheti magára.

– Erről kamaszkorom szenvedései jutnak eszembe: Irtó pattanásos voltam s ha egy lány jelentett valamit a számomra, a külsőm miatti kisebbségi érzéstől rögtön verejtékezni kezdtem, s akkor meg azért kellett elhúznom, nehogy az illatfelhő csáberejétől részegüljenek meg. Az egész olyan öngerjesztő folyamat volt s bármit próbáltam ellene, a végén mindig úgy éreztem, hogy a szikszokok tiszteletbeli rokonná fogadnának. Rájöttem, jobb ha olyan lányokkal nem próbálkozom, akikért megveszek – de érdekes mód, akik hidegen hagytak és nem feszélyeztek, azok jelenlétében nem izzadtam, löktem a poénokat... Elkezdtem karatézni, cselgáncsozni, hegyet mászni s egyszer csak azt vettem észre, hogy eltűntek a pattanások, tudok magamon uralkodni, a legnagyobb fizikai és lelki igénybevételtől sem eregetek illatfelhőt, sőt még jóképű is vagyok s fenemód szerény.

– Rögtön összezsikarom magam! Ez a nagy szerénység teljesen lenyűgöz! – rántja magával a víz alá. Összefonódik testük, a víz és a vágy hullámokat vet.

– És amikor rájöttél, hogy olyan jóképű vagy elkezdted hegyezni a fütyidet?! – évődik vele, mikor levegőt venni följönnek. – Bár ezt mintha szilanzálták volna – tör föl egy bugyborékoló kacaj. – Jé, megmozdult! Most már olyan mint egy rugóskés, csak nem tudom melyik gombra pattan ki.

– Erre itt! – vonja az ölébe, siklik a zárba a kulcs, kárhozat, mennybemenetel felé egyszerre nyit kaput.

– Merle könyvében olvastam, hogy a delfineknek úgy működik mint egy rugóskés, ezek szerint te egész jó delfin lennél.

– Delfin vagy főnix, tűzben vagy vízben, csak szorosan összeolvadva veled, mintha egy bőrünk lenne, a szétválaszthatatlan egész, a jin és a jang. Olyan erősen öleli, hogy Szilvia fölszisszen.

– Összetöröd a csontom, te állat!

Delfinek tánca, kérészek repülése, habokba hulló szárnyak.

– Nem vagy valami szexakrobata – jegyzi meg Szilvia, ahogy törölköznek –, de van benned valami ősi, állatias ösztön, kamaszos igyekezettel, hogy csődöt ne mondj, ez olyan őszinte és megható.

Olyan naiv és kitárulkozó vagy, amilyen én soha nem voltam s talán nem is leszek, minden szabadosságom, sexközpontúságom ellenére sem. Egy gesztusod, egy fél mondatod többet elárul rólad, mint amit én legnagyobb őszinteségi rohamomban felfednék előtted.

– Csak előtted. Mások előtt én is bezárkózom.

– Igen, mind bezárkózunk. Sok kis selyemgubó, csak szálakat hagyunk legombolyítani, de rögtön meg is bánjuk s másikat szövünk helyette.

– Majd igyekszem, hogy ne legyen mit megbánnod.

Eljött az esküvő napja. Szilvia ül a volánhoz.

– Most már mindig te fogsz kormányozni? – kérdi nevetve Alex.

– Bejöttél a csőbe öcsi! – feleli ő is nevetve, majd bekapcsolja az autórádiót: „a volt NDK-ban felgyújtottak egy menekültotthont, itthon a volt zsidógettó faláról leverték az emléktáblát, a Garai téren skinhedek leütöttek és összerugdostak egy férfit, mert zsidónak nézték...” – sorolja a bemondó. Alex bosszúsan tekeri el, inkább zenét keres.

– Pár éve még nem gondoltam volna, hogy nálunk is elszabadul a fajgyűlölet. Pán-Európáról álmodoznak, amikor a volt Jugoszláviában testvérek ölik egymást, még a nyelvük is azonos, csak az istenüket nevezik másképp, de milyen isten az, akinek a nevében ölni lehet?

– Olvastam valahol, hogy az ember a legnagyobb szélhámos; kitalálta magának az Istent, hogy legyen aki megteremtse.

– És ha kiderül a csalás?

– A filozófia nekem túl elvont, és az emberek mindig találnak megfelelő filozófiát, hogy igazolják cselekedeteiket. Nekem meg az nem megy ki a fejemből, hogy a buszunkat meg a Zsolt kocsiját miért akarták vajon a levegőbe röpíteni?

– Nekem az a gyanúm, hogy azok nem ilyen pitiáner táblarongálók voltak. Nem mászott bele valami zűrös ügybe a te biszex barátod?

– Monohomo, és honnan a fenéből tudnám, de azt hiszem többet költ, mint amennyit keres, de ezzel majdnem mind így vagyunk.

– Azért jobb lesz ha elkerülsz, még az ügy nem tisztázódik vagy ha feltétlenül muszáj vele találkoznod, csakis a felügyeleted mellett. Oké?

– Értettem uram, különben is már csak pár snitt van a filmből, aztán a rock-színházzal fogok dolgozni.

A hazatérő

Mintha egy hosszú álomból ébredne vagy filmet nézett volna. Kicsoda ő, és vele történnek ezek a dolgok? Másokkal is megtörtént, hogy elváltak, de attól még minden ment tovább, ha nem is egészen úgy, mint addig.

Miért kavart úgy fel, hisz már évek óta csak egymás mellett és nem együtt éltünk? Tulajdonképpen törvényszerű volt; már évek óta csak a gyerekek tartottak össze minket s ezzel mindketten tisztában voltunk. Kifelé persze megtartottuk a látszatot, de ment mindenki a maga útján. Már a gyerekek születésnapját is rendre elfelejttem s még csak nem is mentegetődzöm érte, igaz nem is várja el senki. A család egy üres szó, elvont fogalom lett közben s egyikünknek sem hiányzott. Nincs harag, nem róttunk fel semmit egymásnak, indulatok nélkül, kultúrember módjára váltunk el. Ha cinikus lennék, azt mondanám, hogy olyan szenvtelenek voltunk, mintha soha nem is tartoztunk volna össze, mindig is idegenek lettünk volna.

Akkor mi ez most? Megkésett büntudat vagy csak annak a hiányérzete? Úristen! Már huszonnyolc éve, hogy eljöttem, több mint életem fele! Talán minden másképp történik, ha akkor Margó...

A lámpaoszlopnak dőlt ahogy csókolóztunk.

– Én szeretlek Karesz, de az apám sohase adna egy traktorshoz, te meg a bűdös életben nem jutsz be az egyetemre a faterod miatt. Miért nem disszidálsz?

– Ha velem jössz, máris indulhatunk.

– A biztosat adjam fel a bizonytalanért? Te semmit sem veszíthetsz, esetleg nyerhetsz rajta, téged biztos tárt karokkal fogadnak, már csak a származásod miatt is.

– És később utánam jössz?

– Ugyan már, nekem itt van jövőm, neked ott!

– És a szerelmünk?

– Szerelmünk? Ne használj nagy szavakat! Jó volt, elismerem, de erre nem lehet alapozni.

– Diplomára, pénzre vagy mire lehet? Keresek annyit, mint egy orvos, és attól, hogy diplomája van valakinek, lehet bunkó s diploma nélkül is lehet művelt és ember. Érted, ember!

– Ahogy azt a Móricka elképzeli! Itt mindig is csak egy kulágyerek leszel, ha már kihúztad belőlem, s ráadásul a templomban orgonálsz! Ha hozzád mennék, apámat elválnám vagy tagadtassam ki magam?

– Engem nem érdekel apád és senki más! Azt mondd meg, de őszintén: szeretsz?

– Hagyjál! Nem érted, hogy nem megy?!

– Istenem, hová lett az a csodálkozó tekintetű kislány, aki „kék-tiszta szerelem”-ről álmodott?

– A lányok korán érnek.

– Szegény, pici Margóm! Azt hiszed, hogy felnőtt lettél, mert behódoltál a szüleid értékítéletének? Hiába fog az öledbe hullani lakás, kocs, diploma, nem fogod örömeid lelni benne. Ami a lényegét adná, azt dobod most el.

– Ne beszélj, ölelj! – pityeredik el. – Akarod, hogy még utoljára kimenjünk a présházba?

– Nagyon megbánod még, hogy elküldesz, de én se heverem ki soha.

Az éjszaka volt a fájdalmas-részeg lángolás, Kisherceg, a rózs, Gabriella, szegfű és fahéj, kék-tiszta szerelem..., felnőtté válás. Végigcsókolta a lányt a lába kisujjától a feje búbjáig. Mindent be akart vésni az emlékezetébe kitörölhetetlenül: a haja, a bőre illatát, mozdulatát, a rózsaszín fülcimpákat, meleg, barna szemeit, hangját, hullámozó keblét, s mindent, ami kapcsolatos volt vele és velük.

Igen, most már talán örökre így: „volt”, pedig ez olyan hihetetlenül véglegesnek és visszavonhatatlannak tűnik!

Pirkadatkor lopódtak haza a kertek alatt. Kedvenc fűzfájuk alatt még egy hosszú, könnyes csókot váltottak, aztán vége, elmúlt. Vége - elmúlt?

Az anyja a konyhában várta virrasztva, mint mindig, ha nem ért időben haza. Ránézett, szemeiben különös szomorúsággal s nem azt kérdezte, mint rendesen: „Mit adjak enni, éhes vagy kisfiam?”; hanem: „Elmész fiam?” Kétségbeesés volt a hangjában, s nagyon megöregedett az éjszaka. Soha nem látta még ilyen megtörtnek.

Már majdnem kicsúszott a száján: „Dehogy hagyom itt édesanyámat, de ő megelőzte.”

– Menj csak fiam, ha el kell menni! Menj csak, később nehogy engem okolj, hogy maradnod kellett. Minden anyának ez a sorsa, a gyerekek felnőnek s a fiuk így vagy úgy, de elmennek. A kisbőröndbe már összepakoltam a legszükségesebbeket. Itt van a pénz is, ami volt itthon, nekem elég, ha kenyérre, sóra marad, más minden úgyis van itthon.

– De honnan tudta édesanyám? – ölelte át zokogva.

– Már régen éreztem fiam, csak nem tudtam, hogy mikor fog bekövetkezni. Ma éjjel, ahogy vártalak, elbóbiskoltam egy kicsit és azt álmodtam, vonatra szállsz, aztán meg egy nagy, ismeretlen városban bolyongsz. Amikor felébredtem, összekészítettem a holmid. Siess, le ne késsd! Az Isten áldjon meg!

Sokáig állt az ajtóban és törölgette könnyeit a kötője sarkába.

– Jaj Istenem, sohase látom többet! Soha – tördelte a kezeit.

Győr előtt civil ruhás nyomozók igazoltatták a vonat utasait, hallotta amint utazásuk célja felől érdeklődnek. Pánik kezdett úrrá lenni rajta. „Jól nézek ki, ha már itt lekapcsolnak és bekaszniznak!” Fülelt, hogy a többiek mit mondanak. A legtöbben gyógyfürdőbe mentek, persze beutalóval, vagy valamelyik határszéli rokonhoz. „Ez nekem is jó lesz”, gondolta, „elég derékfájós traktorost láttam már, nem nehéz megjátszani.”

– Jó napot kívánok, kérem az iratait, határsáv ellenőrzés! Neve, lakhelye, úti célja?

Gépiesen darálta az adatokat s hogy gyógyfürdőbe megy. Közben megpróbált nyugalmat és közönyt színlelni.

– Láthatnám a beutalót?

– Az nincs, a traktor szétrázta a derekamat, s van egy ismerősöm.

– Az ismerős neve, címe?

Nem tudta, hogy honnan, de beugrott apja volt katonatársának a neve és címe. Kérdés, hogy él-e még vagy közben el is költözhetett.

A nyomozó egy noteszba felírta, s az adatait is bekörmölte.

– A rendőrségen jelentkezzen majd be! – vetette még oda, hanyagul tisztelgett és a következő utashoz lépett.

„Ez meleg volt”, gondolta. A leszálláshoz készülődött, amikor a tortúra megisméltódott. „Ha már itt így kekeckednek, mi lehet a határon?” – bizonytalanodott el, ahogy lelépett a vonat lépcsőjéről.

Egy kilométert, ha kellett gyalogolnia a poros úton a faluig. A falu közepén kis tér, szovjet hősök emlékművével. Az útkereszteződésnél templom, az út jobb oldalán takarékszővetkezet s lejjebb a templomtól kisvendéglő, s hol lehetne egy faluban valaki után érdeklődni, ha nem a kocsmában?

A pultnál őrmester kinézetű, élteőbb matróna veszekedett egy helybelivel, a sarokban idős férfi eregette a füstöt pipájából.

– Jó napot kívánok.

– Mi tetszik?

– Két deci kékfrankost és meg tetszene tudni mondani nekem, hogy merre lakik Knopf Artúr?

– Az öreg vagy a fiatal?

– Gondolom az öreg.

– Ott rontja a levegőt a sarokban – int arra a fejével.

– Nem tudom mit szokott fogyasztani, tessék neki is tölteni! – Fizet, fogja az italokat és odalép az öreghez.

– Ha meg nem sérteném bátya, fogadja el ezt az italt, nem tudom tetszik-e még apámra emlékezni, én Schmidt Nándor fia vagyok.

– Azé a Schmidtté, aki örvezető volt a Donnál, aztán meg három évig csillézett egy sóbányában?

– Azé.

– Hát hogy van az öreg csibész? – fut össze a könny a szemében.

– Most már jól, Isten nyugosztalja. Tavaly halt meg.

– Hát akkor az Isten nyugosztalja! – hajtotta le egy szuszra a bort s a poharat magamögé vágta a sarokba.

– Ezt megfizeti, vén szar! – ugrott ki mint fúria a csapos-nő a söntésből, hogy a törött poharat eltakarítsa. – Sok katona cimborája van még?

– Mán nem maradt egy sem, de te meg ne zsinnyegj, hanem hozz még egyet! Osztán fiam, neked meg ég a főd a talpad alatt vagy mi szél fútt erre? – fordult Károlyhoz.

– Ég.

– Gondoltam. Majd kiókumláljuk valahogy, de nagyon óvatosnak kell lennünk, mert mán gyanakszanak rám, de úgysis túljárok az eszükön. Pár napig csak fürdőzzél azért, mintha a reumádat kúrálnád, aztán meg huss... – húzódik hamiskás mosolyra a szája. Nem akarlak lebeszélni, de én kétszer, két határon szöktem vissza gyerekestül, asszonyostul, amikor kitelepítettek, te meg itt hagyod a szülőfölded?

– A földünket elvették, kuláklistára vettek minket, szerintem apám abba halt bele, hogy nem lehetett a maga ura, mást meg nem akart szolgálni. Engem se vettek föl az egyetemre a származásom miatt, meg aztán...

– A lányok sem húgyoznak egy kulákfíú után, igaz?

– Fején találta a szöget bátyám.

– Nem jókor jöttél öcsém, egy hete sincs, hogy egy egész raj fegyverestül lesliccolt, úgy őrzik most az egész környéket, mintha arannyal lenne bevetve, de majd csak kifundáljuk.

– A vonaton mikor igazoltattak, megadtam a maga címét, nem tudom nem lesz-e kellemetlensége belőle?

– Láttál-e már ürgelyuk előtt földet kihordva?

– Nem.

– És azt tudod-e, hogy hová teszi a földet?

– Nem – nézett értetlenül az öregre.

– Látod, az az ő gondja, ez meg az enyém. Na ígyunk még egy kupicával, oszt mennyünk, az asszony mán biztos kész van az ebéddel, ha meg vendéget is viszek, legalább nem fog perlekedni velem.

A körzeti megbízott már ott támasztotta az ajtófélfát, s arról faggatta a Trézi nénit, van-e valami Schmidt Károly nevű ismerősük.

Az öregasszony habozott, nem tudta vajon mi lenne a helyes, hát megpróbált olyan se igen, se nemet:

– Hiszen ahány katonapajtása vót, annak mindenkinek a komája, annyi keresztfia van, hogy én azt nem tudom számon tartani, de itt jönnek épp, kérdezze meg őt!

– Úgy biz a keresztfiam! – kezelt le vele az öreg. – Igyék meg az őrmester elvtárs egy pohár borocskát velünk! – invitálta beljebb.

– Szolgálatban lennék, de hogy meg ne sértsem –, lépett be ő is velük –, holnap meg töltsék ki a bejelentőlapot, remélem nem a disszidálás jár a fejében? – fordult Károlyhoz.

– Traktoros vagyok, szétrázta a derekam...

– Ja, úgy már értem. Sokan azt hiszik, hogy nyugaton kolbászból van a kerítés. Mikor ráébrednek, hogy mekkorát tévedtek, jönnének már vissza ész nélkül, csak félnek a büntetéstől meg nem akarnak szerencsétlenül, ágról szakadtan, ahogy mentek, visszajönni, hanem inkább összeszorított fogakkal a legalantosabb munkát is elvégzik, hogy tíz év múlva egy márkás kocsival hazajöjjenek s az ismerősök pukkadjanak meg az irigységtől, közben csak ők tudják, hogy odaát utolsóbbak az utolsónál. Én azt mondom, hogy aki el akar menni, hadd menjen, de hát... – legyintett lemondóan s fölhajtotta a bort, az öreg újra töltött neki. – Aki egyszer elhagyta az otthonát, az örökké földönfutó marad, se oda, se ide nem fog tartozni. Hát ezért mondom fiatalember, hogy gondolja meg jól, ha valami ilyesmit forgat a fejébe! – nézett jelentőségteljesen Károlyra, felhörpintette a bort és elbúcsúzott.

Károly szorgalmasan eljárt fürödni, masszírozta és iszappakolást rakatott „fájós” derekára, délutánonként pedig elborozgattak az öreggel.

Fülledt meleg ült a falura, perzselt a hőség, akinek nem volt halaszthatatlan dolga, tikkadtan húzódott a hűvös szobába. Már ötödik napja tombolt a kánikula, amikor az öreg megszólalt:

– Ebből az éjjel eső lesz s nem is akármilyen. Még negyvennégyben kaptam egy repeszt a combomba, s azóta jelez

nekem minden időváltozást. Ma éjszaka vagy soha – kacsintott Károlyra.

Éjfél körül orkánszerű szél rázta meg a fákat, az eső úgy ömlött, mintha dézsából öntötték volna.

– Indulhatunk fiam! – rázta meg az öreg a vállát. – Ilyenkor a lovas határőrök bent maradnak a kuckójukban, a mezei lúdtalpasok meg úgysem ismerik a járást. A kertek alatt, bokáig érő sárban, meg-megcsúszva lopakodtak a faluból a határ felé. Szerencsére ilyen időben a kutyák is behúzódtak védett helyre, így nem kellett attól tartani, hogy csaholásuk felhívja a figyelmet rájuk. Már csak karnyújtásnyira voltak a Fertő tótól, amikor az öreg berántotta egy bokor alá. Pár másodperc múlva, cuppogó léptekkel elhaladt mellettük két határőr, majd néhány lépésnyire tőlük beálltak egy terebélyes fűzfa alá s rágyújtottak. Óráknak tűnt, amíg hasaltak a sárban, az eső pedig rendületlenül szakadt. Végre a határőrök felcihelődtek s továbbindultak. Ők még egy darabig csöndben füleltek, majd fölegyenesedtek, már teljesen át voltak ázva mire elindultak, szinte a határőrök nyomaiba lépve. Az öreg hamarosan megállt:

– Isten áldjon fiam! Ez itt már Ausztria. Csak ezen az ösvényen menj tovább, úgy húsz-huszonöt perc múlva egy tanyához érsz, zörgess be nyugodtan, és csak hivatkozz rám, ők majd segítenek.

Érdekes –, akad meg a visszaemlékezésben – én szögesdrótra vagy aknazárra meg semmi hasonlóra nem emlékszem, pedig lennie kellett. Igaz az öreg ismert ott minden fűszálat, úgy áthozott, hogy észre sem vettem, ha volt is. Azzal jól jártam, hogy a KISZ-be nem vettek föl –, szövi tovább az emlékezés fonalát. A menekülttáborban az volt az első kérdésük, hogy kommunista pártnak vagy hasonló szervezetnek voltam-e tagja? Emlékszem egy nyírségi sráczra, aki KISZ-titkár volt s az alapszervezet pénzével dobantott, bár ő letagadta tagságát –, persze hiába, ezek jobban voltak informálva, mint a magyar belügyi szervek – rövid úton hazasuppolták. A komcsik, ha ráadásul köztörvényesek voltak, nem kellett nekik s az igazat megvallva, mi sem. Nekem szerencsém volt, elég hamar

kaptam ideiglenes tartózkodási és munkavállalási engedélyt. Először egy kórházban dolgoztam, mint beteghordó, aztán-innen olyan, mint egy Broadway-musical: Karácsonykor valami hercegnő, meg az akkori egészségügyi miniszter felesége celebrálta a szokásos jótékonyági ceremóniát. Nem tudom véletlenül-e vagy valaki felhívta rám a figyelmet; szóba elegyedtek velem s én elmondtam, hogy Magyarországról jöttem, de a nagyszüleim szudétanémetek voltak s a csehek elől menekültek Magyarországra, ahol most szintén nem kívánatosak lettünk, és semmi esélyem, hogy bejussak az egyetemre, ami itt biztos fog sikerülni, ha valóban a tudáson múlik, - tettem hozzá némi malíciával. A következő szeptemberben már ösztöndíjasként hallgattam az előadásokat. Nagyon bizonyítani akartam, évfolyamelső lettem s az maradtam végig.

Ulrikével még az egyetemen ismerkedtem meg. A nőkben ekkor már nem láttam mást, mint a nemiségből fakadó vágy szükségszerű kellékét és az érvényesülés egyik lehetséges módját. Ulrikén minden ott, és annyi volt, mint ahogy egy szép játékszertől elvárható, ráadásul nagyon emlékeztetett Margóra. Neki én voltam az első, a „nagy Ő”, persze a magam módján én is szerettem, azonban az apja magánklinikája sokkal többet nyomott a latban. A prof eleinte neheztelt rám, de amikor megszületett Karl, teljesen ellágyult, s a szárnya alá vett, sőt büszke is volt rám s azt hiszem, még most, a válás ellenére is. Tulajdonképpen az is törvényszerű, hogy plasztikai sebész lettem, valami tudatalatti felülkerekedési vágy, hogy ne én függjek, akárcsak egyetlen nőtől is, hanem ők keressék az én kegyeimet, szinte valamiféle istennek éreztem magam, aki a természet által elfuserált vagy lejárt szavatossági idejű, esetleg sérült lényekből nőt varázsol, s nem akármilyen nőt.

A klinika, a szike töltötte ki minden percemet. Futószalagon gyártottam a fitos orrokat, tettem feszessé lógó melleket, tüntettem el felesleges zsírpárnákat s raktam össze az autóbalesetben péppé ment arcokat. Dél-Afrikából, Las Vegasból, Japánból s most már Magyarországról is jönnek hozzám. A szakma egyik fele s a páciensek istenítenek, a maradék pedig irigykedik, kígyót-békát kiált.

A család mindig a háttérbe szorult, sajnos nem vettem elég komolyan. Csak amolyan díszlet volt s kényelmes, hisz biztos háttér nélkül ezt lehetetlen csinálni. Természetesnek vettem, hogy van, akár a levegőt, aminek fontosságára csak a fuldokló döbben rá.

Rám tört néha az ösztönkorbácsolta vágy, de én nem kockáztattam – no nem a családot –, hanem az egzisztenciámat. Ulrike egy darabig őrizgette még megkopott szerelme langymelegét, de lassan és észrevétlen elhidegültünk. Gyakran élcelődött: „Neked a szikéddel kellett volna megházasodnod.”, azért még a gyerekek miatt elviselt s a kívülállóknak különben is úgy festett, hogy mi egy boldog család vagyunk. Aztán most jött valaki, aki a, a vonzó nőt látja benne. Remélem nem csalódik, már megérdemel igazán egy valódi férfit. Hogy én milyen fatökű voltam! Akkor jön rá az ember, hogy a másik mekkora kincs, amikor elvesztette.

A gyerekek is annyira érezhetnek apának, mint kisborjú az inszeminátor fecskendőjét! Egy szót sem tudnak magyarul s azt is csak véletlenül tudták meg, hogy milyen nációk vére is keveredik ereikben. Amikor a magyarok a keletnémetek előtt megnyitották a határt, mesélhetnékem támadt; a gyerekek úgy néztek rám, mint egy marslakóra, azt hitték ugratom őket. Üresnek érzem magam és kiégettnek, mintha az út kifogyott volna a lábam alól. Az egész életem azzal ment el, hogy legyek „valaki”, s lehet, hogy pont azt, akinek ez a produkció szól, nem is érdekli az egész, sőt talán már arra sem emlékszik, hogy valaha is a világon voltam. Hajszoltam a sikert, közben az élet elment mellettem. Lehet, hogy az alantas munkát végző takarítónők vagy a műtössegek teljesebb, emberibb életet éltek, mint én, az irigyelt, a testszobrász? Egyáltalán mit keresek én itt? Magyarul álmodom, magyarul számolom a visszajáró aprót, magyar slágert dúdolok, ha jókedvem van. Ez az egész csak önámítás, még ennyi idő alatt sem tudtam gyökeret verni. Aki egyszer futni kezd, annak soha nincs megállása, hacsak vissza nem tér oda, ahonnan elmenekült. Ezt már nem lehet így folytatnom, és semmi értelme sincs. Szembesülnöm kell a múltammal vagy önmagammal, nem is tudom. Haza kell mennem! Haza? Milyen

furcsa? Anyám rég meghalt, még a temetésére sem mertem hazamenni, a bátyám marhákat tenyészt valahol Argentínában, az unokatestvéreim szétszéledtek Kanadától Izraelig, és én épp most akarok hazamenni, amikor egy haza, amitől haza, már nem is létezik?! De Margó! Igen, Margó. Ő ölte meg az igazi énemet. Nem igaz, hogy én milyen gátlásos kamasz voltam! Hacsak rám nézett vagy gondoltam rá, elzsibbadtam, lebénultam, nem tudtam egy értelmes szót kinyögni, mert a szavakat túl gyöngének, egyszerűnek éreztem ahhoz, hogy kifejezhessék mennyire szeretem. Amikor eljöttem is... Pedig... Miért nem tudtam erőszakosabb, miért nem tudtam férfi lenni? Vajon milyen lehet ő? Őt bezzeg nem hatotta meg a költészet. Két lábbal állt a földön. Ő most boldog, megtalálta, amit keresett? Mindent akart, mindent amit én, és ott nem tudtam megadni neki. Csak nevetett rajtam. Nem igaz, hogy az idő a sebeket begyógyítja, inkább még elmélyíti, csak úgy lehet tenni, mintha nem lenne, mintha élnénk, mintha..., vagy csak én vagyok ilyen hülye?

Reflexszerűen pakolt, indította a kocsit, valami lebegéshez hasonló önkívületi állapotban vezetett. Nem az út surrogott a kerekek alatt, hanem az elmúlt, a semmibe hullt évek s röpítették az emlékek. Álomittasan nézte a város fényeit, amint Budapestre ért. Már az első szállodában szerencséje volt, szobát foglalt, csak ledobta bőröndjeit, s cél nélkül kószált a város utcáin. Az ismerős épületeket, zajokat, hangokat, a régi hangulatot kereste. Más lett a város, de mégis ugyanaz, mint egy áthangszerelt dallam. Már hajnalodott mikor végre fáradtan aludni tért.

Másnap későn kelt, reggeli helyett rossz szokása szerint csak egy kávé ivott s újra nyakába vette a várost. Elmélázva arra gondolt, mi lett volna, ha fölveszik itthon az orvostudományira, de sajnos nincsen ha. Villamosra szállt, majd metróra s azon vette észre magát, hogy egykori álmai netovábbja a Semmelweis Orvostudományi Egyetem épülete előtt áll. Már nagyon öreg vagyok, ha nosztalgiázom – gondolta, de nem volt ideje továbbvinni az eszmefuttatást, mert zajos, lökdösődő suhancok fogták körül: – Vesszek meg, ha ez a krapek nem egy zsidó patkány! – köpött ki az egyik borotvált-fejű.

– Rúgd le a fejét! – biztatták a többiek.

Az biztatást sem várva ütésre emelte a kezét, Károly ösztönösen, a már elfeledettnek vélt mozdulattal hárította az ütest, majd egy másikkal letaglózta ellenfelét. Ettől a siserehad fölbőszült s egyszerre nekiestek mindahányan, egy darabig derekasan állta az adok-kapokot, de végül a földre döntötték s rugdosni kezdték.

Esküvői menet

Amint a Nagyvárad térre érnek, Alex enyhe nyomást érez a tarkóján és a gyomrában, idegszájai és izmai megfeszülnek, nem is látja, de valami módon érzékeli, hogy valaki fekszik a járdán, és bőrfejük rugdossák. Reflexei működésbe lépnek, lerúgja Szilvia lábát a gáztól, a fékre lép, kiugrik a kocsiból és átveti magát a szembejövő forgalmon. A két legvehemensebbet egy-egy ütéssel kivonja a forgalomból, mire a többi szétfut a szélrózsa minden irányába. Szilvia is odaér, letérdepel a férfi mellé.

Károly szűrő fájdalmat érez az oldalában – A bordám! – kinyitja a szemét, egy lány hajol fölé.

– Álmodom? Margó, te..., de ez nem...

– Szilvia vagyok, biztos agyrázkódást kapott.

– Azt hiszem a bordám tört el, különben jól vagyok, csak ön megtévesztésig hasonlít valakire – hárítja el a segítséget s megpróbál egyedül fölállni, de a fájdalomtól visszaesik a földre. Alex és Szilvia óvatosan fölsegíti.

– Döbbenetes hasonlóság! Csak az ő szeme és a haja barna volt, de az arcvonások, a száj! Tessék mondani, valóban ébren vagyok? – mered hitetlenkedve Szilviára.

– Nem tudom ez a veréstől van vagy eredetileg is hibás volt, de ha továbbra is vetkőztet a szemeivel én is behúzok magának, pedig látom így is felférne egy nagyjavítás. Hol a francba találunk most egy ügyeletes orvost, ja csak meg kell fordulnunk s a klinikán leadjuk, de az esküvőnkől azt hiszem így is késni fogunk! – zsörtölődik Szilvia, míg a forgalmon keresztül átlavíroznak a kocsihoz.

– Isten ments! – tiltakozik Károly, csak egy megálló metróval, különben is egy törött bordával nem sok mindent tudnak kezdeni.

Köszönet a segítségért és elnézést, hogy kellemetlenséget okoztam é szabadkozik Károly s elindul az aluljáró felé.

– Ezt ennyivel nem ússza meg é lép utána Szilvia. – Szükségünk lenn esküvői tanura, ha valóban nincsen baja. Károly kötélnek áll s bemutatkozik:

– Schmidt Károly, tegnap jöttem Salzburgból, de itt születtem. Jó negyedszázada, hogy nem jártam itthon.

– Kramszki Szilvia.

– Nagy Sándor. Tudja miért verték le?

– Állítólag zsidó kinézetűnek találták a fizimiskámat. Sohasem gondoltam volna, hogy haza kell jönnöm, hogy zsidónak nézzenek és összerugdossanak érte. Eddig azt hittem, hogy amit a magyarországi skinhedekről írtak a kinti lapok, az el van túlozva, hogy kisebbsítés vele a német és az osztrák újnácizmus körüli felhajtást vagy legalábbis eltereljék róla a figyelmet.

– Sajnálom, hogy így kellett megismerkednünk, de a politikusoknak könnyebb egymás ellen fordítani az embereket, mint a gazdasági problémákat megoldani, a társadalmiokról nem is szólva.

– Régi recept és sajnos ideig-óráig be is válik mindig, s ez elég is egyes embereknek, hogy addig ússzon a hajó, amíg ők is rajta vannak, az meg már nem érinti őket, ha utána el is süllyed, de hagyjuk a politikát, azzal normális tisztességes ember nem foglalkozik.

Szilvia anyja már idegesen topog a művelődési ház lépcsőjén.

– Kislányom nem is te lennél, ha még az esküvődről is nem késnél el! – robban eléjük. é Apád... – a többi mondanivaló belészorul, amint Károlyt is megpillantja. – Te hogyan keveredtél ide, és honnan tudtad, hogy pont ma lesz a lá... nyom esküvője?

– Margó! - döbben meg újra. – Hát ezért ez a nagy hasonlóság! Én semmit sem tudtam, csak véletlenül szedtek föl, amikor el akart gázolni egy elefántcsorda.

Most Szilvián a csodálkozás sora:

– Szóval ti ismeritek egymást? Most már értem a Margót is, anyukám, nem lepődnek meg ha...

– Nem vagyok kíváncsi az otromba föltételezéseidre! – fortyan föl az anyja, de el is pirul a füle tövéig. – Inkább siessünk a házasságkötő terembe, mert öt perc múlva már a következő pár jön.

A lépcsőn fényképezkedő násznépből Szilvia egy szimpatikus nőt karon fog s így megvan a másik tanú is.

Az anyakönyvvezető idegesen és gépiesen darálja a megszokott szöveget, a következő pár és násznépe már az ajtóban tolong, s amikor Alex értetlenkedve néz rá, hogy miféle gyűrűt, majdnem kijön a béketűrésből, de Margó erre fel van készülve s az anyakönyvvezető elé teszi a gyűrűket.

– Tudtam, hogy elfelejti a bunkó! – sziszegi visszalépve a helyére.

– Te semmit sem változtál – súgja a fülébe Károly.

– Te igen, de nem előnyödre.

A villámszertartás után, Margó ellentmondást nem tűrően áll a fiatal pár elé:

– Tudom kislányom, hogy nem akartál semmilyen „fölhajtást”, hogy a szavaiddal éljek, de ez nem akármilyen nap, ezért csak rögtönöztem egy szerény összejövetelt, ha már... – néz végig sokat sejtetően Alexen.

– Minek mennénk, amikor úgy nézel Alexre, mint aki mindjárt elhánnya magát.

– Hát éppen ezért. Ha már összeadtad vele magad és kénytelen voltam hozzá jópofát vágni, legalább adjuk meg a módját és ahhoz ti vágjatok jópofát!

– Anyu miért kell még most is mindent úgy csinálnom ahogy te látod jónak? Költözzek a Holdra vagy a Marsra, hogy a saját életem élhessem?

Alex látja, hogy még két szó és kitör a vihar, ezért inkább középük áll:

– Kár lenne egy ilyen szép napot veszekedéssel elrontani, a mamád a kedvedbe járt, hogy irántam érzett ellenszenve ellenére eljött, akkor mi járunk az ő kedvébe, majd megpróbálok a látókörén

kívül maradni s akkor az urat is meghívhatnánk –, néz Károlyra –, hacsak nem szorul orvosi ellátásra.

– Nem, hacsak? – néz Margóra kérdően.

– Gyere csak – mondja kissé megenyhülten.

– Oké –, enged Szilvia is –, de csak akkor, ha nem cikized a vendégek előtt Alexet mama.

– Veled ellentétben kislányom, én tisztába vagyok az illemszabályokkal.

Szilvia már kész a csípős válasszal, de Alex átöleli, finoman befogja a száját, hogy a szópárbaj folytatását megakadályozza s enyhe erőszakkal a kocsihoz vonszolja. Int Károlynak is, hogy menjen velük, de anyósa int neki, hogy csak menjenek s belekarol Károlyba.

– Jössz velem, úgyis van egy kis megbeszélnivalónk. Mi a rossz tört ide, pont most? – támad rá, amikor beszállnak a Mercédeszbe.

– Elváltam és hirtelen jöhetnékem támadt, persze azt remélni sem mertem, hogy rögtön a lányodba, aztán meg beléd botlok.

– Nehéz elhinni, de az utóbbi időben a legvalószínűtlenebb dolgok következtek be a legnagyobb valószínűséggel!

– Az élet csupa paradoxon, de ez a mai még egy törött bordát is megér nekem.

– Egy bordatörést én is jobban elviselnék, mint ezt a mai napot.

– Látom nem szimpatizálsz a vőddel, de hagyd élni őket, ne ess te is a szüleid hibájába!

– Ez egészen más, de a lányod olyan fa...

– Hogy mondtad?

– Csak nyelvbtlás volt – próbálja helyrehozni a hibát, de nem valami meggyőző. – Igen, a fenébe is! Ha már kicsúszott a számon. Azon az átkozott éjszakán teherbe estem. Megmondtam apámnak, mert gondoltam, hogy el tudja intézni, hogy elvetessem, de ő meg ehelyett egy megfelelő apát keresett és persze olyan vőt, aki viheti valamire és vitte is azóta. Csak...

– Csak?

– Tulajdonképpen semmi okom panaszra, megvan mindenem... hagyjál! Mi a francnak jöttél ide?

– Szóval mégsem vagy boldog?

– Hát nem, de ehhez semmi közöd! Jó itt vagy, egy régi kedves ismerős, de eszedbe ne jusson Szilviának vagy bárki másnak elmondani amit kikottyantottam, mert esküszöm, hogy megöllek!

– Állj meg, kiszállok, ha ennyire terhedre vagyok!

– Nem, csak maradj! – csúsztatja a jobb kezét a Károlyéra. – Nehéz bevallani, de igazad lett: megvan mindenem, csak a lényeg, az sikkadt el valahol. Ha legalább írtál volna!

– De hiszen naponta írtam!

– Persze gondolhattam volna, apám biztos gondoskodott róla, hogy ne kerüljenek a kezembe. Most már mindegy.

– Nem mindegy. Tudod, hogy még mindig nem tudok betelni a hangoddal?

– Majd adok egy kazettát.

– Nagyon megkeseredtél Margó.

– Most egy kicsit összejött nekem, de veled mi van, hogy megy a sorod?

– Látszólag jól ment eddig, csak a napokban döbbsentem rá, hogy ez csak látszat, semmi értelme. Sikeres lettem, híres, de mit ér a siker, ha nincs kivel megosztani.

– Nem nőültél meg? Ja, igaz mondtad, hogy elváltál.

– Igen, és a te férjed? Csak ez az egy lányod van?

– Van, de mintha nem is lenne, a lányom pedig mindent elkövet, hogy bosszantson, de már meg is érkezünk.

Félspicces, feldobott társaság veszi az ifjú párt. Igazi válogatott társaság, művészek, politikusok, sznobok és homokosok vagy ezek többszörös keverékei.

– Mennyi felfuvalkodott hólyag! – súgja Alex fülébe Szilvia. – Teszünk egy tiszteletkört, aztán angolosan távozzunk.

Károlyon kívül fel sem tűnt senkinek, hogy eltűntek, „magasröptű” vitákban csillogtatták pénzügyi és politikai jártasságukat.

– Most hozzám menjünk! – mondja Alex beülve a kocsiba.

A lakótelep, mint a többi lelketlen paneldzsungel, minden képzeletet nélkülöző hasábházak monoton rendje, szabvány kalitkákkal, szabványosnak tűnő sorsokkal, de mindmegannyi egyéni tragédiával. Ahogy benyitnak a lépcsőházba, Alex ölébe kapja Szilviát s a lépcsőkön rohan vele a tizedik emeletre s ugyancsak kifulladás, mire beesnek legénylakásába.

– Íme másfélszoba összkomfort nyomor – teszi le óvatosan a heverőre s rohan bezárni az ajtót, de a huzat megelőzi s úgy bevágja, hogy az egész emelet döng belé.

– Szóval itt dekkolsz – néz körül Szilvia.

Egyszerű stíl bútorok, a polcok tele könyvekkel és folyóiratokkal, rengeteg lemez. Az ablak alatt hifitorony, mellette egy óriási kaktusz. Föláll s az ablakhoz megy, amerre ellát szürke panelrengeteg, néhol egy csenevész fa, magas drótkerítéssel körülvett „dühöngő”, kamaszok vinnyogtatják fölfúrt robogóikat. Távolabb a házak mögött gyárkémények erdeje eregeti füstjét az ég felé.

– Lenyűgöző egy panoráma – mondja nevetve –, de ha megtartod is titkos kéjladnak, remélem te költözöl hozzám!

– Valóban annak tartjuk meg, mert a Keletiben nincs akkora forgalom, mint a ti köreitekben s én szeretnék kettesben s minél több időt eltölteni veled – húzza magához.

– El a kezekkel! Előbb fürdeni szeretnék, remélem a zuhanyt és a melegvizet errefelé is megtalálták már.

– A zuhanyt igen, de a melegvíz rapszodikus.

– Egy ekkora lyukba még a klotyót is volt pofájuk bezsúfolni? – fintorodik el.

– Sokaknak már ez is elérhetetlen luxus lett mára – dobja le Alex is a ruháit s beáll mellé a parányi kádba s szorosan magához öleli. – Ha csak a bőrdhöz érek vagy csak elképzelem is, már csak úgy száguldozik a vér az ereimben és...

– És ötven év múlva?

– Száz év múlva is, de csak úgy érdemes addig, ha veled élek.

Szilvia karjaival a nyakába csimpaszkodik, hátát a hűvös csempének támasztja, lábaival átfonja a csípőjét.

– Te hiszel a reinkarnációban? – szegezi neki hirtelen a furcsa kérdést.

– Hogy jön ez most ide? – lepődik meg Alex, közben kezeit összekulcsolja a lány feneké alatt. – Hallani hallottam, de nem tudom mit kezdjek vele.

– Milyen jó lenne pedig hinni benne! Én félig-meddig hiszek benne. Olyan ismerősnek tűnnek a gesztusaid, néha előre sejtem, hogy mit fogsz mondani s én milyen hülyeséget lökök rá. Mintha valamikor, valahol már éltünk volna együtt.

– Valami van benne. Eleinte csodálkoztam magamon, hogy pont én és... – elharapja a végét s már visszaszívna

– Mondd csak ki, ha már belefogtál! Egy ilyen rossz nőt. Igaz?

– Hát tudod az első benyomások, de hiába súgta a józanész, hogy ne! Valami megmagyarázhatatlan kényszer, egyszerűen megbabonáztál te boszorka!

– No azért eleinte lesírt rólad, hogy mi a véleményed rólam, hát rátettem még egy lapáttal.

– Én meg minden józanész ellenére föltettem magamba, hogy ha olyan rossz nő vagy, vagy még rosszabb, akkor is az enyém leszel.

– Cö, cö, cö! Én nem vettem észre, hogy ennyire túltengett volna az önbizalmad!

– A felkorbácsolt vágynak ilyen apróságok nem jelentenek akadályt.

– Én meg azt hittem, hogy csak azért lapítasz így a falhoz, mert ilyen gyerekfürdőkádban nem férni el másképp – püföli a fejét tréfásan.

– Ha kellemetlen... –, bontakozik ki tettetett sértődöttséggel.

– De nagy legény vagy! Vagy te is hallottál a trantrikus jógáról?

– Nőnemű az illető?

– A hülyeséggel megtermékenyített agysejtjeid azok!

– Akkor hogyan fogyasztyák?

– Ülve, állva, fekve, ecetes tormával, de főleg hámozott retekkel!

– Ha jól értem a szexbomba kibiztosítva ketyeg s azt várja, hogy meghámozza a retkemet? – vonja újra magához.

– Te beképzelt majom! A keletiek sokkal jobban elmélyülnek a dolgokban, még a szexben is...

– Ennél jobban? – vonja szorosan magához.

– Épp ezt magyarázom! Ők nem csak nekiesnek, és piff-paff-puff, mint mi itt Európában; nekik ez maga a teremtés. Benne van az őskáosz, a vágy, a beteljesülés, az ősrobbanás, a vágytalanság egy leheletnyi nirvánája. Szerintük mikor az ősrobbanás létrehozta a világegyetemet, mi elszakadunk a lelkünkötől –, vagy ahogy mi emlegetjük: tudatalattinktól –, s a keresése hajt minket egyre újabb és újabb reinkarnálódásba. Csak akkor tudunk beteljesülni, mikor a tudatalattink egyesül önmagunkkal, akik ezt el tudják érni, megszűnnek anyagi lények lenni, Buddhák lesznek. Őket már nem érdekli az emberiség léte vagy nem léte, mi mégis az ő erejüket szeretnénk felhasználni. Amivel legjobban magunkhoz tudjuk vonzani őket, az a szexualitás kisugárzása, amit ők már nem tudnak megélni. Hogy minél erősebb legyen ez a kisugárzás, ahhoz a szeretkezésnek minél hosszabb ideig kell tartani, orgazmus nélkül.

– A végén sem?

– De csak nagyon a végén.

– Én ezt eddig is gyakoroltam, csak minden ilyen misztikus körítés nélkül. Valahogy nem is vágyom igazán, hogy meghitt percekben anyagtalan szellemek kukkoljanak, s ha már a nirvána teljes vágytalanság, akkor mért pont a szex vonzza őket, ha meg vonzza őket, akkor már ki is estek a szerepükből és olyat reinkarnálnának, hogy arról koldulnak! – Kiszáll a kádból, Szilviát is kiemeli s beviszi a szobába.

Ha minden igaz, ezen a késő éjszakába nyúló délutánon igazán közel kerültek a szellemekhez s akkor kétséges, hogy továbbra is a vágytalanságot vágyják. (Hogy is van ez?)

Kései keringő

– Furcsa egy esküvő volt! – csóválja a fejét Károly, amikor az utolsó vendégek is elmennek.

– Elhiheted, én sem így képzeltem el! – sóhajt csalódottan Margó. – Azt hittem, hogy a lányomé klasszikus, olyan igazi esküvő lesz, ha már az enyém... Majd elájultam, amikor a házasságkötő teremben fölcsendült a halál dala, de nem is lenne a te lányod, ha..., a fenébe! Még azt is megtiltotta, hogy eláruljam hol fognak megesküdni, szerencsére azt nem tilthatta meg, hogy itt nálam rögtönözzenek egy kis partit, persze innen is nevetlenül meglógott.

– Én azt hiszem, hogy a vendégek sem tapintatból nem vették észre, hogy itt sincsenek.

– Igen rájöttem, öntelt, felfuvalkodott sznobok, de sajnos ők azok, akik számítanak, s ha az ember el akar valamit érni, el kell viselnie őket, sőt jó képet is kell vágnia.

– Miért, mi az amit még el szeretnél érni, hogy így ajnározod őket.

– Én már igazán semmit, de a lányomnak szüksége lehet rájuk.

– Ugyan! A lányod okos és talpraesett, őt érdekli a legkevésbé valakinek a véleménye. Hagyd hadd járja a maga útját, ha seggre ül, majd elgondolkodik, addig meg úgyis leperreg róla!

– Lehet, hogy igazad van, de egy kis időre szükségem van, míg ezt az egészet meg bírom emészteni – támaszkodik a falnak a hátával, ugyanazzal a pózzal, mint azon az utolsó estén a lámpaoszlopnak.

– Margó! – gyúl fel a régi tűz Károly szemében, hozzálép s magához vonja.

– Van ennek értelme, a régi érzelmeket fölmelegíteni? – próbálja eltolni magától, de minden meggyőződés nélkül.

– Nem érdekel, hogy van-e értelme. Én még mindig ugyanúgy érzek és egy perc, vagy egy óra...

– Ami egyszer elmúlt, azt már sohasem lehet visszahozni.

– Semmi sem múlt el, csak elmulasztottunk egy alkalmat, egy negyed századot, de még nem vészett el minden! Vagy már a férjed szereted?

– Ugyan mit lehetne rajta? Tudod akkor nem gondoltam, hogy így fog fájni, olyan ez most, mint amikor a kötést leveszik az elgennyedt sebről és már nem csak érzi, de látja is az ember, hogy nem gyógyult, sőt!

– Akkor mért tétovázol? – csúsztatja a kezét finoman a blúz kivágásába.

– Félek, hogy az a nagy távolság és hosszú idő túlzottan megszépítette az akkori érzéseinket, múltbeli mivoltunkat. Ha most lerántjuk a leplet és csak két kiaszott vén testet és az emlék utáni nosztalgiát találjuk; nem fogunk kiábrándulni?

– Hisz olyan rugalmas még most is a tested és a bőröd! Én még mindig megveszek érted s mindenki csak téged öleltelek.

– Lehet, hogy hazudsz, de ha hazugság, akkor is jólesik, csak mondd, mondd és ne csak mondd...

Nem csak mondta, de a várakozás a vágyat, mint idő a bort... Testük szétvált, majd összeforrt. Túl sok volt amit elmulasztottak s ezért túl rövid az éj.

A hatalom örültje

Kortalan férfi ül a félhomályban, súlyos íróasztal mögött. A falakon képernyők villódnak, minden fontos hírközlő szerv műsora ott pereg. Percről-percre követi a nemzetközi politikai és gazdasági élet minden mozzanatát. Mindenről tud, ami a felszínen, s ami az alatt történik. A belépőt rászegeződő fénycsóva vakítja el, senkinek sem szabad ismernie az arcát, beszélni is egy hanggenerátorral kiegészített számítógép beszél helyette, aminek a billentyűi szinte már az ujjaihoz nőttek.

– Elintézték a tetves buziját? – reccsen a belépőre a géphang.

– Igen – rázkódik össze, pedig nem először van a „szentélyben”.

– Itt van az óra is – csúsztat egy nylonzacskót az asztalra. – Csak vele együtt ezt is eltrafáltuk.

– Nem baj. Majd a technikusaim ellenőrzik, hogy valóban az-e? Azt hiszem több volt a blöff, mint amit tudott, azért a társulat többi tagjánál is nézzetek szét, hátha széthintett valamit biztosítékként. Ha valaki gyanús, némítsátok el, mielőtt megszólalna. Ettől azért elegánsabb megoldást várok, miért nem álcáztátok balesetnek, vagy öngyilkosságnak? Tudjátok, hogy nem szeretem a csinnadrattát, nem kell, hogy idő előtt tudomást szerezzenek rólunk! Elkotródhatsz. Most egy másik férfi lép be, karját a szeme elé emelve hunyorog.

– Mit szóltak a tervemhez?

– Örültek, mint majom a farkának. Még mindig bosszúért lihegnek az Irakra mért csapásért, de azért még hasznót is szeretnének húzni belőle.

– Erre számítottam. Pénz, pénz s na persze modern fegyverek.

– Itt van tételesen – tesz egy irattartót az asztalra.

– Majd tanulmányozom. Más már eltűnt volna a süllyesztőben, de tudod mennyire kedvellek, ezért szólok, hogy a lányod nem jó helyen van. A rendezője, aki nekünk terített, próbált megzsarolni s a

lányod elég bensőséges viszonyban volt vele s ha valami információt csöpögtetett belé, hát az káros lehet az egészségére. Honkongban van egy „picike” érdekeltségünk, amihez tartozik egy pár filmstúdió is, ott igazi nemzetközi sztár lehet, s egy kicsit elfelejtkezhet a zűrös Európáról. Az értésére adnád?

– Nem a lányom és pár napja férjhez ment, de amilyen önfejű ügysem lehet szépszóval hatni rá, a fenyegetéstől meg még jobban megmakacsolja magát.

– Hát ez bizony hiba, nagyon nagy hiba. Sajnálom, akkor nem tehetek egyebet...

– Nem fog megrázní, engem sokkal jobban izgat, hogy mi lesz ha ezek még több fegyverhez jutnak, hisz a vallásuk is azt hirdeti, hogy tűzzel-vassal, Nosztradámusz...

– Ezt igazán nem vártam! Egy Materialista Nosztradámusz jóslatával jöjjön nekem! Hát már mindenki elhülyült? Ez a kapitalista mákony már mindenkit megmérgez? Ufók, csodák, misztikumok, csak minél homályosabbak és vészjóslóbbak legyenek, hadd rettegjen az elbutított proli s legalább nem foglalkozik addig sem nyomorának okozójával. Már a rómaiak megmondták: „Panem et circenses”, és ha kevés a kenyér, annál nagyobbnak kell lenni a cirkusznak, hogy megfélemedkezzenek az éhségről. Azoktól pedig ott, - int valahova kelet felé a fejével –, nincs miért tartanod, hisz évtizedekig el lesznek a maguk kis helyi háborúival, s ha netalán kezdenének belefáradni, tudom hogy kell a tüzet egy csöpp olajjal újra lángra lobbantani.

Hétköznapiak

Szilvia és Alex nászútra nem gondolhat, hisz megkezdődött a színházi évad s Szilvia a szerződése mellett néhány vendégszereplést is elvállalt egy szuperprodukcióban. Délelőtt próba, este előadás, közben egy szex-expressz, ha közben be nem toppan egy rendező vagy forgatókönyvíró, hogy rábírák egy még újabb szerepre. Zsolt is minden nap ott kuncsorog, hogy mikor szakít már Szilvia időt a „szex-monarchia” utolsó pár snittjéhez. Szilvia tologatta az időt és legszívesebben az egész filmet törölte volna, de a szerződése köti, s Zsolt perrel fenyegeti, ha nem tesznek hamarosan pontot az ügy végére.

Aztán egy nap nem jön Zsolt. A telefon csöng, a film producere van vonalban.

– Micsoda? Lelőtték? Kik és miért? – sápad el Szilvia. – Ez nem lehet igaz! – ül le remegve s visszaejti a kagylót. – Hoznál egy italt Alex?

– Kit lőttek le? – kérdi, míg az italokat tölti.

– A Zsoltot az M3-ason, valahol Hatvan környékén. Szinte kettéfűrészték egy sorozattal.

– Nekem mindig gyanús volt az ürge, ahogy azok az apró szemei vibráltak, mintha mindig ugrásra készen lenne, mert nagyon fél Valamitől.

– Makogott nekem egyszer valamit, lehet, hogy nem jó húzást csinált, mert rámehet a bőre, de ha bejön..., de én nem vettem komolyan, meg amilyen zűrös volt, ezt akármire is lehetett érteni – szipogott Szilvia.

– Tudod cicám – öleli át vigasztalóan a vállát –, mostanában sok időm volt, s nézegettem a képeket s újságcikkeket, hogy hol merre jártatok; már maguk a városnevek sokat mondanak: Bejrut, Belfast,

Bogota, Caracas és még sorolhatnám. Tudod mi a közös ezekben a helyekben?

– Igen, mondta a Zsolt is, hogy ezek amolyan terrorista főhadiszállások s ezért normális emberek nem szívesen vállalnak ott fellépéseket, de pont ezért nagyobb összegeket lehet leszakítani.

– Zsolt kereste meg az ottaniakat vagy azok őt?

– Mért érdekes ez?

– Tulajdonképpen nem érdekes. Azt hiszem a terrorizmus, a pénzmosás, esetleg a kábítószer-kereskedelem jöhet szóba, ahol Zsolt így vagy úgy érdekelt volt s félek tőle, hogy tudtotokon kívül titeket is felhasznált. Nem árt majd az óvatosság, mert lehet, hogy rátok is vadásznak. Nem tudod, találkozott ezeken a helyeken valakikkel, s nem adott vagy vett át valamit tőlük?

– Ő mindig szeretett nyüzsögni és mindig találkozott valakivel s apró porcelán csecsebecsékkal árasztotta el amerre járt.

– Hmm? Porcelán. Legtöbbször üreges és alkalmas arra...

– Ha kábítószerre gondolsz, azt a kutyák kiszúrták volna, különben is nem hiszem, hogy innen vitt volna pont oda, bár igaz, az MDEA-t és az MDMA-t nálunk is gyártják s lehet, hogy jóval olcsóbban, de ez olyan valószínűtlen.

– Na jó ezt hagyjuk, volt meghívó, de ez nem olyan egyszerű, csak volt egy szponzor vagy valaki a háttérben, aki közreműködött.

– Igen, azt hiszem a „Z” bank volt benne, de mennyivel és mi módon, azt csak Zsolt tudta volna megmondani.

– Ez már kapaszkodó, pont erről a bankról röppentették föl a nyugati sajtóban a hírt, hogy benne van a pénzmosásban, bár ők ezt cáfolták, szerencsére van egy pénzügyi berkekben járatos haverom, majd megkapirgáljuk őket egy kicsit, de te ne láss, ne hallj, és csak oda menj, ahova nagyon muszáj és csak az én felügyeletem alatt!

– Ennyire gáz van?

– Úgy érzem, hogy az a barom oltári nagy szarba tenyerelhetett s titeket is alaposan összekenhetett. Aki a saját életét kockára teszi, az a máséval mért törődne?

– De én például hogy jövök a képbe, s engem miért akarnának bántani?

– Lehet, hogy tudtotokon kívül ti szállítottátok azt a valamit s az a valaki, aki Zsoltot elintézte, azt hiszi, hogy ti is be vagytok avatva s nem szeretné, ha valamelyikkőtök megszellőztetné a sajtóban vagy hasonló helyen.

– És a hullák nem olyan beszédeseek, ugye?

– Erről van szó, ezért lenne jó, ha egy kicsit nyugton maradnál a fenekeden s nem pendliznél annyit.

– Tudod, hogy ez lehetetlen. Ebben a szakmában minden perc jelenlét számít, mihelyt lehetőséget hagysz, máris a helyedre nyomul valaki.

– Oké, de akkor mindenhová kísérlek, s ha lehetséges, előre beszámolhatnál nekem, mikor és hol fogsz fellépni, hogy előtte terepszemlét tarthassak.

– Rendben Sherlock.

Ha

A forró éjszaka után Károly és Margó úgy döntenek, hogy kárpótolják magukat az elmúlt évekért, földadják eddigi életüket s ezután csak egymásnak élnek.

Károly kölcsön veszi Margó Renault-ját, búcsúzóul egy forró csókot nyom szájára s visszaindul a szállodába, hogy leszámoljon a múlttal s végre az igazi életbe vesse magát. A recepción a portás fejével int, hogy egy úr már órák óta várja, Károly bosszúsan hessegeti el. – Most nem érek rá. – Kifizeti a számlát, s indul szobájába, hogy a holmiját összeszedje. Valaki utána lép, megfogja a karját.

– Károly.

Ösztönszerűen rántja ki karját, előreugrik, még ugyanazzal a mozdulattal megperdül tengelye körül, védekezően emeli kezét.

– Ne bomolj Karl.

– Mit keresel te itt? – engedi le csodálkozva ökleit. Régen látott unokaöccse bocsánatkérően tárja szét karjait.

– Gyere, ülünk be a kocsimba, ne keltsünk feltűnést! – vonszolja magával.

Miközben a kocsihoz sietnek Károly érdeklődve szemléli unokaöccse vonásait s feldereng a múlt.

– Alig változtál valamit Joah. Anyám azt írta halála előtt, hogy te is disszidáltál, hogy kerülsz most ide? – Örül a találkozásnak, a régen látott arcnak; rokon s a legjobb barát, de valami furcsa balsejtelem lesz úrrá rajta. Nem tudja elhinni, hogy ez a találkozás a véletlen műve, a sors keze lenne.

– Jó látni újra – indít –, de ezt a találkozást nem igazán így szerettem volna. Emlékszel még kedvenc játékunkra?

– Már hogyan emlékeznék?

– A játék valóság lett s én most a segítségéd kérem, a rossz fiúk leleplezéséhez.

– Te mindig ki tudtad választani a leghetetlenebb időpontot!

– Ne haragudj Karl, de ezen most nemzetek sorsa múlik!

– A nagyzási mániád is a régi.

– Előbb hallgass meg s ha úgy találsz, hogy nem érint, akár el is felejtheted az egészet. Különben én sem gondoltam, hogy pont itt és pont veled találkozom, de úgy látszik az élet szeret valószínűtlenebb dolgokat produkálni, mint amilyenek az írók fejében megfordulnak. A lányod Izraelben került a látókörünkbe, őt követtem, s mondhatom meglepődtem, amikor te is feltűntél.

– Szóval te tudtál róla, hogy van egy lányom és meg sem próbáltál értesíteni?

– Dehogyan nem! Alig adtam fel a levelet, pár óra múlva már ott volt nálam két nyomozó és arról faggattak, honnan tudom a címed, mi a célom. Hazaárulással meg mit tudom én mivel vádoltak, be is vittek, két hónapig ültem, de semmit nem tudtak rám bizonyítani, hát kiengedtek s utána is állandóan zaklattak, azért szántam rá magam, hogy én is máshol keresek boldogulást s csak a véletlennek köszönhető, hogy pont Izraelben kötöttem ki.

– Csak nem a MOSZAD-nak dolgozol?

– Jobb ha nem tudsz semmit. A papírjaim szerint egy elektronikai cég üzletkötője vagyok. Elégedj meg ennyivel!

– Gyere ki a farbával, legyünk túl minél hamarább rajta!

– Az Interpol pár éve felfigyelt rá, hogy a terrorista-szervezetek között információ-áramlás, sőt valamiféle együttműködés van kialakulóban. Kezdi összehangolni az akcióikat, a szervezett alvilágot is bevonva. Ha a teljes integráció sikerül nekik, beláthatatlan következményekkel fog járni. Ezt meg kell mindenképpen akadályoznunk! Sajnos úgy tűnik, hogy a katonai csúcstechnológiai kutatásokról is kész információik vannak, mi több saját kutatóbázisuk, amit közösen finanszíroznak s nem lehetetlen, hogy olyan fegyver van készülőben, amit feltűnés nélkül el tudnak juttatni bárhová s ha sikerül nekik, elkezdik a totális háborút a

fennálló rend ellen. A feszült nemzetközi helyzetben most kulcskérdés az arab-izraeli megbékélés. Kézenfekvő, hogy ezt próbálják megakadályozni s jó próbateret a fegyver kipróbálására. A kutatóbázisuk valahol nagyon szem előtt lehet –, ez a legjobb álcázás – s olyan helyen, ahol a gazdasági viszonyok most vannak átalakulóban, még tisztázatlanok a sorok s könnyű észrevétlenül megszerezni olyan ipari objektumokat, ami az alapanyagot szolgáltatja s fedőcéggként működhet. Erre a legmegfelelőbbek a volt szocialista országok s ezen belül is Magyarország. Az a kis színtársulat, amivel a lányod is utazgat, azért lett gyanús, mert pont a terrorista főhadiszállásokat látogatja, és vagy az információáramlást, vagy már a fegyver terítését, de legalábbis annak előkészítését végzi. Úgy volt, hogy én próbálok beépülni –, már az előkészületeket meg is tettük –, de bizonyos jelekből arra következtettem, hogy engem ismernek, valószínűleg beépített emberük van a MO ..., szervezetemnél. Szükségem lenne egy gyors észjárású, intelligens emberre, akiben feltétel nélkül megbízhatok.

- És miből gondolod, hogy ez én vagyok?
- Érzem a vizeletemből – neveti el magát.
- Ez meggyőző érv, de én most készülök nászútra Margóval.
- Ha huszonnyolc évig kibírtátok, nem várnátok még pár hónapot?
- Mit lehet erre mondani? Csak Margóval hogy értessem meg?
- Az istenért sehogy! Valami egyszerű ürüggyel rázd le, hogy higgye azt, hogy csak törleszteni akartál s aztán meg ha hősként visszatérsz úgymint megbocsájt, ha meg...
- Fűbe harapok?
- Nos ez is előfordulhat.
- Az emberiség érdekében? – kérdezi enyhe gúnnyal Károly.
- Vagy egyszerűen örültségből.
- Inkább az utóbbi, mert nem hiszem, hogy normális vagyok, ha elvállalom.
- Tudtam én, hogy egy jó kis balhéból úgysem maradnál ki.
- Mit kell tennem?

– Egyenlőre semmit, csak várnod. Mi már létrehoztunk Németországban egy teljesen hitelesnek ható terrorista-csoportot, robbantgatott itt-ott s elrabolt egy-két fejest, persze a végén váltságdíjért visszaadtuk őket, jó nagy palávert csapott a sajtó körülötte; te ennek a csoportnak vagy a vezetője. Az Interpol fogja értesíteni a magyar rendőri szerveket, hogy egy veszélyes terrorista érkezett Magyarországra és kéri hogy figyeljenek.

– Ezzel elriasztod őket.

– Épp ellenkezőleg, felkeltjük az érdeklődésüket irántad, nem sejtik, hogy tudunk róla, hogy minden rendőrségi információ eljut hozzájuk, ezért azt hiszik, hogy lépéselőnyben vannak, ami sajnos félig-meddig igaz is. Jól ismerik az itteni viszonyokat s pár beépített emberük is van, én majd a téged figyelő emberek nyomában próbálok maradni, úgyhogy magadra leszel utalva, ha nem muszáj, ne kockáztass. Szerezz meg minél több információt róluk, mármint ha valóban igaz a feltételezésem, aztán majd megtaláljuk a módját, de erről még korai álmodozni. Itt vannak az újságcikkek, a többi lényeges adat az embereidről, ez a bankszámlaszám, ez a lichtensteini fedőcég, mind igazi, te vagy a kakukktójás, de ezt rajtam és rajtad kívül senki sem tudja, az előéleted viszont nagyon hiteles és pont beleillik a képbe.

A muszter

Zsoltot a Farkasréti temetőben helyezik örök nyugalomra. A búcsúztatót Ripacs –, megragadja a lehetőséget, hogy végre nemcsak epizódszerepet kap –, hosszan elnyújtja. Fellinihez és Jancsóhoz méri tehetségét és alkotásait. csakúgy ontja a szuperlatívuszokat, de minden rossznak vége szakad egyszer. Részvétet nyilvánítanak a hozzátartozóknak, aztán szétszélednek. Az utolsó filmben érdekelteket Rob, a producer nem engedi el.

– Látom mind itt vagytok. Ne ütközzetek meg azon, amit mondok, hisz ismertétek Zsoltot s ő sem tenne másképp. Minél hamarább a piacra kell dobnunk a filmet, még az emberekben elevenen él a tragédia, ez most olyan lehetőség, amit holmi álszeméremből kár lenne kihagyni. Van valakinek ellenvéleménye? Nincs? Nos akkor irány a vetítőterem. Lehet, hogy arra a pár snittre már nincs is igazán szükség. Ezt neked is látnod kell! – veregeti hátba barátságosan Alexet.

Szilvia a haja tövéig elpirul, először mióta ismerik egymást.

– Valami baj van? – kérdi Alex meglepetten.

– Tudod ezt még azelőtt forgattuk, hogy megismerkedtünk volna, most már semmi pénzért nem vállalnám.

– Pornó? – vigyorodik el kajánul.

– Remélem nem hervad le a vigyorod vetítés alatt sem, de ez a múlt és most már nem tudom visszacsínálni.

– Nyugi nem vagyok prűd! – öleli át megnyugtatóan.

A film faluképpel indít: hullámozó búzamező, kaszások, marokszedő lányok, asszonyok. Az egyik fiatalasszony a földre rogy és vajúdni kezd. A többi asszony körülfogja, távolabb zavarják a férfiakat, egy surmót pedig elszalajtanak a bábaasszonyért. Mire a bába megérkezik, addigra a fiú már megszületik. Nagy, erős, egészséges gyerek, ágaskodó pénisze többszöröse az elvárhatónak.

– Ebből a falu csődöre lesz – emeli föl a bába, hogy a férfiaknak is megmutassa.

A film szélesvásznú, a kép ketté van osztva, a falusi jelenettel párhuzamosan fut: Egy barokk kastély belső termei, parókás, libériás inasok, cselédlányok, kongó folyosók. Egy a rokokó minden pompájával fölcicomázott, félhomályos szobában, a mahagóni baldachinos ágyban, habfodros párnák és csipkék között egy hercegnő szintén vajúdik. Ott is megszületik a gyerek, egyazon pillanatban a másikkal s ezt a házi orvos emeli föl s ennyit nyög ki:

– Mein Got! – s hányja magára a keresztet. Ezután már teljes szélességében csak hol az egyik, hol a másik fiú életútját követi a film, egészen tizennégy éves korukig, míg el nem vesztik szüzességüket, ezt szintén párhuzamosan jeleníti meg. A fiúk megvadultan vetik magukat a nemi élet csatáiba, ezért mindkettőnek arra az elhatározásra jut az apja, hogy egy kis katonáskodás nem ártana nekik. Azonos huszársászlóaljba kerülnek, a parasztfiú pont a Princ csicskása lesz, együtt hajszojják tovább az élvezeteket az egész monarchia területén.

Szilvia mint az egyik hercegnő társalkodónője tűnik fel s tanítani kezdi a két autodidaktát. A jelenetek egyre vadabbak és perverzebbek lesznek, Alexnek kezd fölfordulni a gyomra. Kirúgja maga alól a széket és kirohan. Szilvia utána megy.

– Én szóltam Alex!

– Hogy tudtál ekkora mocskban henteregni?!

– Alex! Ez csak film, ez nem én vagyok! Már szégyellem, de megtettem. Azt mondtad nem vagy prúd!

– Az nem, de mindennek határa van s ez minden határt átlép s ráadásul ez a film most fog a mozikba kerülni, most hogy a feleségem vagy.

– Változtat ez valamin?

– Ha a haverok meglátják, a pofámba fognak röhögni.

– Szard le őket nagy ívben.

– Az emberek...

– És azt mondod, hogy nem vagy prúd?

– De hát mindennek van határa! Szilvia én nem tudom olyan könnyen...

– Ne folytasd! Nem prúd vagy, hanem faszfej! Menj csak és nyalogasd a sebeidet, de annyit mondok, ha most elmész, nincs visszaút!

– Ha nincs, hát nincs - fordít hátat Alex s dühösen, céltalanul elindul.

– Alex ne hagyj itt! Végzetes hibát követsz el, ha most elmész! – sikolt Szilvia.

Alex csak megvonja a vállát és megy tovább.

– Még neked áll feljebb?! – fordít hátat dühösen Alex s minden különösebb cél nélkül elindul. Pár lépés után már meg is bánja, csak még egyszer szólna Szilvia, hogy „Ne menj el!”, de nem szól, a büszkesége pedig nem engedi, hogy ő hajoljon meg.

Szilvia csak áll magába roskadva és zokog. Szeretné magát földhöz vágni, mint kislány korában, de nincs minek, nincs kinek. „Olyan jó lenne a mama vállára borulni és kísírni magam! Úgy elaludni és reggel arra ébredni, hogy rendben van minden, mint régen!”

Beül a kocsiba, indít. „Francba a férfiakkal! Soha ne higgy a szép szavaknak! Engem többet nem húznak csőbe!” Automatikus mozdulattal bekapcsolja az ablaktörlőt, ezen elmosolyodik: „De hülye vagyok, nem is esik az eső, csak én böngöm szét a képem.”

A kapu tárva-nyitva, a fekete merci a ház előtt áll, apja épp lezárja a csomagtartót.

– Már utazol is apa? – nyom egy puszit a borotvált arcra.

– Ne nyálazz össze! – fejt le magáról kelletlenül. – Ideje, hogy megtudd: nem én vagyok az apád, de végre megszabadulok mindkettőtöktől.

– Papa! Ezt nem mondod komolyan!

– Sosem voltam komolyabb, már régen meg kellett volna mondanom, nem is tudom mi tartott vissza eddig – csapja be a merci ajtaját maga után.

Szilvia kétségbeesetten ront a lakásba. Anyja a hallban ül kisírt szemekkel, a telefon himbálódzik a zsinórján.

– A szemét, a szemét! – sziszegi.

– Mi történt és mi ez az egész? É térdel elé s visszarakja a kagylót a helyére.

– Csak törleszteni akart a mocskok s én bedőltem neki.

– Az apu? – mered rá értetlenül.

– Ő mindig rendes volt, csak egy kicsit fatutu. Én adtam ki az útját.

– De miért mama s miért mondta azt, hogy nem ő az apám?

– Tévedtem, ő is mocskok.

– Én ebből egy kukkot sem értek. Most már mindent tudni akarok! – rázza meg hisztérikusan.

– Már úgyis mindegy – legyint lemondóan –, valóban nem ő az apád, de ennek úgyszincs jelentősége.

– Már hogyan lenne! Ti becsaptatok engem, az orromnál fogva vezettetek, és azt mered mondani, hogy nincs jelentősége?! Legalább azt szeretném tudni ki az apám!

– Már felnőttél, semmi szükséged rá. Ha szükséged lesz valamire, én mindig itt leszek, csak kérlek hagyj most magamra, mert most magányra van szükségem!

– Nekem meg igenis társaságra, a te társaságodra van szükségem, és addig egy tapodtat sem mozdulok, míg meg nem mondod ki az apám! Csak nem az a főszer?

– Igen, Károly az – adja meg magát. Buta kislány voltam, egy sablonos, mindennapi történet volt a miénk, csak a történelem... Nem egy oldalon álltunk, nekem nem volt kedvem Júliát játszani. Ennyi.

– Ennyi! – kezd törni-zúzni Szilvia, direkt anyja legkedvesebb porcelánjait veri a falakhoz és földhöz. Ma ment tönkre a házasságom, idejövök, hogy te majd megvigasztalsz s erre..., erre...

– Túl fogod élni. Nem is hinnéd, mennyi mindent kibír az ember. Már azt a mejszenit se hagyd ott, s ha kitomboltad magad, hagyj végre magamra!

– Téged az sem érdekel, hogy nekem ez mekkora megrázkódtatás és pont most? Anyu!

Az anyja nem hallja ki a hangjából a segélykiáltást. Túlzottan elmerül a saját bánatában.

– Ha majd valami visszavonhatatlan történik, gondolj erre a percre! – nyom egy pusztit búcsúzóul anyja homlokára.

– Ugyan! Mindig ez a fenyegetődzés, már belefáradtam. Ebbe is Szilvia beül a kocsiba, de hova menjen és minek? Csak ül a kormányra borulva és zokog. „Már nem hordoz a tenyerén az Isten. Alex is, aztán az apám, és végül anyu. Senkinek sem kellek, senkinek! Minek is élek? Mindig is tudtam, hogy ez túl szép, hát tessék!”

Egy papír zsebkendővel letörli könnyeit, indít, gázt ad, csikorgó kerekekkel farol ki az utcára. Beteszi a Sorsszimfóniát a magnóba, ütemére ringatja a kocsit hol jobbra, hol balra, a szembejövők nem kis riadalmára. Nem is tudja, hogy hová megy, csak mikor feltűnik az ismerős bár, akkor lassít. Dzsordzsi a nepper ott ül megszokott helyén, hozzálép:

– Adj nekem három adagot, de a legerősebből!

– Csendesebben te őrült! – karolja át és lenyomja maga mellé egy székre. Le akarsz buktatni? Tudod, hogy nem hordom magamnál. - érzi a lányban vibráló feszültséget, hangjában a kétségbeesést, szemeiben látja a reménytelenséget, a fájdalmat. Már nem egyszer látott ilyen tekintetet s tulajdonosaikat, sohasem látta viszont élve, csak egy apró kétsoros hírként, az újság végén.

– Majd tíz perc múlva gyere utánam a dufart alá! – áll föl.

Szilvia le nem veszi a szemét az óráról, végtelennek tűnik az a tíz perc. Végre. A férfi is felbukkan, óvatosan körülkémlél s kezébe nyomja a kis tasakot.

– Ez baráti alapon van – mondja. – Te el akarsz röpdülni végleg, abban viszont nem segídek. A többiekkel se próbálkozz, már riasztottam őket. Most a magad alatti „rám szakadék” mélyén vagy s tudom, hogy nem vigasztal, de lehet, hogy igaza van a cigánynak: „Jó, hogy most ilyen szar, mert ettől csak jobb jöhet.”

– Na ne etess! Ezzel ne. Százszoros árat fizetek, ha hozod, s ez majd kárpótol, hogy kiesik egy kuncsaftod.

– Tetű vagyok, de ennyire nem. Lődd be magad, hátha más színben látod a világot. Kár lenne érted. Vigyázz magadra kislány! – szívódik fel.

„Nem is hittem, hogy még egy tetűben is több empátia van, mint az anyámban, de hát a világ nagyobbik része vákuumban leledzik, persze, hogy szívat minket.”

A kesztyűtartóból egyszer-használatos tűt vesz elő s egy ampullát, letöri a tetejét, a púderdoboz a tetején feloldja a mérget, felszívja, stranggumival elszorítja a karját és...

Lassan oldódni kezd a feszültség, rosszkedve elmúl, egy dal zsong a fülében: „Te rongyos élet, toprongyos élet...”. Dúdolni kezdi s elindul. Céltalanul, üresen, kötelékek nélkül. Az út kígyózik, lüktet, dorombol a motor. Mint egy videóklipp, egyszerre látja kívülről s éli át belül. Észre sem veszi, hogy már harmadszor hajt végig a Rodán.

Egy lány a járda szélére lép, jobb kezének mutatóujjával mutatja a nemzetközi jelet s beordít a lehúzott ablakon:

– Mit szórakozol itt? Húzz el, vagy szólok a srácoknak! Szilvia hirtelen a fékre lép, majdnem egymásba szalad az egész kocsisor. Kinyitja az ajtót:

– Szállj be!

– Dupla, mint a rendes és perkáld le előre!

– Én csak..., mennyi az?

A lány megmondja, kifizeti. A lét elveszi tőle a stricije, mielőtt még beülne.

– Csak nem te vagy a Kramszki, aki mindig ..

– Kurvákat játszik – fejezi be helyette. – Igen, én vagyok az, legalábbis még egy kis ideig.

– Ha időben kapcsolok fizetned sem kell, tudod mi már a lányokkal tiszteltetbeli prostivá avattunk.

– Te komolyan azt hiszed, hogy én leszbikus vagyok ?

– Nincs abban semmi különös. Amilyen mocsok és undorító tud lenni a legtöbb férfi, a „lányok” egy része meleg lesz s valljuk be:

egy nő jobban is tudja, mint egy faszi, hogy mire pöccen az ember lánya. Nem is gondolnád, hogy kik megfordulnak itt, csak azért nem mondok neveket, mert a szakma diszkréciója – vigyorodik el. – De ha azt nem akarod, akkor szakmai környezettanulmány egy új filmhez vagy... szegényes a fantáziám, hogy rájöjjenek mit akarsz.

– Én sem tudom, azt sem tudtam hol vagyok, amikor rám ordítottál, de ha így összejöttünk, csinálhatnánk valami jó murit, s ha belegondolok még nem is próbáltam, hogy milyen az a monohomo, lehet tudatlanul halnák meg.

– Ilyen baromságok járnak a fejedben? Neked? Töltenél csak pár napot az utcán, mindjárt...

– Nem is mondasz hülyeséget. Cserélünk?

– Hogy érted?

– Majd otthon mindent elmagyarázok – veszi az irányt hazafelé.

– Te még nem vagy nagyon lestrapálva. mióta vagy az utcán?

– Miért, mennyinek saccolsz?

– Úgy harmincnek.

– Most leszek húsz.

– Hú-ú-sz?! Soha nem gondoltál rá, hogy abbahagyd, hogy eltűnj innen?

– Innen nincs menekvés, ez egy önmagába záródó körmenet.

– Ahogy elnézlek, eléggé hasonlítunk egymásra. Személyiséget cserélünk. Te megkapod a bankszámlám, a kocsim és minden semmirekellő szart, amit felhalmoztam. eltűnsz az ismerőseim látóköréből, hogy észre ne vegyék a cserét, tíz év múlva meg a kutya sem fog emlékezni rám. Én meg megnézem az érem másik oldalát, mielőtt eldobom ezt a kis semmit..., az üres csillogást, a részegítő fényt.

– Te meglebűggyantál? Állj meg! Ki akarok szállni!

– A francba, hogy mindenkinek lelke van, csak azoknak nincs akitől elvárnám.

– Mitől borultál így ki? Hiszen te be vagy löve!

– Na és? Burokban születtem, a burok szétpukkad, elegendem van, de te még kezdhetsz valamit, te talán értékelni fogod azt, ami nekem

semmit nem jelent. Gondold meg jól, még egyszer nem lesz ilyen lehetőség!

– Én nem tudom megtenni, én úgy bámultalak, én... én...

– Nem ismeresz te kis hülye! Ragadd meg az alkalmat!

– Muszáj meghalnod? – pityeredik el.

– Lehet, hogy nem, de semmi értelme az életemnek, akkor meg minek?

– Te csak szélsőségekben tudsz gondolkodni?

– Nem szeretem a langymeleg dolgokat, különben megérkeztünk.

– Hű de kafa! Ez a te kérőd?

– Ha akarod mától a tiéd.

– Akarom, de hiányozni fogsz. Mindig szerettem volna egy nővért, te pont olyan vagy nekem. Nem akarlak elveszíteni.

– Érzelgős liba! Még kinőheted. Hogy lettél kurva ekkora szívvel, vagy pont ezért?

– Még nem volt időm, nem is időm, inkább bátorságom ezen gondolkodni.

– Nem értelek, te feltűnően értelmes csaj vagy – lépnek be az ajtón.

– Ha az vagyok sohasem találkozunk.

– Na hagyjuk a lelkezést, mert a végén...

– Mert?

– Semmi, inkább igyunk – varázsol elő egy konyakos üveget és tölt. – Nem is tudom, hogyan bírják az emberek józanon elviselni az életet?

– Emberek?!

– Igazad van, elég ritka állatfaj. Annyira egy húron pendülünk, különben is most derült ki, hogy ki az apám, miért ne lehetne a tiéd is az a disznó. Akkor igyunk arra a disznóra! – tölt újra. – A kurva életbe!

– Most meg mi van?

– Nem látod? Föl van túrva a lakás. Valaki járt itt. Alex nem lehetett, ez nem az ő stílusa.

– Ki az az Alex?

– Röhögni fogsz, de a férjem. Őt nem hagyom rád, majd kerüld el, hogy föl ne ismerjen. Térjünk az üzletre, irány a fürdőszoba! Megtanítalak sminkelni, hogy úgy nézz ki, mint én, a viselkedésed úgyis tökéletes, majd még a fontosabb életrajzi adatokat elmondom, hogy ne legyen zűröd, ha megkapirgálnának, de az lesz a legjobb, ha minél gyorsabban elhúzol Délamerikába, ott nem férhetnek hozzád. Te meg kiokítasz engem, hogy az alatt a pár nap alatt se legyen pancser.

Hozzákezd a lány sminkeléséhez és az átváltozás művészetébe való bevezetésbe, amikor rádöbben:

– Még a neved sem tudom.

– Árvai Livia, de én voltam a bunkó, nem mondtam meg.

Míg sminkeli, mesélnek egymásnak gyerekkori élményekről, nagy szerelmekről s mindenről ami eszükbe jut. Észre sem veszik, hogy már reggel van, egy marihuánás cigitől újra erőre kapnak s mire újra este lesz, két nyitott könyv lapozgatja egymást.

Rugók

A nagy manipulátor másodpercnyi pontossággal veszi be az esedékes serkentőtablettákat, kortyol a gyümölcsleéből, feláll, kinyújtóztatja elgémberedett tagjait. Komótos léptekkel tesz pár kört a képernyők előtt, szemét és fülét egy pillanatra le nem véve róluk. Bármikor toppan be valaki, a képernyőkről be nem szerezhető információval vagy egy hirtelen felmerült problémával, mindig így találja a képernyők előtt, talán soha nem alszik. Némelyikünkben az is felmerült, talán nem is ember, hanem gép vagy ufonauta s talán ez megmagyarázza, hogy miért nem láthatja senki az arcát. Akármennyire is lekötik figyelmét a világ eseményei –, az egyik képernyőn a boszniai háború, a másikon az Amerikai Kereskedelmi Központ elleni merénylet utáni káosz képei –, ez nem akadályozza meg abban, hogy világhódító terveit szövögesse.

„Hát tessék, megkaptátok azt a hön óhajtott, nagy-nagy szabadságot. Mire mentetek vele? Így van ez, ha nincs egy közös, összetartó eszme. Nagyformátumú politikusok? Tarvágás után csak cserje nő. Öld meg a hangya vagy a méhkirálynőt; néhány tucat szürke, kis impotens dolgozó, látványosan átalakul és nőni kezd, hogy betöltse az űrt és átvegye az uralmat. Az addig olajozottan működő kis társadalom pártokra esik szét, marakodni kezdenek, mert mind a maga jelöltjét akarja a trónra ültetni. Páneurópa, tiszta nemzetállam? Tudjátok is ti, hogy mit akartok! Olyan emberre és olyan eszmére van most szükségetek, aki megint egybetereli a százfelé húzó, egyre jobban szétaprózódó nyáját. Holmi szobatudósok azon vitakoznak, hogy az ember melyik ponton és mikor emelkedett ki az állatvilágból. A jó fenéket! Hol az az etológus, aki azt meri állítani, hogy nem a csordaösztön még mindig a legerősebb? Nincs szükségetek nagy emberekre, nagy eszmékre? Azt fogjátok kapni, amit megérdemeltek!”

Gondolatmenetét a telefon szakítja félbe, az asztalhoz lép, visszaül „trónusára” s fölemeli az egyik kagylót.

– Megkerült az anyag? Szóval nem adott túl rajta. A lánynál volt? Hogy mit csináljatok vele? Mindegy, csak balesetnek tűnjön. Hogy már második napja egy prostival van együtt? Nem, azt mégsem. Várjátok meg míg egyedül lesz! A férjét? Persze, hogy azt is, ennyi eszed már igazán lehetne, igaz nem az eszedért tartalak.

Amint megszakad a vonal, ő hív egy számot.

– Óh kedves tanítványom, amitől féltem bekövetkezett. Fogadd előre is részvétemet. Hogy megszakítottál velük minden kapcsolatot? Helyesen döntöttél, kár, hogy nem sokkal régebben. Minden energiádat az ügynek szenteled? Soha jobbkor, barátaink orbitális pályára helyezték a fejlesztésünket, pár percen belül azon a hírközlő eszközön szólalhatunk meg, amelyiken akarunk s nincs a Földön olyan tömegkommunikációs eszköz, számítógép vagy számítógépes rendszer, amit ne tartanánk az ellenőrzésünk s ha úgy tetszik irányításunk alatt. Sajnos az „anyag” még nincs kellő mértékben terítve, hadd aludjon a holdacska a megfelelő időpontig, kár lenne idő előtt a figyelmet felhívni magunkra, bár már így félkész állapotban is mi vagyunk a Föld urai. Azt hiszem pár hónapra még szükség lesz, amíg minden verőérre rátesszük ujjainkat. A megfeszített igazi nagy munka előtt nem ártana a fiúknak egy kis szórakozás, gondoskodj nekik játékszerekről! Még valami? Nem minket szoktak megkeresni, hanem mi keressük meg, aki arra érdemes. Rád bízom.

Ahogy leteszi a kagylót, a számítógép billentyűit leüti: „Karl Schmidt, Bader Meinhoff öröksége csoport”, s már sorjáznak is az adatok Károlyról és „különítményéről”.

Világhírű plasztikaisebész? Még jól jöhet nekünk, ha..., de nincsenek „ha”-k. Sikerülnie kell a tervemnek.

Sorsszimfónia

Az autó újra a Rodán gurul, a két nő búcsúzkodik. Senki nem mondaná meg, hogy melyikkőjük kicsoda.

– Isten veled nővérkém! – öleli át Szilviát Párduc (Lívía). – Ne tévesszen meg, hogy ide is besüt a Nap néha, az nem az Isten Napja. Senkiben ne bízz! Nem mehetnénk mégis együtt?

– Ne hisztériázz! – bontakozik ki Szilvia s rácsapja az ajtót.

Egy kreolbőrű, göndör hajú férfi jár fújtatva fel s alá Párduc placcán. „Ez lehet a Jocó.” – gondolja Szilvia. A férfi is észreveszi, hozzálép, s akkora pofont leken neki, hogy a szája kireped. Szilvia sem rest, herén rúgja s a ridikül sarkával –, amiben egy súlyos vasdarab van –, jól halántékon vágja. A férfi elterül, mint egy béka, még csak meg se nyekken.

– Megörültél? – rohan oda a két szomszédos placcon álló lány. – Ha magához tér, neked annyi. Lehet, hogy jobban járnál, ha dühében rögtön megölne, így lehet, hogy elad donornak. Húzz már el, nem látod, hogy éledezik? Jobb lesz ha örökre felszívódsz, Dezső papa biztos segít. Vigyázz! Tűnés! Siess!

„Ekkora hibát!” – gondolja Szilvia, miközben futásnak ered. – „Már az első pillanatban kiestem a szerepemből, pedig Lívía előre figyelmeztetett, hogy Jocó a legkegyetlenebb az egész Rodán. „Első szabály: Jocónak mindig igaza van, meg ne próbálj neki ellentmondani. Nagyon kényes a tekintélyére, ő egy félistennek, vagy valami hasonlónak képzele magát. Nagyon férfiasnak akar látszani, állandóan kondi terembe jár, karatézik, judózik, de mindenki tudja, hogy mekkora csíra. Ha késel, kevés a zsozsó vagy csak úgy kedve szottyán rá, megpofoz, késsel szurkálja a nyakad, eloltja a cigit a melleden és neked ezt mind el kell tűrnöd, vagy bifsztekké szabdalja a képed, sörösüvegre ültet, rugdossa a veséd s ha kiszadizta magát rajtad, elmegy és fölszed egy kamasz fiút.” Hát ezekben a

nyalánkságokból már nem lesz részem, de most hova menjek? Ez a műsor ugrott. Ott jön egy taxi, leintem.”

– Rég láttalak Párduc. Megint a pántlikáshoz?

– Oda – vágja rá Szilvia megkönnyebbülten. Fölrémlik neki valami, hogy Párduc mesélt valami elvtárs-úrról, aki a parlamentben szép hazafias, nemzeti- keresztény szólamokat szokott recitálni, de inkább az öskereszténységhez hasonlítanak legjobban tanai, bújtatott marxista eszmékkal.

A taxi egy frissen renovált ház előtt áll meg. A szecesszió és a barokk jegyei keverednek rajta, a sejtelmes éjszakai megvilágításban, a gipszstukkók vetette árnyékok s az ólomüveg táblákon átszüremlő fények egy horrorfilm hangulatát idézik. A kovácsoltvas kapu nyikordulása, a sötét boltívek, beugrók. Beleborzong. Egy pillanatra olyan érzése támad, hogy ez az egész nem is valóság, hanem egy rossz álom. „Mindjárt fölébredek.” – de nem. Előveszi az öngyújtót, fölkattintja, a láng elé tartja bal tenyerét, hogy a huzat ki ne oltsa s elindul a lépcsőn fölfelé. Megcsikordul mögötte a vaskapu s hallja amint valaki elfordítja a kulcsot..., léptek..., lihegés... Már a saját léptei visszhangja, fölgyorsult érverése dobolása, szapora légzése is félelemmel tölti el. Előveszi a gázspray-t s a nyakába szuszogó alak képébe fújja.

– Teljesen elment az eszed Párduc? – hátrál prüszkölve, krárogva egy totyakos férfi. – Megvakítottál – fordul sírásba káromkodása. – Mire volt ez jó? Vagy már téged is fölfedeztek és jól lefizettek, hogy alám tégy?

– Bocs, csak megijedtem! – karol a férfiba.

– Megijedtem, megijedtem! – dohog, szemeit törölgetve. Valahogy be kellett, hogy engedjelek s tudod hogy óvatosnak kell lennem, mert minden lépésemet figyelik s alig várják, hogy valamit találjanak a magánéletemben, amivel lejáráthatnak. Elfelejtik, hogy a politikus is csak olyan ember, mint a többi s akkor bizonyos biológiai szükségletei is vannak ugye – veregeti meg Szilvia fenekét. Közben felértek a lépcsőn s beosonnak a lakásba.

Szilviának valahonnan ismerős a férfi hangja s rémlik, hogy Livia is regélt valamit róla. Végül beugrik a tévé egy parlamenti tudósítása. A lakás annak az „ájtatos” frázispuffogatásnak nem ad hitelt: Az ajtóval szemközti falon Salvador Dalí „Szodomizált szűz”-ének freskóvá nagyított másolata (kivetülése). Jobbra súlyos bársonyfüggöny előtt Ciccolína életnagyságú szobra, kígyóként tekeredő pénisszel, az ellentétes sarokban egy maori faszobor, a férfiasság primitív, túlhangsúlyozott ábrázolásával. A szoba közepén hatalmas franciaágy, leopárdmintás műszörme huzattal, mellette alacsony füstüveg asztal, kristálypoharakkal s az asztal közepén egy üvegcipő.

Amint Szilvia tekintete az üvegcipőre téved, nem kap levegőt, kiszalad belőle a vér, s a földre rogyik.

„Nincs már bűn, nincs kinek gyónni, jó vagy gonosz egyre megy.” – motyogja öntudatlan. „Minden olyan üres, értelmetlen.”

– Mi történt, rosszul vagy? – mered rá értetlenül a férfi, majd utánakap, de aztán meggondolja magát, konyakot hoz és tölt mindkettőjüknek. Amikor az egyik pohár tartalmát óvatosan Szilviába diktálja, a sajátját is megissza, fanyar mosoly húzódik arcára, megtapogatja a máját. Atyáskodva magához öleli a lányt, egy csókot lehel a feje búbjára s gyöngéden simogatni kezdi:

– Nyugodj meg kislány, mond el Dezső papának mi bánt! Tudod, hogy ami tőlem telik, megteszem érted, sőt többet is.

– Üvegcipő – motyogja Szilvia. – Üvegcipő...

– Attól a vacaktól borultál ki? Hisz már ezerszer láttad. Ha csak ez a baj máris kivágom a kukába – nyúl érte, de Szilvia fölsikolt: – Ne nyúlj hozzá!

– Rendben, rendben – ereszkedik vissza értetlenül s nem érti mi történhetett a lánnyal, mitől ment el az a csöpp esze.

– Voltak már megérzéseid? – présel ki mindenegyes hangot külön és nagy erőfeszítéssel Szilvia. Olyanok, amik lehet, hogy nem úgy, nem pont ott, de azt jelenti, vagy még szörnyűbbet, mint amit megérzel?

– Kicsit homályos a fogalmazásod, de azt hiszem értelek. Valami látomásod vagy megérzésed támadt az üvegcipő kapcsán?

– Igen s azt hiszem semmi jót nem jelent, érzem a végem, a rossz, a szerencsétlenség kisugárzását.

– Mondd el, hátha megkönnyít!

– Nagypapám mesélt róla, ő meg a bibliában olvasta, ha megjelenik az üvegcipő, vége a jólétnek, sötét korszak következik az emberiségre, apa és fiú egymásra támad..., nyomorúság, éhség..., kiégett Föld..., bűn... és újra bűn. Akkor csak hátborzongató, érdekes mese volt, de most... Hatalmas szikla, lemenő nap, bearanyozza, narancs, majd vörösen izzik, ibolya. Koromfekete éj, ránk borul. Fájdalmas-részeg lángolás, a férfi... talán Alex. Megfogamzok. Reggel. Száradt kórók, kiégett sivatag. Egy vézna csecsemőt tartok karjaimba, aszott vagyok, mint a kórók s a csöppség is az. Utolsó erejét megfeszítve próbál egy csöpp tejet kipréselni mellemből, de nem sikerül. A férfi egy bogarat talál, megrágja, a pépet a gyerek szájába gyömöszöli. A Nap egyre jobban éget, már alig bírom vonszolni magam. A levegő vibrál, egyszer csak zenélni kezd a homok: ta-ta-ta-tam. Beethoven Sorsszimfóniája. Füst és égett hús szaga. Nem fáj, nem úgy fáj. Már nincs értelme semminek. Nincsenek bűnök, hiábavaló a gyónás. A jó és gonosz egyre megy. Káosz, nincs mérce és mérték, minden egyformán számít és semminek sincs jelentősége.

– Ez bizony kemény. Nem adagoltad túl magad? Az szokott ilyen hatással lenni egyesekre.

– Menj a sunyiba! – zökken vissza Szilvia. Nem hallucináció volt. Én már csak tudom! Nevezd látomásnak vagy aminek akarod, de biztos, hogy nem kamu!

– Milyen gyönyörű vagy, ha fölizgatod magad, most pont oly... – harapja el a szót.

– Mint a Kramszki – tüzel csípőből Szilvia –, akit mindig az első sorból bámulsz.

– Te ezt honnan tudod? – döbben le az ipse.

– Ez is megérzés. Most ilyen passzban vagyok.

– És még azt mondják nincsenek boszorkányok! Ilyen boszorkányok nélkül azonban valóban egy rémálom lenne az élet. – Az egyik barokk szekreterhez lép, antik ezüstszelencét vesz elő s odanyújtja. – szippants egy kicsit, ettől elmúlik a lidércnyomás. Ha minden ilyen álom teljesülne, már többszörösen kimúlt volna az emberiség, vagy álmatlanul lófrálnánk mind az utcán, mert nem mernénk elaludni.

Szilvia szippant a porból s engedelmesen tűri, hogy a férfi kihámozza ruhájából, közben szuggerálja magát: „Párduc vagy, több hibát nem szabad elkövetned, ha hányingered van is tőle, engedelmeskedned kell!”

A férfi gyakorlott mozdulatokkal simít végig erogén zónáin, kedves malacságokat suttog a fülébe, gyöngéd és minden porcikája reszket a túlfűtött izgalomtól. Egymáshoz simulnak, testük egybeolvad.

– Amikor egy ilyen hamvas és üde testtel fonódik össze az én torz férfiasságot parodizáló torzóm, nem érzem, hogy duzzadt a májam s talán már csak napjaim vannak hátra. A fiatalságba mártózva erőt merítek; csak azért is tovább élek, züllök, hullok, vétkezem.

Szilvia engedelmesen simul a rengő pocak alá, meglepi az öreg „Magyar vándora”, leleménye s nem lankadó férfiassága. Bármennyire szégyelli és tiltakozik ellene jobbik éne, de jólesik s élvezi a furcsa menetet. Ösztönkorbácsolta vágy röpi testük, suhan a kéj, feloldja őket a mámor.

Szilvia reggel Dezső papa ujjongására ébred:

– Fölállt párduc, már megint fölállt!

– Na és ez olyan nagy szám? – hűti le Szilvia. Az igazi férfiaknál..., – de már meg is bánja a kilőtt nyilat. – Bocs utálatos vagyok. Férfi vagy a... pocakodon.

– Aranyos vagy kislány, hogy nem akarsz megbántani egy ilyen vén kéjencet sem. Tisztában vagyok hibáimmal...

– Csöndesebben! És húzd be azt a rohadt függönyt, mert szétmegy a fejem – A fények és hangok..., érzi, hogy a depresszió sötét vermeibe hull.

Az öreg engedelmesen behúzza a függönyt, s mintha ráérezne, már tölti is a konyakot, majd még egyet.

– Akkor ismételhetnénk? – csillannak föl apró malacszelei.

– Nekem semmi ihletésem, de csűrűszkölj atyus, csak ne tartson sokáig!

Az adja a sértődöttet, de látja, hogy nem fogják kérlelni, gyorsan behatol anélisan, pár vonaglás s megkönnyebbülten felnyög. Újra elszenderednek, késő délután van mire magukhoz térnek.

Amikor Szilvia is eszmél, az öreg már az ágy szélén ül, kezében pohár. A televízióra mered s úgy sír, mint egy gyerek.

– Hát elpusztítottak Kisvirág? A romlás gyönyörű kis virága voltál, de éppen ez vonzott benned, hisz fizikai valómba már a romlás fészkelte be magát; reméltem, hogy egyszer ez a kétféle romlás gyönyörre egyesül, de ezek a piszkok megsemmisítettek téged! Óh, miért nem mertelek megkeresni, megszólítani? Legalább bőröd illatát érezhettem volna... – fül zokogásba a hangja. Még ezt megkeserültek! Ígérem, hogy bosszút állok. Sejttem, hogy kik vannak a merénylet mögött. Tudom, hogy az életembe fog kerülni, de akkor is..., hisz már így is túl sokat tudok, s kezdek kényelmetlen lenni nekik s eddig csak azért nem tapostak el, mert azt várták, hogy halálra igyam magam – odahozza az ágyhoz a telefont, meglehetősen jó angolsággal szólal meg. Kábítószer-kereskedelemről, pénzmosásról, valami titkos koszovói és magyarországi központról beszél, neveket, címeket ad meg, közte a Szilvia volt, azaz akit eddig apjának hitt, címét is.

– Milyen szervezet és mi ez az egész? – ül mellé s tölt magának is a konyakból Szilvia.

– Kislány jobb, ha nem tudsz semmit, épp most mondta be a tévé, hogy Kramszki Szilvia..., nem tudja folytatni a rátörő zokogástól.

– Nyögöd már ki! Mi van vele? – uralkodik el valami rosszérzés.

– Fölrobbantották a kocsiját.

– Kik és miért?

– Veszélyes a tudás s különben is gyorsan el kell tűnnöd, mert biztos lehallgatják a telefont, már csak perceim lehetnek hátra s ha itt találhatnak, téged sem fognak kímélni.

De az Istenért, legalább egy címet! Nekem is elszámolnivalóm van velük – kapkodja gyorsan magára a ruhát.

Először meglepődik egy kicsit, majd egy noteszlapra firkantja a címet.

– Ez egy irodájuk címe, ami látszólag táncosnőket és bárgirlöket közvetít nyugati mulatókba, de soha sem jutnak oda. Még talán ezen keresztül tudsz közel férkőzni hozzájuk, de nagy valószínűsége van, hogy a halálba mész. De most már menj el, mert bármelyik pillanatba itt lehetnek!

Szilvia pusztit nyom a homlokára, megfordul benne, hogy fölfedje valódi énjét, de nem akarja jobban bonyolítani a dolgokat.

Amint becsapódik Szilvia mögött az ajtó, fecskendőt vesz elő, teleszívja, alsónadrágját letolja, a párnákat egy helyre halmozza az ágyra s úgy kucorodik föl rá, hogy pucér feneke köszöntse a szobába lépőt s beadja magának a halálos adagot.

Szamba

Alex fülében még ott visszhangzik: „Faszfej!” – A francba, de nagy marha vagyok! Most már tényleg nem fordulhatok vissza. Még nekem kell majd bocsánatot kérnem – Egy sörözőből vérpezsdítő latin amerikai ritmusok szűrődnek ki, arra veszi lépteit, már az ajtónál van, amikor észreveszi a férfit, aki fél kézzel a falnak támaszkodva kidobja a rókabőrt. A látványtól felfordul a gyomra s érzi ő is mindjárt öklendezni kezd. Megfordul és futni kezd, közben jó mély lélegzeteket vesz. A parkban lelassít s egy kavicsot kezd rugdosni. A park mélyéről kőkemény haevimetál dübörög az éjszakába, önkéntelenül is arra lépdel. A magnó egy félig szétvert padon áll, punkok kókadoznak körülötte, akik még kicsit eszmélnek, azok egy üveget adogatnak körbe. A bokrok alatt s a járdán is testek vonaglanak, félreérthetetlen nyögdecselek közepette. A pad mellől fenyegetőnek szánt testtartással egy ismerős fazon próbál fölemelkedni.

– Helló String, de kicombosodtál! Csak nem akarsz megverni?

– Ismerjük egymást faszikám? – keresgél zavaros, széthullt emlékfoszlányai között.

– Azt nem állítanám, de néhány hete találkoztunk már s akkor védőoltást adtatok ész ellen, de nem volt elég hatásos.

– Potyázni szeretnél mi? Sajnos kifogyóban az anyag, kanyink meg egy száll se, ha pár ronggyal megdobnál, mindjárt másképp nézne ki.

– Alex előveszi a tárcáját, s ami pénz csak van benne, azt String mancsába rázza.

– Hű ez van vagy ötven rupó! – tekeri ki gyorsan az üveget kókadozó társa kezéből s nyújtja nagylelkűen Alex felé. – Nyugodtan lehúzhatod mind, rögtön hozom az utánpótlást. A legjobbkor tévedtél erre. Néha kezdem azt hinni, hogy van Isten.

Alex kihörpinti a maradékot az üvegből, kissé távolabb húzódik a bömbölő magnótól s leheveredik a föbe. Egy platán gyökereire hajtja fejét, bámulni kezdi a csillagos eget. A szer hatni kezd, valami végtelen nyugalom tölti el, úgy érzi, hogy fölemelkedik, ott lebeg a végtelen világmindenség részeként ő is. – Milyen lehet az a végtelen? – vetődik föl benne. „Ez olyan megfoghatatlan. Ilyesmit érezhetnek a buddhista szerzetesek, amikor meditálnak. Szétfolyó idő, táguló tér, végtelen nyugalom. Minden gondolat egy tuskó a folyó vizén.” Egy rekedt hang rántja vissza a földre:

– Figyelj giliszta! Hekus vagy vagy szociológus? – hajol fölé egy torz, valamikori ember karikatúrája.

– Ha ez megnyugtat, csak egy oltári nagy barom vagyok, nagy meztelen csiga testvér.

– Oké – zuhan majdnem Alexra s térdelve folytatja. – Egy kibaszott kanyik sincs s ha...

– Ami volt nálam, már leszúrtam Stringnek.

– Jól van Ödön, akkor mindjárt repülünk! Kell a csajom? Olyanokat tud...

– Kösz, de megvagyok nélküle.

– Én csak jót akartam – tápászkodik föl s elimbolyog valamerre.

– Elég hűvös az éjszaka, hogy ez mitől tudott így megizzadni? – fintorodik el Alex. – Vagy ez még a tavaly nyári szaga? Megmagyarázhatatlan rossz előérzete támad. Úgy érzi valami végzetes hibát követett el, s Szilvia bajban van. Fölugrik s rohan, hogy valami közlekedési eszközt keressen, amivel minél hamarább hazaérhetne. Érzi, hogy valamit lekésett, valami visszavonhatatlan történt. Már majdnem kiér a parkból, amikor Nagy Csámpás testvérbe ütközik.

– Most akarsz elmenni – állja útját –, amikor fölgyorsítjuk a ringispilt?

– Ne haragudj haver, majd legközelebb! tolja félre.

– Ezt azért rakd el! – csúsztat a kezébe egy lapos, kerek dobozt.

Alex meg sem nézi, csak zsebébe süllyeszti. Dünnyög egy köszönömöt s rohan tovább. Kilépve az utcára csak annyi ideje

mered, hogy fölrántva térdeit, ösztönösen a magasba ugorjon, s hátracsapja a könyökeit. Átgurul a sikoltva fékező autón, betört szélvédőt hagyva maga után. Rögtön talpra is ugrik. A gép száznyolcvan fokos fordulat után megáll s behemót vezetője felbőszülten kiugrik belőle.

– Sajnálhatod, hogy az agyvelőd nem loccsant a kerekekre, mert így én leszek kénytelen... – robban Alexnak.

Alex kitér s egy jobb egyenessel s egy balcsapottal megállítja. Még arra is van ideje, hogy elkapja, hogy a férfi ne essen a következő jármű alá. Annak csak egy pillanatnyi volt a megroggyanása, átöleli Alex derekát s teljes erőből a virágágyásba vágja. Ő újra talpon s védekező pózban mondja:

– Örülök, hogy nem lett komolyabb bajod.

– Az a te bajod, úgysem nyugszom míg a cipőmre nem kenem az agyad! Tíz éve spórolok a verdára, s te az első kilométernél meggyalázod.

– Bocs, de ha lehet, a törlesztést halaszd máskorra vagy megint kénytelen leszek leütni.

– Oké pipec, megkegyelmezek, de nincs elfelejtve. - nyújtja békülékenyen a jobbját.

– Nagy Sándor – mutatkozik be illedelmesen Alex.

– Kis Jenő – de ezt már egyikük se tudja röhögés nélkül megállni, hisz az ipse még Alextől is magasabb egy fejjel.

– Hová rohantál te kamikáze? – kérdi.

– Arra most nincs időm, hogy elmagyarázzam, de azt hiszem, hogy a szélvédőn kívül semmi baja a járgányodnak. Elvinnél?

– Neked aztán van bőr a képeden! Na nyomás, azt hiszem nem az a fajta vagy, aki könnyen elveszti a fejét.

– Sajnos most épp ez történt – mondja Alex miközben beszállnak.

– Navigálj és vevő vagyok a sztoridra.

– Alex felvázolja neki az útvonalat, szerencsére Jenő ismerős arra, már nem törődik vele, hogy a bejáratós a gép, űzi, hajtja. Az utcákon alig van forgalom s rendőrfárörbe sem futnak bele.

Szúnyogok és muslicák kenődnek szét képükön, közben Alex pár tömönlatban Szilviával való megismerkedését, a fenyegetést, a pokolgépet is elregéli s végén a veszekedésüket.

– Érzem, hogy veszélyben van s én marha pont most szívtam föl magam egy baromságon és sértődötten elrohantam, mint egy éretlen kamasz!

– Hát van ez így haver. A nejed tévében szokott szerepelni, vagy hol láthattam?

– Mond neked valamit az a név, hogy: Kramszki Sz...

– Az anyád! – egyenesíti ki majdnem a kanyart. Te feleségül vetted a pornókirálynőt?

– Ühüm.

Ahogy befordultak az utcába, Alexet mintha ágyékon rúgnák. Izgalom fut végig a gerincén, szétrobban a fejében, idegszálai megfeszülnek, érzékszervei fókuszálódnak. Jenő már veszi le a lábát a gáztól és lassítani kezd, amikor Alex észrevesz pár házzal távolabb egy BMW-t, s mintha két alak is lapulna benne. Lerúgja Jenő lábát a fékről s a gázra lép. – Hajts tovább! – sziszegi, de már a másik is kapcsol, valami furcsamód, mintha telepatikus úton venné gondolatait.

– Az a BMW!

– Az. Az utca végén jobbra, majd megint jobbra, aztán állj meg a kanyar előtt.

Amikor megállnak Alex el akar búcsúzni, de...

– Csak nem akarsz egy ilyen jó balhéból kihagyni!

– De nagyon veszélyes, biztosan fegyver van náluk.

– Hát az az élet sója haver s én egy kicsit sósabban eszem, mint a köznép.

– Én itt beugrom a kerítésen, végiglopódom az előkerteken, ugrásra készen várlak. Te játszd meg a részegét, amikor odaérsz föltéped a jobboldali ajtót, semlegesítsd rögtön a főszer, hogy ne tudja a fegyverét használni! Én a másik oldalon szinkronban fogok működni veled. Egy apró hiba és konyec.

– Oké – indul el, nagyon élethűen adva a részegzet s rázendít az „Akácos út”-ra. Néhányszor elvágódik, tápászkodik, káromkodik, majd újra nyikorgatja a hangszálait. A gyanús autó mellett újra a földre tottyan, ugyanazzal a mozdulattal nyitja az ajtót, kirántja az ürgét s még estében lekezezi. Alex a másik oldalon óramű pontossággal ugyanezt hajtja végre. Fölállnak kezükben a rongybabákkal s mutatják egymásnak a zsákmányolt UZI-t.

– Cipeljük be őket a pincébe, remélem dalra fakadnak s talán még nem jöttünk késő – reménykedik Alex.

A pincében még Szilvia kialakított egy konditermet, de Alex továbbfejlesztette. Két fekpadra lelökik a még mindig alélt rosszfiúkat, jó erősen odakötözik.

– Én szétnézek a lakásban, te vizsgáld át a járgányt! – mondja Alex.

A lakás üres és szokatlan rendetlenség. A fürdőszobában ismeretlen parfüm illata fogadja.

„Hál Istennek nincs itthon! Remélem ezek a szarjankók sem találták!” – könnyebbül meg, de egyre jobban lehangolódik s balsejtelve egyre nő. „Add uram, hogy egészséges legyen s haja szála se görbüljön!” – fohászkodik, amint a lépcsőn baktat lefelé. „Érdekes, amikor az ember bajban van, ahhoz a láthatatlan, ismeretlen valakihez fordul, kinek amúgy a létezését tagadja, de úgy tűnik vallásosságra vagyunk kárhozthatva.”

A konditeremben Jenő már faggatja a két delikvenst, hogy ki fiaborja s mi a jó édesanyjukat akartak. Azok szemrebbenés nélkül túrik a tortúrát, kemény fiúk s lenéző ajakbiggyesztéssel semmibe veszik őket. Néha egy-egy érzékenyebb pontnál azért említést tesznek Jenő felmenőiről, akik a patkányokkal és csúszómászókkal lehetnek rokonságba. Ő ezt nem veszi jó néven s igazán csak nevelő célzattal a fájdalmas pontjaikat irritálja.

– Szerencsétlen barom! – lesz elege az egyiknek. – Hiába szadizol, úgysem szedsz ki belőlünk semmit, jobb ha a fáradságot megtakarítod és kinyírsz minket!

– Óh micsoda öntudat, micsoda jellem? – töri el pár ujját.

– Dögölj meg buzi! – szorítja össze fogait.

Alex a bőrönd tartalmát vizsgálja, azok a pisilő kisfiúk, cigarettát kakáló tevék és szamarak, mindmegannyi kificamodott ízlésű barom agyszüleményei porcelánba öntve. Néhányat széttör, hátha van benne valami, de semmi. Nem érti. Ezért ölnének? Mi ebben a pláne? Vagy együtt valami furcsa jelrendszert alkotnak, akár az ABC betűi, s talán csak üzeneteket közvetítenek, aminek a megfejtésétől tartanak? Nincs ideje alaposabban átgondolni, mert fölberreg a kapucsengő. Benyomja a gombot, a monitoron egy civilt lát, de mögötte ott áll egy rendőrségi Ford.

– Némítsd el őket, mert látogatónk jött! – nyomja meg a távirányító gombját s siet a jövevény elé, bezárva maga mögött az ajtót.

– Kerekes Sándor – mutatja az igazolványát a hadnagy.

„Jaj! Add uram, hogy ne legyen semmi baja!” – fohászkodik Alex. Érzí ahogy a pánik eluralkodik rajta s akarata ellenére remegni kezd. A nyomozó is észreveszi.

– Nem mehetnénk be a lakásba? – kérdezi.

– Természetesen – indul a lakás felé.

A hadnagy a konyháig meg sem áll, sajnos nem egy ilyen helyzetet átélt már. Rögtön a hűtőt keresi, italt vesz elő, tölt Alexnek s magának is felbont egy dobozos sört, bár ezt a szabályzat tiltja, de valamit old a hangulaton. Amikor Alex megitta az italt, újra tölt, ő is kortyol s kényszeredetten belekezd:

– Azt hiszem rossz hírt kell közölnöm, bár még semmi sem biztos, próbálja elvenni közlendője élet, a felesége Mercédesze a hegyeshalmi határátkelő előtt felrobbant és kiégett. Egy fiatal nő tetemét találtuk benne, nagy valószínűség szerint a feleségéét.

– Ez nem lehet igaz! – hördül fel Alex, öntudatlan mozdulattal kettészeli az asztal lapját s fölrugja a széket. Még soha nem engedett meg magának ilyen indulatkitörést.

– Próbáljon meg uralkodni magán! – fogja le a hadnagy. – Kölcsön is adhatta a kocsit és a stomatológiai vizsgálatok...

– Nem sok maradhatott belőle! – folytatja el könnyeit. é A rohadékok!

– Ezek szerint van valamilyen elképzelése.

– Sajnos van – kezdi róni a köröket s agyában örült gondolatok száguldoznak. Elmondja nagy részét annak, amit tud és megérzéseit, de a lekapcsolt rosszfiúkról hallgat. Maga akar utánajárni, szörnyű bosszút állni.

A hadnagy hitetlenül csóválja a fejét s jegyzetel, majd egy nylontasakot húz elő, amiben Szilvia fülbevalójából egy megperzselt, kettéhasadt gyöngy van.

– Ez a feleségéé volt? – kérdezi.

– Óh! nyög fel Alex.

Elteszi.

é Hívjak orvost? – kérdezi.

– Majd megbirkózom vele – erőltet nyugalmat magára. – De ha most magamra hagyna.

– Természetesen, de kérem semmi örülséget ne kövessen el, már informálódtunk magáról, tudjuk, hogy nem járatlan az efféle ügyekben, de a fájdalom és a bosszúvágy elveszi az ember ítélőképességét. Bízva ránk az ügyet, én is nagy tisztelője voltam a művésznőnek, mindent megteszek, hogy kézre kerítsem a gazembereket.

– Tisztelője? – nyerít föl eszelősen. – Aztán majd lesittelik tíz évre őket, a jó magaviseletért harmadolják s három év múlva kezdheti előlről a ganéj!

– Csak semmi meggondolatlanság! És szeretném, ha minden lépéséről tájékoztatna minket.

– Cseszd meg! – dörmögi s mutatja neki a kijáratot. Amint bezáródik a kapu a rendőr mögött, vérben forgó szemekkel ront a konditerembe.

– A rohadt kurva anyátokat! Ti öltétek meg? – rántja elő a pillangókését.

– Az nem a mi dolgunk volt – felelik rémülten, mert hangjából kiérzik, hogy a legszörnyűbb kínok elé néznek, ha nem mondanak igazat.

– Énekeljetek, vagy kiheréllek benneteket! – lép közelebb vészjóslóan.

– Mi kis pontok vagyunk, nekünk az lett volna a feladatunk, hogy téged intézzünk el, nem is gondoltuk, hogy betarthatsz nekünk, különben...

– Ki a megbízótok?

– Pilátus a fedőneve, de vele sem mész sokra, ő is egy senki a gépezetben. A nagyfőnök láthatatlan és érinthetetlen.

– Nocsak, nocsak. Amit tudtok, arra azért kíváncsi vagyok. Semmit sem elhallgatni, mert különben! – villogtatja meg a kést.

– Mindenki csak a társát és a felette állót ismeri, aki őt beszervezte, meg azt a kettőt, akit ő szervezett be, hogyha lebukik ne ránthasson magával mindenkit.

– Miben utazik a brancsotok?

– Fogalmunk sincs. Mi csak verőlegények vagyunk.

– És bérgyilkosok! Csak ne szerénykedjete! – járja át a gyűlölet Alexet s pár tized másodperc alatt, előbb az egyiket, majd a másikat kasztrálja megrészegülten a dühtől és vérszomjtól. Azok felvonyítanak, majd elájulnak.

– Te teljesen bediliztél, te állat! – támoanyag ki öklendezve Jenő, mert mégsem olyan keményfiú. A vér már sok neki.

Alex is elcsodálkozik magán, eddig nem is sejtette, hogy milyen gyilkos indulatok szunnyadnak benne.

– Így van ez: fogat fogért, szemet szemért, akármit mond is az írás. Isten, ha vagy, megtehettem volna ezt? Az a sok fájdalom, mocsok... – elcsuklik a hangja a sírástól. – Szilvia!

Úgy-ahogy ellátja a két gnómocska sebeit, fölloccsolja őket.

– Ez csak azért volt, hogy káros hajlamaitokat nehogy átörökítsétek. Hol, mikor és ki szervezett be benneteket?

– Mielőtt szereltünk volna le, a nevelőtiszt odajött hozzánk: „Fiúk tudom, hogy intézetbeliek vagytok, se kutyátok se macskátok,

a civil életben semmi reményetek emberi éltre, lakás, feleség meg ilyesmi. A kapitalizmus farkastörvényei uralkodnak, de én tudnék egy testhezálló munkát nektek, majdnem olyan, mint a katonaság, csak sokkal jobban fizet és persze tartani kell a szátokat. Ha elsöpörtük ezt a sok felúszott szart és helyére kerülnek a dolgok, el lesz ismerve hűségetek.” Hát mit tudtunk erre mondani? Elvitt valahová a hegyek közé, egy kiképzőtáborba, ahol maszkban edzettünk, hogy a szobatársunkon kívül senkit se ismerjünk, csak számaink voltak. A kis sárgák megtanítottak egy pár küzdősportra, hogy kézzel is tudjunk ölni, de ennek most semmi hasznát nem vettük. Megismertünk több száz mérget és robbantási módot, meg minden ilyet, amit a hülye akciófilmekben csak látni lehet. Azt hittük, hogy jó buli. Eddig. Most megölsz minket?

– Azt talán nem – gondolkodik el Alex. é Csak mi a francot kezdjek veletek. A kiképzőtábor hol volt?

– Valahol a Mátrában vagy a Zemplénben, mert régi felhagyott aranybányák voltak a környéken, de minket úgy vittek oda, hogy fogalmunk se legyen róla, merre járunk.

– A tiszt neve, alakulata, állomáshelye?

– Aki beszervezett?

– Miért, kit ismertek még?

– Senkit. Mondják az alakulatot, nevet, címet.

A két gnómocskából kötözöttsonkát csinál, közben azon töri a fejét, hogy hová is tegye őket, majd beugrik egy kép. Zsani néni, a füvesasszony. Hányszor rakta vissza gyerekkorában kiugrott bokáját, csuklóját. „Ő még az ördögöt is meg tudja zabolázni. Ezt a két tetűt is féken tudja majd tartani pár napig, nekem meg annyi elég. Vajon él-e még?” – bizonytalanodik el egy pillanatra, miközben a kocsi csomagtartójába gyömöszöli az egyik halálra vált pondrót, majd a másikat is hozza és a hátsó ülés előtt a padlóra fekteti. Már virradni kezd, hát jól a gázra lép, hogy még csúcsforgalom előtt kiérjen a városból. Alig ismer gyermekkorá, erdők közt megbúvó, álmos kis falujára. Alpesi típusú faházak és csiricsaré nyaralók teszik idegenné, más dimenzióba. Az utcán (az egyetlen) nyugati luxuskocsik s

jogingos betolakodók. Az elhagyott erdei utat is alig találja meg s végig az út mellett szemeteszsákok, kidobott ócska bútorok váltanak ki belőle újabb haragot, a természetet megszenteltető, mindent bekebelezni akaró úrgazdagok ellen. Hogy megnyugodjon, Zsani néni arcát próbálja földézni, aki minden nyavalyára tudott valami „gyógyszert”, s a falusiak jobban bíztak benne, mint a részeges körzeti orvosban. A végén mégis menekülnie kellett a faluból, mert azt sütötték rá, hogy boszorkány. Amikor egy éjjel a feldühödött falusiak kaszával és kapával rárontottak, ő csak szúrósan rájuk nézett s minden erejük és gyűlöletük elszállt, s szégyenlősen hazabaktattak., ő pedig kiköltözött az elhagyott szénégető viskóba s ott él a mai napig, ha él még.

Az öregasszony semmit sem változott, pont olyan, mint emlékeiben. A ház előtt ül egy tuskón, illatos füstöt ereget pipájából s nehézkesen feláll, amikor Alex kiszáll a kocsiból.

– Isten hozott fiam – öleli át. – Már vártalak. Hozd be őket! é int fejével.

– Honnan tetszik tudni? é lepődik meg.

– A megérzéseim, és csak annyit tudok mondani, hogy te is hallgass mindig a megérzéseidre! Most keserűséggel és haraggal van tele a szíved s az elnyomja a finom rezdüléseket, az igazi ráérzésekhez szükséges érzékenységet. Főztem egy finom teát, attól megnyugodsz, estig kipihened magad, józanul átgondolod a dolgokat, ha már mindenképp muszáj bepiszkolnod a kezed. A bosszú nem fog elégtételt adni, de nem tudsz kilépni magadból s valami azt súgja, hogy így kell tenned, bármennyire is rosszallom. Alex becipeli szerzeményeit, az öregasszony kioldozza őket, a teára mutat. Alex fölhajtja, érzi, hogy szempillái elnehezülnek, végigdől a friss szénával megágyazott dikón s már alszik is. (Vagy valami olyasmi történik vele.)

„Eleve elrendelés nincs, de a csillagok hatása alól nem tudod kivonni magad.” – hallja még.

Hideg sötét úr, valahonnan messziről, távoli, monoton dobszó. Egyre közeledik, ott lüktet benne, nem hallja, érzi, megvonaglik.

Igen a szamba. Esu a dévaj szellem, most ő búvik a bőrébe. Testet ölt, kezében machete. Lefejezi a fekete Tyúkot, a vére a kezére fröccsen, kövér néger nő feje esik az ezüstitálcára, vigyorog, rányújtja a nyelvét, a nyakából kiömlő vér, mint fekete kígyók, a kezéről nyalják a vért, a bőre alá bújnak, belülről kezdik fölfalni. „Ez a gyűlölet.” – hallja. Dobpergés: három, négy, gyorsul, három, négy. Örült iram, megvonaglik. Egy arc az álmok ködén. „Szilvia!” Szól hozzá, de nem érti. Szétfolyó idő. Hervadt avar, megfagyott vízesés, egy kígyó, szájában parázs. A dobszó halkul, hideg kék köd, lebegés.

Egy bölény alakú sziklán ül, szinte teljesen meztelenül, csak egy bőrkötény fedi ágyékát. Sámán lejt körülötte táncát, gurgulázó torokhangon kántál hozzá, geometrikus ábrákat rajzol a testére és homlokára valami festékbemártott, éles csontdarabbal. „Fürge légy mint a szarvas, ravasz mint a róka, hideg mint a kígyó!” Hideg kék köd, lebegés.

Amikor fölébred könnyűnek, frissnek és nagyon erősnek érzi magát. Az álom minden egyes mozzanatára emlékezik, homlokán még érzi az érintést, odanyúl, megtörli. Döbbenten nézi a sápadt fénynél a kezét. Vörös festék van szétmaszatolódva rajta. Zsani néni a kunyhó előtt ül a tűznél, a két férfi lábainál kuporog s csodálkozva néznek Alexre, mint akit most látnak először.

„Mi volt ez?” – kérdezné, de érzi, hogy az öregasszony olvas gondolataiban s ugyanúgy válaszol is: „Ha akarod varázslat, ha tagadod hallucináció.”

– Mindent köszönök – öleli meg. Az végigsimít homlokán:

– Tisztítsd meg gondolataidat, aztán tedd, amit kell. Isten nem büntet, nem méricskél, csak szemlélődik. Mi jutalmazuk és büntetjük önmagunkat, bár a csillagok hatása alól nem tudjuk kivonni magunkat. Menj Isten hírével!

Agent

Károly nem mer kimozdulni a szobájából, várja a hívást. Hogy az idegtépő várakozást elviselhetővé tegye s valamivel elterelje figyelmét, fekvőtámaszokat és különböző tornagyakorlatokat végez. Rá kell jönnie, hogy az évek során eltunyult, a valamikori acélos izomzatból alig maradt valami s azt is zsírpárnák fedik. Sípólva szedi a levegőt s végül fáradtan rogy az egyik fotelba. Épp csak kifújja magát, amikor csörög a telefon:

– Herr Schmidt?

– Ja, ich bin.

– A hotel parkolójában áll egy türkizkék Lada, a kulcsai az ön nevére vannak leadva a portán. Induljon el az M3-on Miskolc felé! Majd találkozunk.

A kisebbik bőröndbe már be van pakolva néhány váltás fehérnemű, csak a legfontosabb iratokat tartja magánál, a többit beteszi egy borítékba és megcímezi, elindul. A portás kérés nélkül nyújtja a kulcsot, a kocsit is rögtön megtalálja.

„Mintha egy kémfilm kellős-közepére csöppentem volna!” – gondolja, miközben beszáll és indít. Akár a kém, aki bejött a hidegről. Vajon én is úgy végzem mint ő? Igaz az a fal már leomlott, de így is mindenhol falak vesznek körül minket, csak ezek láthatatlanok, s észre sem vesszük, amikor fölkenődünk rá. Old Shaterhand, Némó kapitány és amikor kamasz voltam, felderítő, azaz kém szerettem volna lenni. Az álmok is akkor teljesülnek már be, amikor semmi szükség rá. Sötét erők játszanak velünk, de talán van még visszaút, nincs színtiszta jó és rossz, a legsötétebb verem mélyén is ott pislákol egy szemernyi fény. Vajon ezt valami nagyokos mondta vagy csak egy elkopott közhely?” Bekapcsolja a rádiót. Bach d-moll toccata és fugáját játssza az a keleti lány elektromos hegedűn. A zene kisimítja idegeit, elképzeleti amint a

Tamás templom lépcsőin lépdel fölfelé – csak reflexből vezet –, lenyomja a nagy rézkilincset, az ajtó kitárul, megborzong a hűvöstől, az orgona hangjai körülölelik, a gyertyák fénye meglibben... „Érdekes, nem csak a családtól, rokonoktól, de Istentől is eltávolodtam. Elveszi a hitét az embernek, ha nem bízhat senkiben és semmiben. Mindent a tudásomnak és akaraterőmnek köszönhettem!” Elbizonytalanodik. „És ha így volt rendelve? Hogy feltöltődtem minden egyes misén! A zengő zsoltárok, az áhítat! Hogy lettem istentelen, önmagam előtt is észrevétlenül? Most fizetek az önhittségemért és gögömért. Azért, hogy templomba nem jártam, s imádkozni is ritkán jut eszembe, semmivel se vagyok rosszabb a többiekénél, igaz jobb se. Nem a külsőségeken, rituálékon múlik, hanem a bennünk lévő vagy nem lévő erkölcsi normákon, amiknek eleget teszünk vagy nem. Igen, elég gyakran átléptem ezeket s mindig találtam valami mentséget vagy ideológiát, amivel igazolhattam magam. ha ezt túlélem, most már valóban úgy fogok élni, hogy ne legyen miért szégyellnem magam önmagam előtt. Az a legfontosabb, hogy sajátmagunkkal merjünk szembenézni!”

Egy elakadásjelző háromszögre lesz figyelmes. A lerobbant mikrobusz mellett egy férfi integet. Félrehúzódik a busz mellé és megáll.

– Miben segíthetek? – húzza le az ablakot.

– Schmidt Károlyhoz van szerencsém? – kérdez vissza amaz.

– Igen – lepődik meg.

– Velem folytatja az utat, a slusszkulcsot hagyja a kocsiban! – rakja el az elakadásjelzőt s int Károlynak is, hogy szálljon be.

Már két férfi ül bent, nem valami bizalomgerjesztők, de nincs mit tenni. Amint beül, rácsapják az ajtót s indulnak. A két vamzer alaposan megmotozza, még fémkeresővel is végigpásztázzák, az óráját és mandzsettagombját leveszik és kidobják az egyik ablakon.

– Ember! Ez huszonnégy karátos arany volt!

– Lehet öreg – próbál unott képet vágni, de nem tudja titkolni, hogy mennyire élvezzi a szitut –, de a technika ma olyan, de olyan bizgentyűkre képes és különben is lehet, hogy már nem lesz

szükséged ilyesmire é vigyorodik el sokat sejtetően. – Vagy ha minden klappol, akkor mindegyikből kétszer ekkorát is vehetsz.

Károly magába süpped, észre sem veszi, hogy az ablakon nem lehet kilátni, nehogy utasának fogalma legyen merre járnak. A két emberszabású (jóindulattal) szaftos történeteket kezd mesélni szexuális aberrációjáról.

„Szex, erőszak, pénz.” Gondolja Károly. „Ez mozgatná a világot? Semmi jogom elítélni őket. Én is hogy berágtam a mandzsettagombokért. Mennyivel volt különb az én életvitelem az övékéénél? Csak az erőszak..., igaz az sem hiányzott, csak valamivel kifinomultabb, mondhatni sunyibb formáját alkalmaztam. Ugyanazokért az alantas célokért: összkomfortos élet, a szükségletek kielégítése s hogy valamivel különbnek –, de legalább is másnak érezhessem magam –, mint a többiek. Ettől lennének emberek? Ezért folynak háborúk? Gőgösen halmoztam a szakmai sikereket. Hogy mennyire keveset ér, akkor döbben rá az ember, amikor bezárják egy ilyen vészjósló pléhkaszniba, egy guruló koporsóba. Hol vannak az Emberi kapcsolatok (nagy „E”-vel)? Az apró dolgok öröme? Újabb és újabb (semmirekellő) célokat tűzünk ki, hogy majd a jövő, az utókor... A jövő? Meddig ér az? Ha józanon végiggondolnánk, nem rohannánk úgy elé. Csak ma van. A holnapot nem ígérték. Végre visszatalálok egykori emberi önmagamra, a nőre, a kapcsolatra, melyre mindig is vágytam s a sors szeszélye... Milyen eszme védelmében, s milyen másik ellenében játszom most a keresztes lovagot, talán az utolsó esélyt is elszalasztva? Ha nem tenném meg, akkor azért furdalna a lelkiismeret. Az ember nem születik hősnak, csak a körülményei kényszerítik rá, de ő ebből csak azt érzékeli, hogy milyen szerencsétlen. – Ah! Micsoda intellektuális filozófia! Ha egy könyvben olvasnám, csak röhögnék rajta! Inkább arra kellene összpontosítanom, hogy ezt ép bőrrel megússzam, aztán majd jöhet a filozófia! Az érzéseket ki kell kapcsolnom! Hideg fej és logika. A karrieremet is így csináltam.”

Nem tud sokáig koncentrálni, gondolatai elkalandoznak s időérzéke is cserbenhagyja. Az út végtelenül hosszúnak tűnik.

Elengedi magát, hagyja, hadd sodorja a szétfolyó idő, dobálják gondolatai. „Érdekes, ha beszűkül a tér, az idő mintha kitágulna.” Lét és nemlét, a tudat határán, benzingőz, égett tarló kesernyés füstszaga. Pár visszatérő szó: „Ősz húrja zsong, búsong... monoton, fájón...” Amit láttam, átéltem, álmodtam... – Kevés. – Mi az elég?”

– Ébresztő! – taszít rajta durván az egyik gorilla. Kiesik a buszból egyensúlyát visszanyerve, sarkával hátrarúg. Mint kiszúrt labda, hull mellé szörcsögve a modortalan utaskísérő.

– Végre emberedre akadtál – nyugtazza kaján vigyorral a másik. – De ezentúl ne fordíts neki hátat öreg!

– Ezt is jegyeztem, rohadékok! – sziszegi tápáskodva. Jobb kezével el nem engedi sokkolt testrésztét, mintha attól félne, ha elengedi rögtön leszakad.

Egy ovális, tálszerű völgy tárul eléjük. Talán vulkáni kráter vagy egy meteor becsapódás nyoma lehet. Száz-százötven méter magas, csipkés kőtaréj koszorúzza. A lejtő alján évszázados tölgyek lombja vöröslik, fölötte örökzöldek sötétlenek, majd csenevész bokrok, vadkomló, mohák, zuzmók, szürkés-zöld andezit. Pár lépésre tőlük áll egy hatalmas kiszáradt tölgy. Halott ágait sárga és halványzöld zuzmó fedi, itt-ott kivillannak hámlott kérgű, göcsörtös ágai, mint foszló tetem fehérülő csontjai. Alatta ezernyi halványlila kikerics bókol. A nap már a köcsipkéhez ér s lassan lebukik, de a tépett felhőfoszlányok még egy darabig véresen izzanak.

„Az utolsó ítélet napját így képzelném el.” – gondolja Károly.

Játékszerek

Szilvia fásult és rosszkedvű, gyűlöli az egész világot. Önmagát a legjobban, a legszívesebben berúgna, de valami megmagyarázhatatlan homályos érzés nem engedi. Bandukol egykedvűen s egy Edda nóta visszhangzik fülében-szívében): „Ment a hűtlen nehéz fejjel, visszatérne, de ő már nem kell. Amíg él el nem felejt, hogy a múltat ki nem tépheti szívéből...” Itt a másik is: „Rossz hold kelt föl, mikor a kölyköd lettem...”

Érzései, lelke összegabalyodott húrjai rezonálnak a dalra, rendeződnek, egyszerűek lesznek. A lila köd, amiben eddig lebegett, szétbomlik; hideg kékre, meleg vörösre, bántó szürkére, szomorú barnára, gyászos feketére, csak a fehér..., a fehér tisztasága s a remény zöldje... Potyogni kezdenek a könnyei, megérinti a fájdalom – irracionális, de – szépsége. (Az igazi, a megtisztító őszinte fájdalomé.)

„Én nem tudtam, hogy ilyen fontos a hűség! Nem csak a másik miatt, hisz mi leszünk kevesebbek nélküle. Óh Alex! Csak egyszer tudjunk még magunknak s egymásnak megbocsájtani! Tudom, hogy az nem lesz már olyan, mert a fehér tisztasága... és nincsenek tiszta lapok, de a többi szín még...”

Úgy érzi a fájdalom tisztítótüzeiben nemesednek érzései, sőt meg is könnyebbül egy kicsit s előkerül a remény zöldje is. Kezd racionálisan gondolkodni s rádöbben, hogy Párduc stricije –, s ha amazok rájöttek, hogy él még – vadásznak rá.

„Gyorsan meg kell változtatnom a külsőmet. Itt egy fodrászüzlet, akkor kezdjük a fejjel!” – lép be az ajtón.

Az üzlet pici, de tiszta és világos. Az öreg egy töltött galamb bóbítáján piszog, a segéd, fején fülhallgatóval újságot böngész, de amint Szilvia belép, mindkettőt leteszi, s szolgálatkészen pattan föl.

Észrevéve Szilvia arcán átsuhanó fintort, csalódottan kérdezi: – Inkább meg tetszik várni a mestert?

– Á, dehogy – szégyelli el magát. „Én is voltam kezdő s hogy utáltam a befutottakat. A fiú is bizonyítani akar s biztos több fantáziája van, mint a becsontosodott mesterének.” – Csak az az igazság, hogy nem tudom, milyenre kellene – mondja. – Ha lehet, ne legyen túl hivalkodó s talán az ellenkezője a mostaninak.

– Rám bízza magát? – csillan fel a fiú szeme. Szilvia csak bólint.

– Lenne egy elképzelésem, de ahhoz a szemöldökét és a sminket is...

– Ahogy gondolod.

A fiú ez eddig szunnyadó zsenije szárnyakat kap a lehetőségtől. Szilvia alig akar hinni a szemének. Egy mandulaszemű tizenegynehány éves fruska csodálkozik rá a tükörből. Még csak véletlenül sem emlékeztet Párducra vagy Kramszkira és az egész olyan kevés sminkkel s egyáltalán nem mesterkél.

– Igazi zseni vagy – ad hangot elismerésének. – Mivel tartozom?

– Semmivel, nekem megtiszteltetés volt művésznő.

– Pszt! – teszi az ujját a szája elé. – Ha nem akarsz, hogy a hidegre tegyenek, nem láttál! Oké?

– Bízhat bennem Szilvia-virág.

– Ha túléltem ezt a zűrt, még meghálálom – int búcsút.

„Ezt a kurvás szerkót is le kell cserélnem valami szolidabbra.” – indul el, egy jó butikot keresni. „Ezek a berögzött szokások! Még hogy butik! Ni csak, ez pont jó lesz.” – akad meg a szeme egy feliraton: „Turkáló. Eredeti, bontatlan holland bálák. Egy kiló 300 Ft.”

Keskeny, hosszú folyosószerű üzlet, egy nagyobb helyiségből van leválasztva rácsokkal és polcokkal. A másik részben használt autóalkatrészeket és műszaki cikkeket árulnak.

„Levetett eszméik után, most megunt gönceiket is ránk testálják s van aki még ebből is hasznot húz.” – fintorodik el.

Egy tizenhat év körüli kislány válogat az egyik „kelengyés ládában”, édesanyja gyűrött százasokat szorongat, látszik, hogy

aggódik, vajon elég lesz-e arra, amit a kislány kiválaszt. Szilviának elfacsarodik a szíve. „Istenem, de szerencsétlenek.”

A lány ujjongva húz elő egy farmerruhát:

– Anyu ez vadi új! – Lemérik, még egy százasuk meg is marad. A kislány boldogan öleli magához szerzeményét.

Szilvia irigykedve figyeli őket: „Ha olvasni tudnának a gondolataimban, biztos azt hinnék, hogy meghibbantam. Milyen kevés kell nekik az örömhöz s lehet, hogy hónap végén még kenyérre sem futja, mégis szívesen cserélnék velük. Sosem tudtam mi a kisdolgozók öröme. Kicsiké? A nagyokét sem. Mindig, minden az ölembe hullt. Azt a megfoghatatlan valamit, a halhatatlanság tíz percét hajszoltam, hogy valami maradandót, felejtethetlent alkossak! Nevetséges, semmi sem örök, a hírnév, a siker. Mekkora önteltség! Eddig lenéztem, szinte más kaszthoz tartozóként kezeltem, az általam hétköznapiaként vélt embereket. Azt gondoltam szürke és semmitmondó az életük s arra törekedtem, hogy a lehető legjobban elüssek tőlük, még csak véletlenül se... Most rá kell döbennem, hogy az ő életük mennyivel teljesebb s mennyivel nagyobb bátorság és erő kell az ilyen elviseléséhez. A lemondásoknak is megvan a maga öröme, ha van valaki, akiért érdemes. Mi csak a felszínen lubickoltunk, de mindenben; érzelmek, kapcsolatok. Istenem, ha még csak egyszer! Én olyan, de olyan hétköznapi és szürke életet élnék!”

– Vásárolni is akar, vagy csak melegedni? – förmed rá az eladónő.

– Egy kis udvariasságot és mosolyt is importálhattak volna! – remeg meg a dühtől Szilvia hangja s érzi, egyre jobban megy föl benne a pumpa.

– Még vigyorgjak, meg enyelegjek is azért a koszos párszáz forintért? – veti oda flegmán.

– Ha azért nem is – lép közelebb –, de hogy te a csórók nyomorúságos párszáz forintjaiból a Pierre Cardennél rittyentheted ki magad – megismerem a márkát – markolja meg mellén a blúzt, valamivel nagyobb tiszteletet érdemelnének! é már üvölt, egyre jobban fölhergeli magát, s hatalmasat taszít a nagydarab némben,

az pedig feldönti a polcokat, ládákat, turkáló alkalmatosságokat, s egy halom használtruha közül pislog ijedten Szilviára. Szilvia nyugalmat erőltet magára, kiválaszt egy kopottas farmernadrágot, kabáttal, egy pólót s egy vászoncipőt, ami ugyan egérszagú egy kicsit, hanyag mozdulattal a mérlegre dobja.

– Na ezt mérdd le Maca!

A nő szolgálatkészen ugrik, de szeme a kijáraton, hogy elmeneküljön, ha újra megtámadná.

– Na látod. Nem lehetett volna rögtön így kezdeni? – oktatja Szilvia, miközben fizet. – Aztán udvarias légy ám a vevőkkel! – fenyegeti meg még az ajtóból. Most jut az eszébe, hogy jó lett volna egyúttal át is öltözni, de ez a perszóna teljesen kizökkentette. „Nem baj, ebben a presszóban majd átöltözöm.” – lép be egy csehóba.

Még alig lézengenek, itt este tíz után szokott kezdődni az élet. A túldekorált csapos lány egy magazin képeit nézegeti, a strigó kinézetű pincér a pultnak támaszkodva a tévét bámulja.

– Parancsol? – foszlik le róla a közöny, öltöztető tekintettel lép Szilvia elé.

– Egy konyak és rostos lé.

– Van igazi örmény, de annak kicsit borsos az ára, s kommersz. – nyújtja az árlapot.

– Az ör..., mégis a kommerszet – gondolja meg magát. é Merre van a mosdó? é A férfi fejével int s csalódottan elfintorodik.

Szilvia pillanatok alatt átvedlik, a sarok asztalon már ott az ital, a pincér újra a tévét bámulja.

– De kár ezért a spinkóért! – sóhajt föl. Szilvia még látja a saját fotóját. „Már Alex is biztos hallotta.” – gondolja. „Akkor biztos ő is azokat keresi, hogy bosszút álljon. Hogy én mekkora marha vagyok. Most már muszáj végigcsinálnom. Valahol biztos egymásba botlunk.” Fölhajtja az italt, int a pincérnek, fizet s elindul az iroda felé.

„Előbb iratokat kell szereznem!” – hasít bele a felismerés. „Így mégsem állíthatok oda, rögtön lekapcsolnának.” Valahonnan beugrik

egy cím. Nem emlékszik már rá, hogy kitől és mikor hallotta, de tudja, hogyan szerezhet új iratokat, személyiséget.

Az Antikrisztus szentélyében

Károly belép a félhomályos helyiségbe, a rémalak inte neki, hogy üljön le, kisvártatva két fehérköpenyes elmeápolószerű pribék jelenik meg egy géppel és elektródákkal. Károly majdnem elmosolyodik. „Bio-fedback készülék, vagy hazugságvizsgáló, ahogy a köznyelv ismeri.”

– Gondolom ismerős herkentyű? – kérdezi egy géphang, miközben elektródákat csatolnak a karjára s fejbőre több pontjára.

– Igen, csak azt nem értem, hogy mi szükség van rá.

– Sajnos a bizalom, egymás megbecsülése, meg a hasonló avított fogalmak a szemétdombra kerültek, valahogy kénytelen vagyok ellenőrizni a megbízhatóságát azoknak, akikkel kapcsolatba kerülök.

Először gyanút elaltató szabványkérdéseket teszi föl: születési hely, anyja neve, családi viszonyai és hasonlók.

Károly csak mulat magában, teljesen tisztában van a menetrenddel. Károlyt mindig is érdekelte a pszichológia, csak az érvényesülési lehetőségek miatt kötött ki a plasztikai sebészetnél. Évfolyamtársa s egyben legjobb barátja egy pszichológiai kutatóintézet vezető szakembere, Károly minden szabad percét vele töltötte, segített a kutatási területek kiválasztásában s elsőnek értesült minden eredményről, ami a lélek rejtelseibe nyújtott bepillantást. Az intézetben hasonló gépek generációit tesztelték s természetesen nem tudták megállni, hogy ki ne próbálja, be tudják-e csapni a gépet. Akármennyire kifinomult volt is a technika, előbb-utóbb mindig sikerült igazi énjüket eltitkolni a gép előtt. (A pszichikumot is lehet edzeni s az erős egyéniségekkel a hipnotizőrök sem boldogulnak.)

Az első, látszólag nem is olyan rázós (de fontos) kérdés: – Miért távozott Magyarországról hatvanháromban? Nem értett egyet a főnálló politikai rendszerrel?

– Nem az volt az alapvető szempont, egyszerűen nem hagytak érvényesülni.

– Hidegen hagyják a politikai történések?

– Már hogy hagynának! Elítélem és harcolok az elnyomás minden formája ellen.

– Milyen társadalmat fogadna el?

– A jelenlegiekből egyet sem.

– A háza, nyaralója, cirka húszmillió schillingnyi részvény és értékpapír nem tartozik a társadalmi igazságtalansághoz?

– Igen, de én azt bármikor kész vagyok az ügy rendelkezésére bocsájtani.

– Az ügy, az ügy – gondolkodik el az öreg. Mégis hogyan képelnéd el ennek a sokféle „rendnek” (furcsán hangsúlyozva) a lebontását? – vált át észrevétlenül tegezésre.

– A pénz, hitelkártyák, részvények és minden ilyen megegyezéses alapon értékke kikiáltott eszközök, egyik napról a másikra azok lennének amik valójában, hasznavehetetlen színes papírok, szemét. Eltörölni a bankokat, tőzsdéket a Föld felszínéről, ahol néhány manipulátor forgatja, sokszorozza a pénzt, minden igazi mögöttes érték nélkül. Természetesen a technika vívmányainak kikiáltott bizgentyűk is elvesztenék mindenhatóságukat, emberfölötti uralmukat, mert az ember találmányai, nem uralhatják alkotóját. Nem egy virtuális, egy leképzett világba kell menekülnünk s nem kell az információáramlás gyorsforgalmú sztrádája sem, hanem a szó embertől emberig. Számüzni a feleslegest, a luxust, fölthagyni a Föld kizsigerelésével, csak annyit elvenni, amennyire valóban szükség van, de a szükségleteit mindenkinek egyformán kielégíteni. Ha megtaláljuk helyünket, az emberi kapcsolatok is visszanyerik értéküket s talán nem fog még egyszer ilyen tévútra menni, elkorcsosulni a civilizációnk.

– Szürrealista egy eszmefuttatás, de mint minden örűltségben, ott rejlik a racionális mag. Egy ilyen gazdasági és társadalmi „ősrobbanás” nem biztos, hogy életképes világot hagyna maga után. Most a földi fajok közül mi vagyunk a csúcson – megnyom egy

gombot, a két gnóm bejön, int nekik, hogy szedjék le Károlyról a vezetékeket s folytatja –, de ha igaz a technikai, az átkos technikai civilizációnknak köszönhetjük, hogy kiemelkedtünk az állati sorból s ha föladjuk vezető pozíciónkat, rögtön egy másik faj nyomulna helyünkre, mert a természet törvényei azt diktálják, hogy az élheterlen faj életterét átvegye az erősebb, az életképesebb. Mi a garancia arra, hogy a következő nem lesz még kegyetlenebb, vérszomjasabb? Lehet, hogy tévedtek az etológusok és nem is az eszközkészítés, hanem az agresszió volt az, ami az embert azzá tette, ami. Én is úgy látom, hogy az emberiség a vesztébe rohan a pillanatnyi önös érdekek és profit utáni hajsza miatt. A nagy eszme csődöt mondott, széthullnak az erőszakkal összetákolt birodalmak, senki sem azt nézi ami közös benne a másik emberrel, nemzettel – sorolhatnám még –, hanem azt ami elválasztja őket. Az egész csak azért, mert amikor a nagy gondolkodók kiötlötték a kommunizmust, olyat is beépítettek a rendszerbe, ami nincs; az öntudatot. Ego van, a legkisebb egyéntől, föl a nagy-nagy nemzetiig. Megint Mammon került az oltárra, csak próbálják tömjénfüsttel, keresztényi nyálcsurgatással álcázni, de a kisember sem annyira hülye, mint ahogy a politikusok szeretnék. Gyűl már a keserűség, s ha a nyomás eléri a kritikus mértéket, csak egy szikra kell. De mi lesz utána? Addig egységes a tömeg, míg ütni, rombolni kell, de mihelyt a romok helyén újat akarnak építeni, mind a saját elképzelését, ködös ideáját akarja megvalósítani s ebből megint csak harc lesz, rombolás. ez egy önmagába záródó körmenet. Valami kell ami összetartja őket, egy eszme vagy akár egy hazugság, csak elég hihető és elég nagyszabású legyen, hogy a nagy izé mellett eltörpüljenek az olyan apróságok, mint: bőrszín, vallás, nyelv, és hasonlók. Az eszméket tegyük félre, mert azok megfoghatatlanok és úgyis mindenki kultúráltsága, társadalmi helyzete, és ki tudja még, hogy milyen sajátos nézőpontja szerint értelmezi. Mégis mi az, ami a gnókat a végtelen szavannákon, az óceánok hullámain meglovagoló delfineket vagy az őserdők lombkoronájában trécselő majmokat összetartja?

– A fajfenntartás ösztöne? – tippel Károly, mert látja, hogy tőle várja a választ.

– Az legalább annyira szét is választ, mert a nőstényért szintén folyik a harc – Várja, hogy Károly hátha elővezet még valamit, de ő csak tanácstalanul széttárja karjait.

– A félelem, a legősbibb, a legőszintébb érzés. A megfoghatatlan, alaktalan, legyőzhetetlen félelem. Ha valahol kitör egy vulkán vagy tájfun söpör végig, az emberek rögtön egymás segítségére sietnek, félretéve bőrszínt, vallást és minden más ilyenkor lényegtelené váló szempontot. Erre van szükség, hogy ezek a szempontok örökre ott maradjanak a lényegtelen, az elhanyagolható dolgok kategóriájában. Persze tudom, hogy az a nagy-nagy odaadás és segítőszándék nem mindig igazán a rászorulóknak szól, hanem nekünk többieknek, hogy ím ők milyen jók és együtt érzőek, de ez csak szépséghiba. Nem kellett a megváltás? Nem kellett az internacionalizmus? Azt fogják kapni, amit érdemelnek; a megfoghatatlan, a kiismerhetetlen félelmet. Az majd megint összetereli az emberiséget. Bármit is mondanak az etológusok, még mindig a csordaösztön a legerősebb s ezt tudják a politikusok is és lépten-nyomon visszaélnék vele.

– Félelem? – ízelgeti Károly. – Egyidős az emberiséggel, vele együtt nőtt: félelem az éhségtől, vadállatoktól, a tűztől, atombombától, AIDS-től. Hozzászoktunk, bármennyire is félünk mindezekről, soha senkit nem tartott vissza, hogy megtegye azt, amire hajlamai késztetik. Mivel lehet az egész emberiséget egyformán rettegésben tartani, hogy megjuhászodjon? Kiszámíthatóak lesznek a félelemre adott válaszreakciók? A sarokba szorított állat hajmeresztő dolgokra képes, hát még az ember?

– Valamit mondasz – gondolkodik el az öreg. – Igen, az ember kiszámíthatatlan, de csak az egyén. Az egyének összessége, a tömeg, az viszont már egészen más. Rájuk a tömegpszichózis, a kollektív tudat hat s a tömegnek sokkal jobban kiszámíthatóak a reakciói, persze ezt legtöbbször tagadják. Mármint külön, egyénenként, mert mindenki szeretne szebbnek, jobbnak vagy okosabbnak látszani a többinél s ez már eleve paradoxon. A valóság az, hogy a cirkuszi ló

és az emberek nagy többsége ugyanarra a rugókra mozognak: cukorka és korbács. És a válaszreakciók is ugyanazok: meghunyászkodnak és hozzánk dörgölődnek.

– És a kivételek?

– Ezek miatt vannak a szabályok, de akik nem nekünk tetsző irányban különködnek, azoktól sajnos kénytelenek leszünk megszabadulni.

– Ilyen alapokon csak egy olyan falansztert lehet fölépíteni, mint amiről Madách...

– A művészeket túlzásra készíti, saját zsenijük csodálata, s bennük túlcsoportosulnak az érzelmek, szerencsére az átlag halandók földhözragadtabbak és sokkal ésszerűbbek. S ha még igaz is lenne, inkább egy falansztert, minthogy eltűnjünk a sülylesztőben!

– Vállalhatja a felelősséget, és van-e joga néhány embernek a többiek sorsába beleszólni?

– Te mit csinálsz a csoportoddal? Te nem mások helyett döntesz?

– Én csak kifejezésre juttatom az elégedetlenséget azok helyett, akiknek nincsenek meg hozzá az eszközei, de nem nyilatkoztatom ki, hogy mi az egyetlen, a megfellebbezhetetlen út. Ha sikerülne megdönteni az igazságtalan rendszert, én a többségre bíznam, hogy válasszon milyen keretek és erkölcsi normák szerint szeretne élni.

– Ez idealizmus. Nem látod, hogy a demokrácia sehová se visz? Kellenek az útjelző táblák s valaki, aki megmutatja a helyes irányt.

– Biztos, hogy ez a helyes irány?

– Látod ezért nem szeretem az értelmiségieket. Mindig ködös illúziókat dédelgettek, nincsenek biztos, körülhatárolható elképzeléseik. Valami szépek, magasztosnak tűnő eszmét a zászlóra tűztök, aztán csalódtok benne, majd megtagadjátok. Megbízhatatlanok vagytok. Mire vezettek a magasztos eszmék? Egy újabb nemzedék, egy újabb eszme bűvöletében lerombolja a régit, elsöpri rekvizitumait, de semmit nem ad helyette, csak üres szövegeket és beválthatatlan ígéreteket. Beteg a Föld, elkorcsosult az emberiség! Az utolsó órában vagyunk, meg kell gyógyítani, ha

fájdalmakkal jár is! Ha így mennek tovább a dolgok, pár évszázad vagy annyi sem és elpusztítjuk önmagunkat.

– Szembe lehet szegülni a fejlődés törvényszerűségeivel, át lehet írni az evolúciót?

– Mindent lehet. A hit csodákra képes. Ösztöneink sérültek, a tudásunk kevés, a hitünk elveszett. Újra kell teremteni önmagunkat, át kell formálni a tudatot s beláthatatlan távlatok nyílnak előttünk.

– Ki képes erre?

– Előtted ül. Képes vagyok rá, mert hiszek benne.

– Egy ember hite elég?

– A hitet felőrli a kétség, de nekem nincsenek kétségeim. Világos, tiszta jövőt kínálok föl s nincs az az ember, aki megakadályozhatna tervem véghezvitelében. Aki nincs velem, az ellenem van s neked fiam már nincs választásod – fáradtan int. – Elmehetsz.

Áthallások

Alex a kisvárosba hajt, ahol Pilátus tevékenykedik. „Ha ő szervezi be a kiskatonákat –, s akkor ő nem csak három embert ismer (s már sérült is a konspirációs elv) –, bizonyára megbízható emberük, esetleg benne van a vezérkarában, annak az átkozott szervezetnek. Rajta keresztül csak eljutok „Heródesig”, hogy kiontsam a beleit és saját pofájára kenjem.” – gondolja.

Elsőre kiszúrja a kocsmát, ahol a kiskatonák szokták bezártságból eredő frusztráltságukat alkohollal gyógykezeltetni. Most is vannak jó néhányan s az egyik sarokasztalnál négy kiskatona még a többieket is túlharsogja. Alex látja lelki szemei előtt, hogy milyen következményei lesznek a mai napnak a hangoskodó társaság számára, de hát ez nem az ő gondja. Rendel öt korsó sört, megkérdezi a csapost, hogy milyen kísértőt ittak hozzá ott a sarokban a srácok s kér hozzá azt is.

– Mit ünnepeltek srácok? – lép oda az italokkal. – Én is beszállhatok?

– Soha jobbkor haver, épp elfogyott a suskánk, de mondd csak nem vagy te homokos, aki részeg kiskatonákat szed fel? Velünk megjárhatod! – nyerítenek a félig vicces, de félig komoly kérdésen.

– Megnyugodhattok, jobb kedvelem a nagycsöcsű, nagyfarú bigéket – emeli poharát. – Az unokaöcsémet –, mond egy fals, ám igen gyakori nevet –, jöttem meglátogatni, de nem engedték ki, mert valami fasz zászlós megszívatta. Most mehetek vissza anélkül, hogy legalább egy jót ittunk volna.

Alex észrevétlen kiszéd mindent srácokból, amit tudni akar, egy darabig még kötelességszerűen nyomja velük a disznóvicceket, elordítja a „Száz szál gyertyát, száz icce bort”, fizet még egy rundot s lelép.

Szerencsére Pilátus nem a tiszti lakónegyedben, hanem a városka falusias periferiáján egy félreeső utcában, egy régi parasztházban lakik. Többször végighajt, hogy felmérje a terepet, már mindjárt éjfél. Egy elhagyott, romos ház előtt leparkol, átugrik a kerítésen s a kertek alatt becserkészi a házat. A tévé még villódzik, tehát a delikvens még ébren van. Odalopószik az ablakhoz, hogy kifürkésze egyedül van-e. A sötétítő el van húzva, nem lát semmit, csak bemozdó hangjai szűrődnek ki, valami hírműsor angol nyelven. Elindul, hogy az első ablaknál hátha többet lát, amikor az eddig igazak álmát alvó németjuhász (amit nem vett észre) fölébred s elkezd kegyetlenül jajgatni (ő legalább annyira megijedt, mint Alex), majd magához térve a láncát tépve acsarkodik.

– A kurva életbe! – sziszegi. Hogy a francba lehettem ilyen figyelmetlen?

– Mi a bajod Cézár? – nyílik az ajtó. Alex a fal mellé lapul, kibiztosítja stukkerét. Az ipse közben a kutyához ér, eloldja a láncról, az rögtön Alexnek rohan. Nincs mit tenni, a fejébe lő a rárontó dögnék s hatalmas ugrásokkal az ajtó előtt terem, hogy elvágja az útját az eszmélő férfinak. Az fölrugaskodik a levegőbe, hogy hatalmas lendülettel lerúgja Alex fejét, de ő véd, sőt megkontrázza, s az ájultan hull a földre. Alex körülkémlél, hogy nem figyelt-e föl valaki a lövésre, de minden csendes. Fölnyalábolja a szárazra pottyant repülőhalat, közben a fegyvert lövésre készen tartja, hátha van valaki nála s becipeli a lakásba. Ledobja az ágyra, az éjjeli lámpa vezetékeivel jó erősen megkötözi és körülnéz a lakásban. Semmi arra utalót nem talál azonban, hogy ki is ez a férfi valójában. Még egyszer tüzetesen átvizsgál mindent, de semmi. Már épp feladja, amikor a bútorok elrendezése föltűnik neki. Mint az aggregényeknél általában, kényszeresen túlzott rend, a bútoroktól a hamutartóig minden párhuzamosan, függőlegesen, derékszögben elvágólag. Egy régi komód azonban megtöri ezt a geometrikus szimmetriát, vagy tíz centivel kijebbe lóg a szekrények síkjától. Elhúzza a faltól, nem látszik semmi, de érzi, hogy itt valaminek lennie kell. Jobban szemügyre veszi a parkettát, s alig egy hajszálnyival, de mintha

nagyobb rés lenne az egyik lécz körül, előveszi kését s kiemeli vele. Egy elektronikus kapcsoló számszárát rejti.

„Mi lehet a kód?” – gondolkodik el, amikor hallja, hogy mocorogni kezd magához térve a házigazda.

– Mi a kód? – fordul felé fenyegetően, a pisztolyt homlokára szegezve. Az utálattal megvonja a vállát. Alex gyomorszájon vágja, arra vigyáz, hogy el ne ájuljon, de a lehető legnagyobb fájdalmat okozza.

– Ezt nem úszod meg élve! – válaszolja vérben forgó szemekkel.

– Az efféle esélyeid neked is egyre csökkennek – próbálkozik Alex egy másik érzékeny ponttal, de látja, hogy ilyen módszerrel nem megy semmire. Aljas húzásnak tartja, de egy ötlete támad. – Mit gondolsz, édesanyád is így tűri a fájdalmakat? É mutat egy falon függő képre.

– Meg ne próbáld, te szemét!

Alex a telefonhoz lép, mintha tárcsázni akarna. É Nos?

A férfi lehajtja fejét és mondja a kódot. Alex nem éri be ennyivel.

– Milyen szervezet számára toborozol, kik a fejesek s miben utaztok? – A férfi már beadta a derekát s mint aki leckét mond fel, hozzákezd: – A hatvanas években a kommunista vezetők rájöttek, hogy hiába költenek egyre többet és többet a kutatásokra s a hírszerzésre, semmi esély, hogy pár évtizeden belül utolérjük a kapitalisták színvonalát, bár az emberekkel próbálták elhitetni. „Nem engedhetjük meg, hogy lépéselőnyük legyen.” Létrehozták – az azóta már nyilvánosságra került é „Guruló dollárok”-nak nevezett alapot, amivel különböző terrorszervezeteket támogattunk, hogy elterelje a figyelmet egy sokkal nagyobb szabású és hatékonyabb, második hadsereg kiépítéséről, melynek a világ felszabadítása lesz a feladata, az imperializmus igája alól. Különben semmi esélyed velünk szemben, nem tudom, hogy találtál a nyomomra és kiknek dolgozol, de ilyen profikra...

– Ne agitálj, folytasd!

– Nekem nyolc, úgylis a fübe harapsz. Mára az USA-tól, Tobagón át Trinidadig nincs kormány, politikai szervezet, polgári szerveződés,

egyház vagy szekta, ahol ne lennének embereink a vezető pozíciókban. A vegyipar, atomenergia és számítástechnika fellekvárai, a géntechnológia legújabb vívmányai, mind a kezünkben vannak. Nincs aki legyőzhetne minket, mire beköszönt a második évezred átvesszük az irányítást és egységes, igazságos társadalmat hozunk létre, ahol a Föld minden polgára egyenlő lesz, s egyformán megilletik a javak. Az eddig fegyverre és luxusra herdált eszközöket a tudomány s a világűr meghódításának a céljába állítjuk. Ha kilépünk a világűrbe, kinyílnak a távlatok, elvetjük a Földhözragadt kicsinyes nézőpontokat, akkor lép az emberiség felnőttkorába. Azt hiszed ezt valaki vagy valami megakadályozhatja?

– Letörhet a bili füle vagy fölébredtek. Én is szeretem Vernét, sőt Bradburyt és Asimovot is, de erre csak annyit tudok mondani, hogy marhaság. Az elmélet és gyakorlat kettő s eddig még nagyon ritkán sikerült az elméletet százszázalékosan megvalósítani s ilyen nagyszabású elmebajnál – mert ez tervnek meredek – egy százalék, sőt ezrelék elég, hogy egész másképp süljön el. Engem ez a világmegváltó maszlag egyáltalán nem érdekel, konkrétumot szeretnék: kinek állt útjában Kramszki Szilvia, miért s kik ölték meg?

– Kramszki? Erről az apja sokkal többet tud mint én.

– Az apja? – döbben meg Alex

– Igen. Ő már egész közel van a tűzhöz s ha valaki, akkor ő tisztában van vele, hogy miért lett kényelmetlen.

– Az apja? – nem akar hinni a fülének. – Egy apa tétlenül nézné, hogy feláldozzák a lányát?

– Van ami a családi köteléknél is jobban számít.

– Ti nem vagytok emberek.

– A háborúban nincs helye érzelmeknek és gyöngeségnek.

– Akkor te...

– Nem voltam jó katona –, fejezi be a mondatot. – s az életemmel fizetek érte.

Alex már rohanna, hogy vallatóra fogja Szilvia apját, s aztán megölje, hisz majdnem bizonyos, hogy tudott róla, mi készül Szilvia ellen, s mégsem akadályozta meg, akkor pedig nem érdemel

kegyelmet. Kíváncsisága azonban nem engedi. Beüti a billentyűket, feltárul a titkos ajtó, s ő belép a leginkább diszpécser központra hasonlító helyiségbe. Számítógépek, telefonok, a volt Varsói Szerződés és a NATO tagozódását, kapcsolódási pontjait szemléltető sémák, ugyanígy az energiarendszerek és közlekedési csomópontok rajza. Európa érverése. Fogja Pilátust, becipeli.

– Mi ez?

– Az amit látsz.

– Hogy férhetek hozzá?

Mondja a kódokat, Alex dühödten veri a billentyűket, adatok, összefüggések, egy rémálom körvonalazódik előtte. Első felindulásában azon van, hogy szétveri a gépeket, de rájön, hogy csak magára hívná föl a figyelmet s jelezné, hogy egy homokszem került a gépezetbe. Eszébe jut egy primitív, de nagyon hatásos számítógépvírus formulája, amit egyik számítógép-buzi haverja mutatott, beviszi a rendszerbe. Ellenőrzi az ürge kötelékeit, nem találja megbízhatónak, még jobban megkötözi, egy távoli sarokba dobja, visszazárja a „Peepshow”-t, szétveri a számszárat, rohan a kocsihoz s indul Szilvia szülei háza felé. Éppen csak annyira érzékeli a külvilágot, amennyire feltétlenül szükséges a vezetéshez. A jelen csak egy dimenziótlan, széteset valami, a jövő megfoghatatlan s értelmetlen absztrakció, a múlt...

Nem tudja mióta suhan a nihil peremén, de valami kizökkenti és lassítani kezd. Próbálja felidézni mi volt az. Mintha egy lassított film kockáit merevítené ki. „Igen a fekete Mercédesz, s benne Szilvia apja – gyilkosa!” Megfordul s nyomába ered. Pár kocsit beenged maguk közé, fel ne tűnjön, hogy követi. Az M3-as, Miskolc, a harminchetes, Szerencs, ‘Újhely. A Zemplén. Máskor magával ragadta volna a táj szépsége, de most tudomást sem vesz róla.

A vénasszonyok nyara simogatja végig megszélídült sugaraival a vulkáni kúpokot, hegysorokat s a színpompában tobzódó erdőket. Mint egy primadonna a búcsúelőadáson, ilyenkor a természet is magára ölti legszebb ruháját, nem takarékoskodva a színekkel s a színek megannyi árnyalatával. Harsogó és matt, szürkébe hajló

zöldek, halvány mélyülő és sötétkékek, hivalkodó, majd ellágyuló
vörösbe váltó sárgák, fellángoló, parázsló s rozsdabarnába haló
vörös.

A harmadik faluban, ahol az út elágazik Hollóháza és Telkibánya
felé, Alex szeme lől veszti üldözöttjét. A központban templom, OTP,
kocsma. „Szentháromság” tér. „Akár korunk jelképe is lehetne.” –
gondolja. „Az egyiknek Isten, a másiknak pénz, a harmadiknak csak
alkohol jut.” Beáll a vendéglő parkolójába s észreveszi az eltűntnek
hitt kocsit. Készletéből elővesz egy nyomkövetőt, körülmélel,
odalép s a lökhárító belső felére tapasztja. Kinn a teraszon leül,
rendel egy kávét s egy kólát, újságot vesz maga elé, szemét le nem
veszi a járgányról.

Bolondok aranya

Szilvia alig talál az antikváriumra, pedig a belvárosban van, amiről eddig azt hitte, hogy úgy ismeri, mintha itt született volna. A pince hűvös és dohszagú, első pillantásra nem a legmegfelelőbbnek tűnik régi könyvek számára. Néhányan válogatnak csak a megfakult pergamenek és igazi bőrkötésű könyvek között. A pénztárgép mögött egy könyvmoly kinézetű huszoneves lány lapozgat valami latin nyelvű füvészkönyvet. Szilvia megszólítja:

– Corvinák érdekelnének - A lány sokáig mustrálja szemüvege mögül, majd föláll.

– Jöjjön velem – A bolt hátsó traktusába vezeti, egy paravánnal leválasztott részhez. A lány még visszakémlél, majd elhúzza kezét egy láthatatlan érintkező előtt, a falmélyedésben föltárul egy ajtó s ők belépnek egy légkondicionált helyiségbe. A tárlókban és vitrinekben valódi unikumok sorakoznak: egy Károli Biblia, középkori kódexek, s különálló kódexlapok, régi kézzel festett portugál és holland térképek, Kondor rézkarcai, Gulácsy festményei, s ki tudja felsorolni.

A lány nem hagyja Szilviát elmerülni a szemlélődésben, ridegen a tárgyra tér.

– Vannak útlevelek, anyakönyvi kivonatok, házassági okiratok s minden, amit csak el tudsz képzelni a személyazonosságod igazolásához. Vannak eredeti okmányok; ezeknek kicsit borsosabb az ára; és hamisítványok, de nagyon jó minőségben.

– Ha lehet eredetit – mondja Szilvia.

A lány lefényképezi egy digitális fényképezővel, a képet letölti a számítógépbe s még bepötyög valamit. A számítógépen megjelenik három Szilviához nagyon hasonló lány arcképe, alattuk sorszám. A lány kihúzza a megfelelő kartotékos fiókot s kivesz három útlevelet. Szilvia csak rápillant az elsőre, a másik kettőt meg sem nézi, kész az üzlet. A lány azért még annyit hozzáfűz-

– Ezt a nőt keresik a szerbek, s ha most feszült is velük a viszony, lehet hogy előbb-utóbb kiadnának nekik a magyar hatóságok, úgyhogy jobb lesz, ha gyorsan elhúzol egy olyan országba, aminek nincs kölcsönös kiadatási egyezménye velük. Bár fogalmam sincs mi érvényes, mi nem abból, amit még jugóként kötöttek.

– Ez már az én gondom – válaszol Szilvia, s azt gondolja: – „Lehet, hogy ez direkt jó ajánlás oda, ahová készülök.”

Most döbben rá, hogy annak az állítólag táncosnőket verbuváló irodának is itt kell valahol lennie. Pár háztömbnyire meg is találja. „Minden illegális üzlet itt van szem előtt s a kutya sem törődik vele, vagy ennyire nagy nálunk a korrupció, hogy az illetékesek minden fölött szemet hunynak, föltéve, hogy megéri nekik az a kis hunyorgás?” – gondolja, amint belép a régi bérház kapuján.

„Valószínűleg olyan lányok jönnek ide, akik nem a legegyszerűsebb úton akarják becserkészni a vágyálmaikban tündöklő pénz birodalmát. A csalóka fénytől elvakultan észre sem veszik vagy nem is akarnak tudomást venni róla, hogy ez csak lidércfény, s mielőtt elérnék, elnyeli őket az ingovány.”

A legtöbb lánynak sorsszerűen vezetett ide az útja, társadalmi helyzete, neveltetésének s erkölcsi normáinak hiánya ilyen és ehhez hasonló „érvényesülést” szabott ki számukra. Nincsenek illúzióik, nagyon egyszerű és nagyon hasonló az életfilozófiájuk: „A pénz nem boldogít, de legalább pénze legyen az ember lányának, ha boldogtalan. Nincs olyan piszkos pénz, amiért ne lehetne egy darab szappant venni, s ha már fölborult az erkölcsi értékrend s elborít mindent a szenny, akkor az ember ússzon a felszínen, s ehhez elengedhetetlen a pénz.”

Néhány naiv álmodozót is erre sodort a kalandvágy s fel sem merül bennük, hogy milyen végzetes útra léptek.

Szilvia fintorogva kerülgeti a borzolt szőrű, girhes macskákat s bűzölgő ürülekeiket. Viszolyogva rázza le magáról a lépten-nyomon rápottyánó salétromos vakolatot.

„Ez a bérház pont olyan, mint az ország” – gondolja –, „az utca felőli homlokzat átfestve, frissen renoválva, belül aládúcolva,

toldozva-foltozva, s rohad az egész, ha így marad nemsokára a nyakunkba szakad.”

Értetlenül nézi az erősen felületkezelt, legdögösebb ruhákban, a legészbontóbb tartással riszáló lányokat.

„Hogy a fenébe veszik be, hogy egy ilyen lepratalepről van csatlakozás az osztályon felüli lokálok és mulatók tánckarába? Magára valamit adó cég menedzsere ilyen házba be sem lép, nemhogy irodát nyisson benne.” Egy lány majd elsodorja, ahogy boldogságban ringatódzva, rózsaszín felhőbodrocskákkal a feje körül kilibeg az ajtón. Az irodába benyitva bántó a kontraszt, mintha egy trópusi esőerdőben lenne, igaz itt van légkondicionálás, egy machete azért nem ártana, ha nem is liánok, de a lányok között utat vágni.

Először egy negyven körüli nő szemrevételezi az „árút”, az irataikat közben beadja egy ajtón, ahonnan néhány perc elteltével visszaadnak néhányat, a nő sajnálkozva tanácsolja el értetlenkedő tulajdonosaikat. A többieket pedig betereli egy próbaterembe, ahol egy zongora áll. Amikor belepillant Szilvia útlevelébe, összerezzen. Az összes lányt kitereli, még a próbateremből is, kiteszi a „Zárva” táblát, s belülről ráfordítja a kulcsot. Szerbül dörren Szilviára:

– Három napot késett! Miért jött ide, miért nem az összekötőn keresztül jelentkezett?

Szilviában meghül a vér. „Ha nem szerb-horvát suliba járok, rögtön lebukok.”

– Nekem úgy tűnt, hogy követik az összekötőt, s új szempontok is felmerültek (blöfföl), amiről csak a főnöknek beszélhetek.

A nő úgy néz rá, mint egy elmebetegre, aztán megvonja a vállát s int, hogy kövesse.

„Hogy én mindig beletenyerelek, pont az ő emberük útlevelét tudtam kiszúrni! Nagyon jól kell improvizálnom, hogy le ne bukjak az elején. De az vajon miért nem jelentkezett, s ő vagy más bocsájtotta áruba az útlevelét, s miért?” – füstölög magában, míg a kukkoló szobába érnek. Három férfi ül a tükörnek azon a bizonyos oldalán. Kettőről rögtön látszik, hogy testőr, a harmadik... Szilviának elakad a lélegzete, az a... volt, azaz akit az apjának hitt eddig.

„Nyugi, nyugi!” – szuggerálja magát. – „Színésznő lennél vagy mifene, a külsőd meg úgy el van változtatva, hogy anyád sem ismerne rád. Szóval ilyenben utazik az öreg! A faáruval meg a kőolajjal csak fedezte magát, közben leánykereskedő s ki tudja, hogy még milyen más sötét üzletekben van benne? Lehet arról is tudott, ami ellenem készült, de nem mozdította értem a kisujját sem, de lehet itt is tele van a nadrágja mindig, mint otthon, s ezek is madzagon rángatják, mint anyu tette? Lehet, hogy gyűlölöm kellene, de én csak sajnálni tudom.”

– Nem kellett volna ide jönnie! – bődül rá a sztornózott apa. – Legalább arra ügyelt, hogy követik-e?

– Igen.

– Miért szegte meg a konspirációs szabályt?

– Két napig figyeltem az összekötőt, állítom, hogy követték, meg különben sem szerettem volna úgy járni, mint a maga lánya.

– Kötözzétek meg a kurvát! – fordul a pribékjeihez. – Ez megbuggyant vagy nem az, akinek mondja magát.

– A nagyfőnökkel kell beszélnem! – próbálkozik még Szilvia.

– Meglesz, de lehet, hogy az utolsó beszélgetésed lesz – int fejével, hogy mi lesz már, miért nem kötözik meg?

Szilvia nem adja meg magát könnyen. Rúg, harap és karmol. Az egyiket sikerül úgy herén rúgnia, hogy az összegörnyedve nyöszörög, a másik nagy nehezen ártalmatlanná teszi. Káromkodva, s még mindig föl-fölvinnyogva közelít a védekezésre képtelen, összekötözött lány felé. Előveszi rokkant kályhacsövét, s az arcába vizez. Szilvia öklendezve próbálja elvonszolni magát a véres vizelet sugár elől, de nem sok sikerrel. Amikor a férfi túl közel tartja arcához lankadt műszerét, a húsába mélyedő kötéssel dacolva hirtelen előrehajol, bekapja a férfi makkját s összezárja fogait teljes erejéből. Pár oldalirányú álkapocs mozdulat s kiköpi a véres csonkot, a meggondolatlan muskétás sikolt egyet és összerogy. Szilvia undorral, de nagy elégtétellel köpköd még, hogy megszabaduljon a véres sós vizelettől. A másik fickó lebénulva a látottaktól csak ennyit tud kinyögni:

– Ezt varrd föl haver! – hangjában félelem és tisztelet.
– Úgy kell neked hülye barom! – rúg bele a főnök. é Már kezdek önnek hinni nagysád – fordul Szilviához. – Szeretem a belevaló bigéket, azt hiszem, mi egész jól együtt tudnánk működni.

– Megcsócsáljam a tiédet is? – szúr vissza.

– Csócsáld az édesapádét. Telefonálj a Sunyi dokinak! – kiált ki a nőnek s segít kivonszolni az eszméletlen férfit. é hozd a kupakját is! é szól a másiknak. é Hátha vissza tudják még varrni, bár megérdemelné, hogy ezentúl csak a nyelvével jusson orgazmushoz.

Elhalkul a lépések zaja, még hallja a külső ajtó csapódását, aztán egyedül marad Szilvia. A csend adja vissza saját zihálását, fülében dobol a vér. Szájában még mindig érzi a vér és vizelet ízét. Ajkai kicserepesednek az izgalomtól, még mindig gyorsul a pulzusa. Émelyeg, enyhén himbálódzni kezd vele a padló.

Nyugalmat erőltet magára, föllobban benne a már szunnyadozni vélt életöszön. „Soha el nem tudtam volna képzelni magamról, hogy egy ürge makkját hidegvérrel leharapjam, de úgy látszik az agresszió kihozta belőlem a vadállati ösztönt. Hogy lehetne innen megpucolni?” — néz körül. Próbálja a kötelékeket meglazítani. „Szerencsére az ipse eléggé majrészott, hogy végigszántok még egy párszor a képén s ezért elég felületes munkát végzett. Azt hiszem elég meglazítanom, hogy bármikor kibújhassak belőle, de lehet az is, hogy most már végig csinálom, hadd vigyenek a főgenyó elé. Lehet, hogy káros lesz az egészségemre, de remélem sikerül előbb megölnöm. Nem tudom, vajon túlélem-e, de megpróbálom. Addig úgysem nyugszom, amíg él.” – Kinyújtózik, ellazítja magát. – „Lássuk csak mire volt jó az agykontroll. Silva szerint alfában az ember a legtitkosabb vágyaira, lehetetlennek tűnő feladatok megoldására is talál lehetőséget.”

Lehunytja a szemét, elkezd visszafelé számolni, még átvillan: „A legtitkosabb vágyam, hogy újrakezdhessem Alexal, vagy legalább ott folytathassuk, ahol abbahagytuk!”

Elképzeli, hogy egy virágzó réten hárs alatt fekszik, érzi illatát, méhek zsonganak körülötte, a nap aranyló sugarai át-átvillannak a

levelek között, lábánál kristálytisza patak csörgedezik. Izmai elernyednek, arca kisimul, minden rossz kívülreked. Fénylő aranybúra veszi körül, csak a jó és pozitív gondolatok jutnak el hozzá. Boldogan lebeg egy jobb, egy külön világban. Csak pár pillanatig tart az egész, a fénylő búra szétpukkad, a langyos szellő kellemetlen, metsző, hideg széllé, a patak csobogása vészjósló dübörgéssé erősödik. A zümmögő méhecskék vesztetten támadó lódarázssá válnak. „A francba!” – nyitja föl a szemét. „El is feledtem, hogy a Silva módszert mások kárára nem lehet alkalmazni. Az önvédelem tán csak nem bűn? Azért arra csak jó lesz, hogy a tudatalattimból előkotorjak valamit, ami segít életben maradni, sőt.”

Megint lehunyja a szemét, idegeit és izmait ellazítja. Először nem érez semmit, csak űrt és sötétséget, aztán lassan vibrálni kezdenek szemhéjai, újra nyugalom tölti el. Érti az erőt, nem a saját fizikai mivoltában rejtőző erőt, bár az sem lebecsülendő, hanem azt a végtelen és egyetemes energiát, ami mindenhol ott van, s csak hagyni kell az embernek, hogy átáramoljon rajta, de az emberek nagy többsége már nem tud vele élni, mert annyira elszakadt már a természettől és önmagától. Szilvia érzi, hogy senki és semmi nem állíthatja meg. Még nem tudja miért, de érzi, hogy a későbbiekben jelentősége lesz, egy gyermekkori emléke elevenedik föl.

Négy vagy ötéves lehet. Az apja megint készül valahová. A nagy fekete Volga ott áll az udvaron. Ő megint hiába könyörög, hogy vigye magával. A sofőr szokás szerint a szomszéd kutyáját idegeli, a csomagtartó nyitva s most senki sem figyel rá. Gyorsan bemászik, a nagy kockás plédet magára húzza. Megpróbál olyan picire összegömbölyödni, amilyenre csak lehet. Léptek, valami dobozt vagy ládát rádobnak, majdnem felsír a fájdalomtól. Lecsapódik a csomagtartó teteje, az ő nevét kiáltják, de ő nem moccan, nem mukkan.

A motor duruzsolni kezd, a kerekék surrognak, monoton ringató mozgás. Elálmosodik, de a benzingőztől és kipufogógáztól hányingere lesz. Szerencsére nem reggelizett, de valami savas

keserűség felbőffen. Lekínlódja magáról a ládát és plédet, aztán elalszik.

A nap szemébe süt, inkább csak sejti, mint látja, hogy a sofőr föléhajlik s elordítja magát:

– Kramszki elvtárs!

– Valami baj van? - dörmög egy kellemes bariton.

– Nem tudom hogyan és mikor csinálta, de a lányom bevackolta magát a csomagtartóba – mondja az apu.

– Gyönyörű kis teremtés – emeli ki az ismeretlen bácsi. – Biztos te vagy az a gyöngyhajú lány ugye, akiről énekelnek? Hallottad már?

– Igen. És te ki vagy? – kérdez vissza Szilvia minden megilletődöttség nélkül.

– Az az igazság, hogy én nem is létezek, de a kedvedért legyek Micu. Jó?

– Jó. Azok a bácsik a puskákkal postások vagy vasutasok? Mert azt toom, hogy a katonáknak milyen ruhája van.

– Azok nem léteznek, a puskáik sem igaziak. Ne foglalkozz velük! Gyere velem, gyűjtünk szép kristályokat.

Egy hatalmas tölglyfa alatt mennek el, még zöldék a levelei, de mintha haldokolna. A hegy oldalából egy hatalmas nyílás ásít rájuk, kis vonat zakatol elő, a csillékből kibillentik a követ, egy hatalmas forgó micsoda megfordítja az egész szerelvényt, s már indulna is vissza, de Micu bácsi int a parányi mozdony vezetőjének, így megvárja őket. A mozdony után van egy fülke is akasztva, ami pont olyan, mint a vidámparkban a szellemkastély kocsija, felülnek rá. A bácsi egy sisakot nyom a fejébe, amin lámpa van s indulnak is a kanyargós folyosókon a mélybe. Itt nincsenek Drakulák, halálfejek meg hasonlók, de mégis ezerszer izgibb. Egy akkora teremben áll meg a vonat, hogy a házuk, sőt talán az egész utca beleférne. Mindenfelé folyosók, alagutak nyílnak, gépek sürgölődnek, vágányokat, kábeleket s mindenféle érdekes szerkentyűt hoznak, visznek. Leszállnak s bemennek az egyik folyosóba, amiből épp most tolatott ki egy marógép. A falon repedések, gömbölyded fülkék, benne kristályok, ha rájuk vetődik a fény a szivárvány minden

színében sziporkáznak. Micu bácsi kalapácsot és vésőt vesz elő, s megkérdi:

– Milyen színűt akarsz, fehéret, feketét, lilát vagy átlátszót? Látod ott azt a kocka alakú aranysárga kristályt? Úgy hívják, hogy pirit vagy a bolondok aranya. „Bolondok aranya, mint az élet. Azt hisszük, hogy csodás, értékes valami, míg a végén kiderül, ez sem más, bolondok aranya. És mégis!”

Zene

– Szóval azt mondd fiam – fordul az öreg Károlyhoz –, hogy az emberiség felnőtt félelmeihez? Én korántsem hiszem, s a félelem csak egyik komponense a tervemnek. Az emberek igazságra is vágynak, bár az igazság nézőpontoként más és más. A rossz gazdasági és politikai döntések következményei mindig azokat sújtják, akiknek tulajdonképpen nincs is beleszólásuk a történetekbe. Nem a miniszter, a képviselő, a gyárigazgató vagy a bankár lesz munkanélküli és kilakoltatott, mert nem tud lakbért, rezsit fizetni, hanem a kisember, s ráadásul aki ezt az egészet elszarta, még meg is szedi magát a többiek tönkretételén, és senki az égvilágon nem vonja felelősségre, sem erkölcsileg, sem anyagilag. Igazságos ez? Szépen el kell hinteni a sajtóban, hogy mikor milyen vezető pozícióban, ki és mekkora kárt követett el, mennyi sorsot tett tönkre, ő meg hány milliót tett zsebre, s a Bahamákon, Las Vegasban veri el áldozatai verejtékének gyümölcsét, miközben a másiknak egy darab kenyérre sem jut. Tudom demagógnak hangzik, de nem véletlenül kövesednek meg úgymond az ilyen demagógiák, mert valami ősigazság ott leledzik bennük, amire a köznép fogékony.

Amikor ilyen mély morális és gazdasági válság uralkodik el, elmarad a társadalmi igazságszolgáltatás, az emberek mivel már nem bízhatnak másban; a misztikus, természetfölötti, mondhatni transzcendens erőkhöz fordulnak, mert úgy érzik, hogy már csak a csoda segíthet rajtuk. Mit gondolsz a véletlen műve, hogy a kézrátétellel gyógyítók, kiopraktikusok és más ilyen parajelenségeket produkáló személyek nagy többsége pont a volt szocialista tömb országaiban tűnnek fel? Én idejében ráéreztem a dolog jelentőségére, már szétküldtem prófétáimat és csodatevőimet. A parajelenségeken kívül még egy sor szemfényvesztés készen áll, hogy pontosan akkor és úgy teljesüljenek a jövődölések, mint ahogy

azt a nagyérdemű elvárja – csak persze előtte még hadd nőjön a válság és elégedetlenség az emberek tűrőképességének legvégsőbb határáig –, no jó egy kicsit én is belesegítek – mosolyodik el sokat sejtetően.

Aztán az utolsó pillanatban, mielőtt még mindent elsőpró erővel kirobbanna az emberek elégedetlensége, hogy a fennálló társadalmi rendet örökre letörölje a föld színéről – akkor lépnek majd színre prófétáim a kinyilatkoztatásaikkal, amik sorra be fognak teljesülni. Úgy szuggerálom a tömeget ahogy akarom, mert mint mondtam, a tömeg csak rombolásban tud egységes lenni vagy egy hiteles vezető irányításával, és most nagyon, de nagyon hiány van hiteles vezetőkből. Abban a bizonyos forradalmi pillanatban a világ összes hírközlő szerve fel fogja szólítani a politikai és gazdasági vezetőket, hogy adják át a hatalmat az én jelöltjeimnek, mert különben lesz sírás-rívás, fogaknak csikorgatása. Lesz aki nagyszabású tréfának fogja tartani, lesz aki rögtön átlátja, de a hatalomról senki sem mond le önként s ezért kénytelenek leszünk némi demonstrációra, az majd végképp meggyőző mindenkit, és a tömegpszichózis a továbbiakban már gondoskodik róla, hogy minden úgy működjön, ahogy elterveztük. A zene lesz a legfőbb segítségünk, na és persze apró, kis, semmitmondó tárgyak, amikben a zene hatalmas energiákat fog felszabadítani. Úgy nézel rám, mint valami örültre, aki nem tudja mit beszél. Nem tudom meddig terjednek fizikai ismereteid, nagy vonalakban vázolom tudósaink felfedezését. Persze sok új elem nincs benne, ők csak az apró összefüggéseket vették észre, de hát a nagy dolgok mindig igazán egyszerűek, sikerült egy nagyon egyszerű, ugyanakkor nagyon hatásos fegyvert kifejlesztenünk. – Szereted a zenét? – kérdi az öreg némi gondolkodás után, hogy vajon többet is felfedhet-e a lapjaiból.

– A zenét? – kérdez vissza Károly, látszik nem érti, hogy jön ez most ide.

– Azt hiszed elkalandoztam, pedig nem. Nem is hinnéd mekkora erő és hatalom rejlik a zenében. Nagyon ősi, korábban létezett, mint az ember vagy maga a Föld, sőt a Naprendszer s a csillagok.

Szerintem az egész világegyetem a zenének köszönheti a létezését. Nem véletlen, hogy a sámánok, varázslók zenekísérettel tudták elérni azt a felsőbb tudatállapotot vagy más néven transzt, s a most annyira divatos relaxációs állapotot – ami semmiben sem különbözik az előbbtől – melynek eléréséhez nélkülözhetetlen a zene. Az anyagoknak, az őket felépítő legkisebb részecskéknél is van egy ilyen transz, vagy egy kicsit tudományosabban megfogalmazva, rezonanciára képesek s ehhez szintén szükség van zenére. A zene tulajdonképpen a rezgések s a közöttük lévő szünetek ritmikus váltakozása, tehát nem is olyan különlegesség, csak a magukat különbnek érző zeneszerzők által misztifikált természetes érzékelése és formába önteni tudása, amivel ők mások, mert nem veszítették el azt az eredendő érzékenységet, ami megsúgja a dolgok lényegét. Minden anyagnak, részecskének megvan a rá jellemző rezgése, mondhatni zenéje s a hasonló anyagok, ha nem is ugyanolyan, de azonos stílusú zenére „táncolnak”. Ha megtaláljuk azt a rezgést, ami az adott anyagra jellemző és közöljük vele –, itt bejön a képbe még az interferencia, amit nem boncolgatok s az az elem amelyik minden élő szervezetben és épületben megtalálható –, s mi a megfelelő zenét közvetítjük az anyagnak, az átvált egy másik létezési tartományba, a mi világunk számára megszűnik, semmivé lesz.

Mi megtaláltuk az anyagot és a zenét. Elhelyeztük kis csecsebecséinket a persona non grata és létesítmények érzékeny pontjaira, csak a megfelelő pillanatban a műholdjainkkal le kell játszani a dallamot, s azok átlényegülnek, eltűnnek a mi világunkból, hogy helyet adjanak nekünk s a nagy rendezési tervnek. A halál csak azért félelmetes, mert a mi csökevényes tudatunk szerint a fizikai lét végét jelenti. De ki tudja? El kellene fogadnunk a fizikusok legújabb felfedezéseit, akik az anyag egyre kisebb és kisebb részecskéit keresve rádöbbentek arra, hogy amit mi anyagnak, részecskének hiszünk, az nincs, nem létezik ott és akkor, hanem csak tendenciát mutat rá. – Érted? Tendenciát mutat rá. Az anyag, az élet csak kivetülés, és akkor tőlünk függ, hogy mit vetítünk ki.

– Nekem ez kicsit homályos – rázza meg a fejét Károly.

– Hát persze! Ez az elkorcsosult, elanyagiasult nyugati gondolkodásmód! Lesz még mit tanulnod. Neked és az emberiségnek is, de itt vagyok én, hogy felnyissam a szemeteket.

Cseszd meg!

Szilviát két újabb pribék rángatja föl. Az egyik lefogja, a másik tűt döf a karjába, majd durván magához szorítja.

– Csak semmi firnyákoskodás, szépen jössz velem, mintha a csajom lennél vagy meglékellek! – nyomja a bordái közé a kést. Levezetik az udvarra, már ott áll egy panorámabusz. Föltaszigálják rá. Hatvan-hetven lány ül rajta boldog vigyorral, alig várva, hogy elinduljanak az Ígért Földjére. Lelőki egy ülésre, a többire rá sem hederítenek, csak őt figyelik ugrásra készen.

„Mi az? Csak nem félnek egy gyöngé nőtől? Úgy látszik hallottak a kasztrálásról.” – mosolyodik el.

Már sötétedik, amikor elindulnak, de Szilvia ismeri a város éjszakai fényeit.

„Szóval oda megyünk.” – nyugtázza. Elengedi magát, hagyja, hogy hasson a szer, most úgysem tehet semmit.

Amikor megállnak és leszállnak, rögtön ráismer a tölgyre s a vadászházra. Négyesével, tízperces időnként viszik őket a vadászházba, ahol egy liftbe beszállva ereszkednek a mélybe. Egy gyógyszeresüzem, leginkább kórház intenzív-szobájához hasonló helyiségben landolnak. Egy fehérköpenyes férfi ellentmondást nem tűrően rájuk förmed, hogy vetközzenek pucérra. Engedelmeskednek. Vért vesz tőlük s elvégzi a „szükséges” orvosi vizsgálatokat, majd egy fürkébe tereli őket. A zuhanyrózsából fertőtlenítő szagú víz spriccel rájuk olyan erővel, hogy szinte már fáj, majd a halogénszerű lámpák megszáritják őket, ruháik megszáritva kifertőtlenítve már várnak rájuk. Egy másik kiborg megint a liftbe tereli őket, újabb zuhanás, egy végtelen folyosó. Kitárul négy cellaajtó, a tag nagylelkűen int, hogy válasszanak, ami kész röhej, hisz mind hajszálra egyforma. Amint belépnek, az ajtó hangtalanul bezárul.

Szilvia rögtön a középén tornyosuló hűtőhöz lép. Elégedetten nyugtázza, hogy az ételeken kívül, az italok nagyvonalú választéka is reprezentálva van; sőt ha valaki kicsinek találná az életteret, egyszerűhasználatos fecskendők és drogok, hogy egy apró szűrással megnagyobbíthassa foglya. Már nyúl a tűért, de mégis meggondolja magát, inkább egy üveg vodka mellett dönt. Lecsavarja a kupakot, meghúzza s leheveredik a terpeszkedő franciaágyra. Rögtön kiszúrja a plafon geometrikus mintái közé rejtett kandikáló szemet, s a másikat a bal sarokban, a tévé fölött egy kisplasztikában.

– Eddig oké –, gondolkodik el hangosan – de hol a klotyó?

A tévétől jobbra elcsúszik a fal s feltárul a kért helyiség, bidével, fürdőkáddal, s mindennel, amire csak szüksége lehet egy nőnek.

– Rendben, bezárhatod, csak kíváncsi voltam. Te csak kukkolni fogsz és várod a parancsaim, vagy netán szóba is állsz velem?

Nem jön válasz.

– Gondolhattam volna, hogy egy szar gép vagy.

Károly ugyanilyen lakosztályt kap, csak valamivel nagyobb, s egy számítógépen keresztül kommunikálhat a tér ezen darabjának urával –, már amikor annak kedve van rá –, s aránylag szabadon közlekedhet a folyosókon – egy bizonyos határig, de abban biztos lehet, hogy ő is fogoly. Ő is észreveszi a kandi kamerákat s a folyosókon tett sétáin próbálja emlékezetébe vésni, hogy hol, merre vannak elrejtve, s hol az a rés ahol hatókörükön kívül kerülhet, hátha hasznára lesz még.

Amikor Szilvia megérkezik, a hetedik érzéke megsúgja, hogy valaki, akihez valamilyen kötelék fűzi, szintén a labirintus, s az érzelem s eszme-minotaurusz foglya.

Táncrend

N. M. szereti a nagy és attraktív ünnepeket. Az a meggyőződése, ha az ünnepek kiüresedtek s a szónok monoton darálja a már mindenki által ismert, elkoptatott zsibbasztó szólamokat, s a hallgatóság csak azt várja, hogy a kristálypoharak csendülésétől kísérve szétlobbanjon az alkohol gátlásokat oldó mindennapi, szimpla kis ünnepe – akkor ez már nem ünnep. Egy korszak lezárult, a társadalom lezüllött s hamarosan széthull, itt az ideje a genezisnek. Újra kell teremteni a társadalmat, a rítusokat, nem szabad hagyni, hogy megszokásba fúljanak, újra felemelőnek és magasztosnak kell lennie: Ünnepnék!

Nem, nem akar előre inni a medve bőrére, de a több évtizedes megfeszített munka után, a siker küszöbén úgy érezi, emlékeztetéssé kell tenni azt a napot, amikor a végső, a mindenségre ható döntés megszületik. Tisztában van vele, hogy százszázalékos biztonságú terv nincs s ez a terv ráadásul emberekre épül, s az embernél nagyobb bizonytalansági tényezőt el sem lehet képzelni, ezért „kétfedelű” a projekt. Ki nem állhatja a magyarokat, sőt. Ezért szemelte ki a főhadiszállás helyéül Magyarországot.

Magyarok között született, velük együtt nőtt fel s harcoltak vállvetve, mégis megmagyarázhatatlan ellenszenvvel viseltetett irántuk, amely néhány félreértés után gyűlöletté fajult. Azt a legízesebb, legősibb töről fakadó magyar nyelvet beszélte – talán még jobban, mint anyanyelvét -, amit annyira megvetett. Bár volt, van egy nemzet, amit még a magyaroknál is jobban gyűlöl, a sajátja, amely megtagadta, s majdnem elpusztította, de az érzés mégis más: „szeretve gyűlölni”. A fény és a sötétség birkózik benne. „Meggyaláztak, méltatlanok voltak hozzám.” – gondolja. „Majd most megmutatom milyen kishitűek voltak s milyen igazságtalanok

hozzám! Hiába fognak azonban a lábaimnál esedezni, én már nem leszek egy nemzet atyja, népek fölötti leszek, mint az istenek.”

Nem véletlenül játssza a megveszekedett magyart, s gyűjti maga köré a vezérkarába is őket. „Hadd higgyék csak, hogy én is abban a piros-fehér-zöld bódulatban ringatódzok és úszkálók, mint ők. Ha valami miatt nem sikerülne a terv végrehajtása, (ami lehetetlen!), és lelepleződnenk, akkor azt hinné a világ, hogy egy nagyléptékű zsidó-magyar világellenes összeesküvést fojtottak el, s talán egy újabb Trianon végképp letörölné ezt a cigánynemzetet Európa térképéről.”

A legnagyobb megaláztatásokat mégiscsak nőktől szenvedte el: anyjától s nagy szerelmétől, egy magyar lánytól, aki..., még most is felgyorsul a pulzusa s ugyanolyan lehetetlenül érzi magát, ha meglátja egy régi filmben, mint akkor ..

„Miattuk törnek ki a háborúk, az ő lábaik elé akarjuk halmozni az elorzott kincseket. Újra, meg újra bizonyítani szeretnénk előttük férfiasságunkat, s ők mégis a nyeszletteket, a gyávákat választják! Csak velük teljes az ember s mégis, ha gúzsba köt egy nő szerelme, nem tudunk kibontakozni, megmutatni igazi nagyságunkat – de az igazi nagyság taszítja őket, ezért magányosak a nagy emberek.”

Az ünnep is csak nőkkel együtt igazán ünnep, ezért is hozat most, – s egy kicsit ilyenkor úgy érezheti, hogy legyőzte, megalázta, s mégiscsak felette áll a női nemnek. Birodalmába máskor nem enged nőt, mert fél, hogy a munka rovására menne, s ahol megjelenik egy nő, ott nőni kezd a káosz. Zombijainak azonban biológiai szükségletei is vannak, s amennyire jó hatással van a teljesítményre az önmegtartóztatás é egy bizonyos határig é, azon túl legalább annyira romboló. Ezért időnként hagyja hadd áldozzanak a test ördögének. A mai nap is az ilyen ritka napok egyike s mellékesen alkalmas lesz egy kísérlet elvégzésére. Jóleső érzéssel figyeli a monitoron, amint kedvencei az utolsó simításokat végzik a nagyteremben. „Talán a Napkirály sem látott ennyi fogást s ily szemképrázatúan szervírozva.”

Ezeket a kis, mindig mosolygó, sárga emberkéket szereti legjobban „fiai” közül. Mindig hajlonganak és szolgálatkészek,

alázatosnak tűnnek. A látszat! A legöntudatosabbak, akikkel valaha is találkoztam. Épp ez a nagy erényük, hogy soha semmi nem árulja el, mi is játszódik le a felszín, a mosoly alatt. Sokat tanultam tőlük. Ők a leghübbek és odaadóbbak az emberekhez, elvekhez. Kell ez a fanatizmus. Nem lesz min csodálkozni, ha egyszer valóban ők lesznek a világ urai. Addig szerencsére van még néhány évem, évtizedem Európában. Igyekezniem kell! Ha Hong Kong-t és Tajvant visszakapják, mi csak rabszolgák leszünk.

Leüti a számítógép billentyűit, egy géphang több nyelven invitálja az ünnepségre a cellák lakóit. A zene halkán bűgő, egyre erősödő hangjai s villódzó fény nyilacskák jelölik az utat, a többit rábízva a spontanitásra s az ösztönökre. Nyílnak a cellaajtók, kígyóznak a sorok. Egymásba fonódnak a karok. Felkorbácsolódnak az elfojtott vágyak, felszínre tör a nemiség, csak az örök állnak rendítetlen, a többiek lila ködbe burkolódzva, öntudatlan sodródnak.

Károlyra és Szilviára nem hat a tömegpszichózis, de kíváncsiak s egy sejtés a folyosókra löki őket. érzékelik egymást, a másik keresésére indulnak. Ráéreznek, hogy itt a soha vissza nem térő alkalom, a szabadulás mulékony pillanata. Átélik, érzékelik egymás életét, gondolatait, együvé tartozásukat. A múltból átszüremlő emlékek, a fájó, feledni vélt, a tudat alattiba beégett, nem együtt megélt, de mégis közös emlékeket. Mindent tudnak egymásról, még azt is, amit legszívesebben eltitkolnának. A szökés esélyeit latolgatják, míg egymásra találhatnak.

A nagyterem bejáratánál, leomló növények zöld zuhataga alatt érnek egymáshoz lépteik. Egymásra talál apa és lánya, telepatikus úton cserélődnek gondolataik, pszichikumukat leárnyékolják az idegenek elől.

– Apám!

– Kislányom! – szakad föl a hangtalan sikoly. Átölelik egymást s hagyják, hogy sodorja őket is a tömeg, mint akikre szintén az erotika, s a felerősített ösztönkorbácsolta vágy kisugárzása hatott. Belépnek a nagyterembe, az ajtó hangtalanul zárul, a mennyezet gipsztukkói közül éteri szózat, isteni kinyilatkoztatás nehezedik rájuk:

„Kedves gyermekeim! Korom jogán is szólíthatnálak így benneteket, de én valóban gyermekeimnek érezlek titeket. Arra tettem föl életem, hogy világos jövőt, emberi életet biztosítsak számotokra. Egy valóban humánus társadalmat, ahol nincsenek kasztok, osztálykülönbségek. Sajnos az emberben megmaradt az ősi, gyűjtögető, vadászgató ösztön, ami azt sugallja, hogy többet, még többet, nekem és csak nekem. Ölni egy darab kenyérért, egy talpalatnyi földért, vallásért, nemzetért. Ráadásul a tudósok mindent megtesznek azért, hogy akik érdemtelenek rá, megszülessenek, s aki életképes, de anyagi helyzete (mármint szüleié) nem engedi, az elenyésszen. Így elkorcsosulunk, életképtelenné tesszük magunkat, a profit utáni hajszá hevéletében lakhatatlanná tesszük a földet, saját magunknak ássuk a sírt. Az ésszerűség határait átléptük, az irracionalitás kerekedett felül. Még nem visszafordíthatatlan a folyamat, de a huszonnegyedik órában vagyunk. Mi vagyunk a kiválasztottak, a mi feladatunk az újratemtés, de nyugodtan mondhatom: genezis. Újra kell teremteni önmagunkat, s a minket körülvevő világot. Nem lesz könnyű és fájdalomtól mentes, de a jövő mindent megér. Nem könnyű a kiválasztottak sorsa, fölfoghatatlanul nagyoknak tűnik az áldozat, s csak unokáink tudják majd kellőképpen értékelni tetteinket, de szent örültek, fanatikus harcosok nélkül elveszünk. Kövessetek! Az emberiség jövője érdekében feltétlen engedelmet, feltétlen engedelmet, feltétlen engedelmet – égett be agysejtjeikbe – követeltek! Az önfeláldozó harc előtt, most szórakoztatok olyan felszabadultan és gondtalanul, mint amilyen gondtalan és felszabadult lesz az emberiség, ha ügyünket győzelemre vittük!” Hangjai még pár pillanatig visszhangzottak a falak között, dobolt dobhártyáikon s agyukban a két szó: „föltétlen engedelmesség ...föltétlen engedelmesség...”. Majd fölcsendültek az internacionálé taktusai s mindenki nagy áhítattal, teljes átéléssel énekli a saját nyelvén. Szinte minden nemzet képviselve van itt s annak is legharcosabb fiai: a Fekete Szeptember, a Fényes Ösvény vagy Báder Meinhoff (igen még létezik), a Vörös brigád s az El Fatah, minden dzsungel tigrisei és párducai, az embertelen betonrengetegek

harcosai. Erős, eltökélt, fanatikus had. Kánon, egybecsendül, majd szét, össze, össze-vissza a sok nyelv bábeli káosza, hol rezonálva, hol disszonánsan egymás hangjait kioltva.

Károly és Szilvia az első pillanatban, amikor érzékeli az ismeretlen módon fölerősített szuggesztiót, egymásba kapaszkodik, egyesítik akaraterejüket, hogy ki tudják magukat vonni hatása alól. A zene hangjai elülnek, nyílik az ajtó, guruló asztalkákon pezsgőt szolgálnak föl az aprócska lakájok.

– Gyorsan ki innen! – jelzi Károly, de Szilvia magától is ezt tenné, mert érzi, hogy gyöngül az ellenállásuk s eddig is csak azért sikerült dacolniuk, mert együtt voltak, jobb lesz mielőtt kívül kerülni az agyukba befurakodni akaró idegen akarat hatókörén. Igyekeznek minél távolabb kerülni a teremtől, úgy viselkednek, mintha egymásra talált pár lennének s egy zugot, egy nyugodt helyet keresnének, hogy szabadjára engedhessék ösztönkorbácsolta vágyukat. Érzik amint a pszichikai sugárzás gyengül, majd hirtelen megszűnik, helyét hasogató fejfájás veszi át, koponyájuk szét akar robbanni, gondolataik elszabadulnak, bambán, üres tekintettel bámulnak egymásra, a padló meglódul talpuk alatt, meg kell támaszkodniuk a falban. Pár pillanatig tart az egész, visszatér egyensúlyérzékük, gondolataik rendeződnek, lábuk még remeg, émelyegnek s a fejben a hasogatás.

– Ez egy nagyszabású kísérlet volt – mondja Károly. – Azt hiszem a többiek ott – int hátra fejével – ezentúl a legőrültebb parancsát is gondolkodás nélkül fogják teljesíteni annak a valakinek. Horror filmekben szívesen szerepeltettek zombikat, de ma leléptek a filmvászonról. – Közben odalép a kis kínai pincérhez, aki épp akkor akart belépni a konyhába, amikor a szűnő szuggesztió őket is majdnem leverte a lábukról, ő azonban nem állt ellen s szinte letaglózta. Károly olyan szögben áll, hogy takarja Szilviát, míg átkutatja a pöttömöt a mikrochipért, ami az ajtókat nyitja. Persze kérdés, hogy a szabaduláshoz vezető ajtót is nyitja-e s mikor tűnnek fel a kamerák előtt gubbasztó őrnekek. Szinte repülnek a folyosókon, ki kell használni a pillanatnyi (valószínűleg nem várt) zűrzavart.

Vendetta

Alex üldözőbe veszi Szilvia apját, lelkében gyilkos harag gyúl. Érzy a vér ízét, hallja a halálhörgést és sikolyokat.

Suhan. Kis falu, szántás, almáskert, erdő ereszkedik alá a hegyről, ráborul az útra. Elhagyott vadászház, gazfelverte udvar, elvadult szőlőlugas, szilvafák. Észrevétlen emelkedik az út. Kígyózó aszfaltcsík, surranó kerekek, az őszi szélben hajladozó áttört lombú fák, sejtelmes félhomály.

Az üldözött éles kanyarral hirtelen jobbra föl a hegyre hág. Alex is lassít, szemével az utat keresi, amin a másik az erdőbe váltott. Hamarosan megpillantja az erdei utat, sorompóval van lezárva. A bejáratnál tábla: Magánterület. Azon van, hogy megáll s fölnyitja a sorompót, de észreveszi távolabb a fák közt rejtőző terepruhás alakot. Továbbhajt s alig párszáz méterrel távolabb, fölfedez egy elhagyott, gazzal és cserjékkel benőtt régi utat. Gondolkodás nélkül ráfordul, néhány méter után inkább vízmosásnak tűnik, mint útnak, s alig egy kilométernyi hegymenet után valóban egy vízmosás állja útját. Alex magához veszi az UZI-kat, plastikot, a nyomkövető vevőjét, bosszúsan földhöz vágja (már nem jelez), gyalog folytatja tovább az útját.

Lent még sűrű és kevert az erdő, mindenféle szűrös cserje akarja kihámozni ruháiból. Ahogy egyre meredekebb lesz a hegy, úgy ritkulnak a fák, tűnik el az aljnövényzet. Csak az örök félhomályt és nedvességet kedvelő mohák és páfrányok tartanak ki. A vasoxidtól vöröslő agyag itt is ott is elő-előbukkan a többéves avar alól. Mindenhol bemélyedések, s följük tornyosuló óriási vakondtúrások. A több száz éve felhagyott horpák törmelékében kvarckristályok csillannak. Most észre sem veszi, pedig valamikor a Mátrában sokat bóklászott utánuk, többnyire szakadó esőben. A hegyoldal egyre meredekebb és csúszósabb, a végén már csak négykézláb tud

előrejutni. Kiér az útra, főlegyenesezik. A szélén lopakodik nesztelen, hogy észrevétlen tűnhessen el. Már alig lát, most döbben rá, hogy borongós este lett. A felhőfoslányok közül a hold kikikandikál. Bal, majd egy jobbkanyar után kétszintes kőbánya sziluettje magasodik az út fölé. Hirtelen rohanja meg a fáradtság. Időtlenesség. Órák, napok, évszázadok múltak el, hogy a hadiösvényre lépett? Az idő értelmét vesztette, hogy kilépett a vetítóból, s Szilvia fénykörén kívül rekedt, talán örökre. Öntudatlan botorkál a bánya egy félreeső zugába, egy hatalmas kötömb mögé leheveredik, s álomtalan ájulásba zuhan.

Még félálomban van, nem tudja, hogy mit s miért tesz. A fegyvert kibiztosítja, tüzelőállásba gördül.

„Igen lövések voltak!” – jut el a tudatáig. Hallja egy kutya örömteli csaholását. „Vadászidény van.” – esik le a tantusz. Kis idő múlva meghallja a terepjáró duruzsolását, ahogy ereszkedik le az úton, a fényszóró pászmái hasogatják a megrebbenő fák közt átszüremelve permetező ködöt. A Toyota halkan morogva elandalog a kőbánya alatt, friss vér édes-sós szagát vonszolja maga után. Szájában összefut a nyál: „Talán már negyvennyolc órája, hogy nem ettem.” Világosodik, összekapja magát. Ösztöneire, megérzéseire hagyatkozva indul fölfelé az úton. Az út mellett itt is, ott is szeder kínálja sötétkék-feketéllő gyümölcsét, nem tud neki ellenállni, nem csak éhségét, szomját is oltja. Le-föl, jobbra-balra tekergőzik az út, mintha igazából nem is vezetne sehová, csak önmagáért lenne. Fennsík, moha lepte függőleges sziklafal, az út újra lefelé, balra kanyarodik. Tarkója bizseregni kezd, lágyékába belenyilall. Szemmagasságban valami megcsillan. Azt hiszi, hogy egy kvarckristály, jobban szemügyre veszi. Nem kristály, egy videokamera lencséje. Lehajol, úgy tesz mintha kioldódott volna a cipőfűzője, közben körülkémlel. A keréknyomok a szikla alatt tűnnek el. Főlegyenesezik, füttyörészve tovább baktat. Nemcsak a szikla furcsa, hanem az egész hegyorom. Lent az út alatt hatvan-hetven éves fák, természetes önrítkulással. Mindegyik annyi helyet foglal el, mint amennyire lombkoronájának szüksége van. Sarjak,

aljnövényzet alig, pókhálószerű gombafonalak szövik át az avart. Piros, zöld és kéksapkás galambgombák, citrom és párducgalócák kandikálnak ki az avar alól. Kifordult, korhadó tuskókon tőke és kénvirág gombák csokrai, s mint hatalmas dobverők, nagy őzlábgomba fiatal példányai. Jobbra fönt, úgy harminc-negyven éve tarra vágott hegy kobakja, karvastagságú, sűrű, ferdén nőtt fák. Áthatolhatatlan sűrűség.

„Olyan természetellenes, sehol egy rés, egy vadcsapás!”

Kényelmes tempóban poroszkál, röntgenezi a sűrűséget. nem lát lesikamerát, mégis az egész olyan furcsa, természetellenes. Megáll, kinéz magának az úthoz közel egy nyúlánk égett, fölmászik rá, egészen addig, míg le nem hajlik a súlya alatt. Meglengeti, amikor elég közel hajlik a következő teherbíró fához, elengedi s átlendül. Följebb kúszik, újra lenget, mint egy gibbon vagy sifaka szökell ágról ágra. Elfogynak a fák, a sziklaperem tar, megtisztítva minden növénytől. Dróthuzal fut a tálszerű völgy körül. Világos minden: itt egy egér, amőba és semmi, ami él, nem juthat be észrevétlen. Odalent a völgy asztallap simaságú. Holtában is impozáns tölg, néhány feketefenyő, vadászház. Szeméhez emeli a távcsövet.

„Ez lenne az a hely? Itt rejtőznek a politikai történesek igazi irányítói? Igaz miért ne, hiszen Horthy, Rákosi és Kádár apánk is szívesen vadászgatott a környéken s az új korifeusok is követik őket. Lehet, hogy ez a „fészek” is hatalomról hatalomra szállt, a lényeg úgysem változott, csak a cégtáblák cserélődtek. A politika csak látszólag épül elvekre, a pillanatnyi hatalmi viszonyokon múlik, hogy mikor ki kavarja a szart, és taszít milliőkat létbizonytalanságba. Mára már az a kis álszemérem is szertefoszlott, s gátlástalanul taposnak az „élhetetlenekre”, de azért gyáván megbújva, arctalanul a háttérben maradnak, ilyen istenháta mögötti helyeken, vadászatokon, s azt követő borozgatásokon döntenek a világ dolgairól, rábízva a piszkos munkát a politikusoknak csúfolt marionett-bábokra.”

Sötétedésig figyel az őrzáratok rendjét s vési kitörölhetetlenül emlékezetébe. A sziklafal is gyakorta föltárul, hogy egy-egy luxuscirkáló begördüljön s kiokádja a nemzetközi politikai és

gazdasági élet prominens képviselőit, akik így vagy úgy közreműködtek s működnek a nagytöbbség lehetetlenné tételében. A hegy gyomra elnyeli a kocsikat, s a vadászház a kiöklendezett utasokat. „Egy akciófilmben ilyenkor a magányos hős (a vegytiszta jó) emelt fővel, fedetlen mellrel beront a viperafészekbe, s a rosszfiúk hiába vannak többtucatnyian, s tüzelnek különböző szupermicsodákkal, őt elkerülik a golyók, esetleg megsérül, de csak annyira, hogy még hősiesebb és önfeláldozóbb legyen a harca, a rosszfiúk elnyerik méltó büntetésük, a hős kiszabadítja az érte epedő szüzet, ásó-kapa, nagyharang (gyerek, kiskutya). Sajnos az élet nem film, de a legnagyobb baj, hogy nem mi rendezzük! Tranziens dolgokkal szarjuk el életünk nagy részét, de erre csak ilyen valószínűtlen helyzetekben jövünk rá, vagy amikor már késő.” – gondolja, miközben ereszkedik lefelé, most azonban nem megy olyan jól a légi akrobatika, mint felfelé jövet, azért valahogy csak leér az útra. Nem az úton megy, még lejjebb ereszkedik, betájolja merre lehet a kőbánya, s torony, azaz kőbánya iránt elindul. A kőbányában kiválaszt egy félszobányi ingó kötömböt, ami elég közel fekszik az úthoz. Plasztikot tapaszt az aljára, de csak annyit, hogy a robbanás ereje az útra gördítse. Távolság húzódik, belefűl az éjszakába, nem hall semmi gyanúsat, megnyomja a gombot. A kő milliméter pontosan odahengeredik, ahová szánta. Most újra aláaknázza, bebújik egy bokor mögé és vár. A Volvo halkán, még az érzékelhetőség határán kívül suhan, amikor Alex már érzi a gerincében a feszültséget, s örökkévalóságnak tűnik az a néhány perc, míg előbukkan a fák közül. A kőhöz érve a sofőr átkozódva száll ki s rúg tehetetlenül a sziklatömbbe. Alex elrugaskodik, a sofőr arra ébred, hogy nem ébred, Alex továbbrebben, fölrántja az ajtót, kiemeli az utast, torkához szorítva az UZI-t.

– Megőrült? Tudja, hogy én... – dadogja ijedten. Alex most ismer rá.

– Igen a képviselő úr. Hát ez lenne az Európába vezető út? Nem kanyargós egy kicsit? És nem fogunk úgy járni vele, mint a szocializmussal, aminek a kommunizmusba kellett volna vezetnie, s

lám, hova lyukadtunk ki! De elsősorban nem is a politikai kérdéseket akartam megvitatni. Mi ez a nemzetközi susmus és mire megy ki a játék?

– Kinek dolgozik? Mi sokkal...

– Én kérdeztem! – biztosítja ki a fegyvert s nem mindenkit lehet megvásárolni.

– Semmi esélye.

– Az az én gondom. Kik ezek és hogy jutok be? — int fejével a bázis felé. A disznószemű azonban megmakacsolja magát és hallgat. Alex egy rántással letépi a fülét, és szájába gyömöszöli. A férfi felvonyít fájdalmában.

– Ne bántson! Én nem...

– Hogy jutok be?

– Az örök személyesen ismernek mindenkit, náluk van egy mikrochip... — Nem tudja folytatni, mert elájul. Alex megkötözi s belöki a bokorba a sofőr mellé. Kimaszkirozza magát, hogy megtévesztésig hasonlítson az elvtárs úrra, beül a járgányba, hátratólat, megnyomja a gombot, a kő eltűnik s beletapos a gázba. A szikla önműködően feltáruul, az ör eléáll, int hogy szálljon ki. Alex rosszulletet színlel, kéri, hogy segítsen neki. Az ör gyanútlanul nyitja az ajtót, s a következő pillanatban eszméletlenül terül el a földön. Alex kipattan, körülnéz, hogy nincsen-e kamera, ami fölvette az akciót, szerencsére a kamerák kifelé irányulnak. Megkötözi az ipsét, a száját is beköti, átkutatja, a chipet, rádióadót, fegyvert magához veszi. A férfit belöki a csomagtartóba. Plasztikot ragaszt a „kapura”, beledugja a detonátort. A garázshoz hajt, beáll. Itt is kamerák vannak, de szerencsére sok a holtér, két betárazott UZI-t, s amennyi plasztikot csak lehet a zakója alá rejt. Felcsillan a szeme, amikor az üzemanyagtöltőt észreveszi. Megvárja míg a kamera elfordul, gyorsan megpatkolja, indul a vadászház felé. Rá sem néz az órájára, lehasal a fűben, nyílik az ajtó, a két ör kilép. Nem messze tőle megállnak s rágyújtanak.

– Hogy pont most kell őrsgben lennünk! — mondja bosszúsan az egyik. — Úgysem juthat be senki, s különben is állam vagyunk az

államban. Nem tudja befejezni, Alex mögékúszik, rávetődik, s ugyanazzal a mozdulattal elmetszi a másik torkát. A kezére ömlő vértől, az átmetszett gége szörcsögésétől majdnem elhányja magát.

– A chip elég, hogy bejussak? – kérdi foglyát. Foglya halálfélelmében bevizel.

– Igen – nyögi ki.

– Nincs írisz vagy ujjlenyomat azonosítás?

– Nincs.

Leüti, ezt már nincs ereje megölni, túl személytelen a gyűlölete, még mindig nincs benne elég keserűség, hogy érzelmek nélkül meg tudjon ölni bárkit, aki az ellenséghez tartozik. Összekötözi, kitépi zubbonya válltömését, a szájába dugja. Belép a vadászházba, majd a liftbe, a kibiztosított fegyvereket szívmagasságban tartja, lövésre készen, már nem érdeklik a kamerák. találomra nyomja meg a gombot. Zuhanás, a lift megáll. Mintha zsinóron húznák, túl simán, akadálytalanul halad. Senki sem akarja megállítani. Valahonnan valcer ritmusa hangzik, néma falak, csukott ajtók, elfojtott vágys. A zene egyre erősödik, nem ő lép, monoton kongó folyosó hűvösén hull alá. Szilvia illatát érzi, akaratlanul lehunyja szemét, felrémlik arca, mosolya lebben. Áttetsző bőr, lüktető erek, vágyszó sóhaj, szétomló haj. Kinyitja szemét, egy teremben áll, szétlobban benne a harag, fájdalom, gyűlölet. A nők felsikoltanak, a férfiak riadtan kapnak oda, hol a fegyverüknek kellene lennie, de most egyiküknél sincs. Bénító csend.

– Na mi van faszok? Beszartatok? Hol a főnök? – kérdi Alex

Pár gyáva, bizonytalan kéz mutat egy folyosóra. Alex elindul, rejtett ajtók nyílnak, fegyveresek perdülnek elé, felugatnak a géppisztolyok, halált osztó zene ritmusa árad. Nem mérlegel, céloz, ősi elfeledett dal üteme árad szét ereiben, bakugrásokkal tarkított, rituális tánclépésekkel, egyre gyorsuló, pörgő, vad harag viharával osztja a halált. Az acél hideg kattanása, a kövön megcsúszó ólom sikolya, tompa surranó nesz, húsba csapódó, csonttörő, szilánkoló fájdalom. Kesernyész lőporszag, halálfélelem, iszonyat a szemekben. Vérszag, vendetta, haláltusa-tánc. Elfogy az ellen, lassul a ritmus,

vérgőzős köd oszlik, húscafatok, emberi torzók, borzalom. Nem ismer magára, ajkára tolul egy verstöredék: „Oly korban éltem...”

Csend, áthatolhatatlan, többszörösen túlbiztosított ajtó előtt áll. Valaki lapul a hallgatás fala mögött. Felméri, hogy az a pár kilónyi plasztik meg sem gyengítené az ajtót, detonátorokat dug mindegyikbe, eldobja kilőtt fegyvereit, s a halottaktól szerez használhatókat. Az ajtóra köp: – Találkozunk még rohadék, de akkor nem kerülsz ki élve a kezeimből! – s rohan fölfelé, mert érzi, hogy mindjárt rendezik soraikat. Minden kanyarulatban, és ajtó előtt eldob egy bombát, már kopognak a golyók, sivítanak felé. Akár egy westernfilmben, meggyőződés nélkül, csípőből tüzel s nyomogatja a gombokat. A felszínre érve, mintha a földből nőttek volna ki terepruhás zombik, elfuserált szamurájok akarják bekeríteni. Megnyomja az üzemanyagtöltő alatti ajándécsomag távirányítóját, a fél hegy leomlik, kőzapor, füst, égő hegyoldal, egérutat nyer. A kapu is robban, fut. Az úton egy Ford, az opálosra vakult szélvédő homályán, repedések pókháló erezte fut szét. Egy mozdulattal kitörli a túlélő szélvédőt, utasát kirántja, becsusszan helyére, indít. Suhan az út, szaladnak a fák, kövek verődnek csikorogva, sír a kanyar, a hold kajánul vigyorog. Örült iramban tép, befordul a kőbánya elé. Helikopter rotorja kelti a szelet, meghajlanak a fák, golyók lyuggatják a kocsi tetejét. egy lövedék a hátát súrolja az üléstámla huzatát hasítja ketté, a másik homlokát karistolja. Nyitja az ajtót, vetődik összegömbölyödve, vagy harminc métert gurul a meredek lejtőn. Az autót viszi a lendület, záporoznak rá a golyók, az üzemanyagtartályát találhat éri. Izzó alkatrészek, pléhdarabok borotválják a vén bükkök koronáját.

„Ezek beletrafáltak, remélem azt hiszik, hogy benne voltam!” – sóhaj fel Alex.

Homokszem az óraműben

Az Antikrisztus döbbenten mered a folyosókat ügyelő tévélánc monitorára.

„Az ott a köpönyegforgató. Megőrült, s hogy sikerült fegyvert behoznia? Nem, nem lehet ő, hisz a ruganyos léptek... Mindenre gondoltam: páncélos osztagokra, nukleáris robbanófejekre, csak egy magányosan rohamozó örültre nem! Elgázosítsam, vagy elárasszam a folyosókat? Hagyjam, hogy legjobb embereim elhulljanak? Nincs még veszve semmi.” Fölemeli a rádiótelefont:– Black! Azonnal a készséget! Az „A/4”-en egy kamikáze. „C/4”-en kerüljetek mögé. Kosztosék zárják. A többi folyosót is ellenőrizni, hogy egyedül van-e? A monitorok szerint csönd van, de ha bejutott... Szóval mégis csak spion s az a nő? Csang chipjét szereztétek meg? Nálatok nincs fegyver? No várjatok csak! – Leüti a billentyűket, a felhagyott középkori vágat felé tereli őket. – „Majd ha elül a harci zaj beszélgetünk!”

A támadó, mintha be lenne löve, önkívületben vonaglik, osztja a halált, s az ő fegyelmezett, precízen kidolgozott koreográfiára mozgó fiai, (ahogy a nagykönyvben meg van írva) hervadt levélként hullanak. „Ez nem lehet igaz!”

Billentyűk, rádió: – Gró helikoptereket, terepjárókat! Utakat ellenőrizni, a zsebünkben lévő fakabátokat mozgósítani! Brach! Erősítést! A felszínre! Vigyázzatok nagyon tud, Blackiéket egy szálig elintézte – leteszi, magába roskad. „Nem lehet, hogy egy féreg a világmegváltó terveimet keresztülhúzza!”

Menekülés

Károly és Szilvia azt veszi észre, hogy egy nedves, omladozó, réges-rég felhagyott bányajáratban botladoznak. Rájuk borul a vaksötét.

– Csapdába kerültünk – állapítja meg rezignáltan Károly. Óvatosan tapogatja a falat, minden meggyőződés nélkül botorkál tovább.

– Nekem valami rémlik, gyerekkoromban már jártam itt. Kell lennie egy régi beomlott kijáratnak! – mond ellent Szilvia.

– Reménykedjünk benne – hagyja rá, de nem túl meggyőző a hangja. – Idetereltek minket, s mint a birka a vágóhídra, követtük a feltárló ajtókat.

– Úristen! Ilyen könnyen feladni! – fakad ki Szilvia. A teremtés koronája! Ha a gyöngé nők nem lennének, rég nem lenne emberiség. Igenis valahol kell lennie egy rohadt kijáratnak! Érzem, tudom.

– Akkor minél hamarább keressük meg, de majd én megyek előre, mert ha egy akna vagy szakadék lenne, legalább te...

– Hogyne! – kapaszkodik bele Szilvia. – Csak együtt, akár így, akár úgy.

Óvatosan araszolnak, megérzéseikre hagyatkozva választják ki az utat, a minduntalan el és szétágazó folyosókon. Monoton dobol a csöpögő víz, korhadt ácsolatokon bukdácsolnak, bányavíz kioldotta fém sók szaga, nyomasztó sötét. Mintha évszázadok óta keringenének egy óriási sajtban. Erejük fogy, a remény lohad.

– Pihenjünk egy kicsit! – áll meg csüggedten Szilvia.

– Mozognunk kell vagy kihülünk! – vonszolja tovább Károly.

– Mond már, a hullák mindig hidegek – ül le csak azért is, de azonnal föl is ugrik: – Mi a szarba tenyereltem bele?

Károly kitapogatja: – Azt hiszem ez egy meztelen-csiga s akkor sincs veszve minden. Ha a csiga bejutott, nem lehet messze a felszín, s akkor mi is kijuthatunk.

– Akkor megbocsájtok neki, s ígérem kerülöm a francia konyhát.
– könnyebbül meg Szilvia.

Újult erővel rohannak tovább, de lelkesedésük hamar lelohad, a folyosó szűkül, először négykézlábra kell ereszkedniük, majd hasra és nincs tovább. Károly nem adja föl, kezével kaparja az agyagot.

– Érzed? – szól hátra.

– Hát jól benne vagyunk!

– Tapintsd! A tenyered alatt, levelek, s valahonnan csordogál be a víz. Az sodorhatta be a faleveleket is. Ki kell szabadítani magunkat!

– Az öreg mesélt valami tragédiáról, amikor több száz bányászra ráomlott a tárna, ha ez az a hely, nem hiszem, hogy kijutunk!

– A víz azóta utat csinált magának s ez az utolsó esélyünk.

Szilvia fölsikolt: – Egy koponya! – s valamivel halkabban: – Ez pedig egy lapát lehet. – Előrenyújtja. Károly lázasan dolgozik, vájja az agyagot, adja hátra Szilviának. Egy idő múlva azt veszi észre, hogy hátulról befalazták magukat, most már engedelmeskedniük kell a szlogennek: „Menekülés előre.”

Már időtlen idők óta dagasztják a sarat, centiméterről centiméterre haladnak, s ahogy haladnak előre, úgy szűkül mögöttük a tér. Erejük elfogy, az utolsó tartalékenergiát mozgósítják, amikor Károly megszólal:

– Érzed ezt a cúgot?

– E-egen – hajtja a földre fejét fáradtan.

– Nem érted? Mindjárt kint leszünk!

– Úgy legyen.

Valóban, pár marék agyag és föld bekaparása után halványan derengeni kezd, s kezét kidugja a résen. Már nem befelé, hanem kifelé dobálja a törmeléket, majd kipréseli magából a levegőt s kivergődik a szűk résen. Benyúl, kihúzza Szilviát.

– Mégis csak van Isten! – sóhajt föl Szilvia.

– Már hogyné lenne! – öleli át Károly. – De menjünk, mert még koránt sincs vége!

A bánya kilátástalan sötétje után, a derengő holdfény fényárnak tűnik, részegítő a friss levegő. Áttörtetnek a sűrűn, vadcsapásra érnek, reményeik szerint civilizált táj, lakott település vagy legalább egy országút felé vezet. Átnedvesedett ruháikon keresztül szinte csontjukig hatol a szél. Szaporán lépdelnek, valahonnan autózúgást sodor feléjük a szél. Letérnek az ösvényről, arra veszik az irányt, szúrós ágak, kusza növényyszövedék állja útjukat, de semmi sem tartóztathatja fel őket. Összekarmolva, cafatokban lógó ruhákkal, majdnem meztelen érnek az országútra. Tanácstalanok, hogy merre induljanak, felvonyít egy kutya, falut sejtet. Motorzúgás hallatszik hátuk mögül, az árokban lapulnak. Fényszórók csóvái himbálnak, kék fény villószik, rendőrautó, az útra vetődnek. Csikorogva fékez, majdnem eltapossa őket. Nagy ívben pördül, megáll. Föltápászkodnak, a vezető kiszáll. Nem szól, csak int, tárja a hátsó ajtót. Beülnek, kattan a bilincs, egymásra vigyorognak a hék. Veszi a rádiótelefont az egyik: „Azt hiszem, megcsíptük őket.” Mint hideg kés, vág tudatukba a fölismerés: „Álrendőrök!”

– Pisilnem kell! – sír föl Szilvia.

– Na mi az kisanyám, berezeltél? – röhög a sofőr. – Hiába trükközöl, semmi értelme az időhúzásnak.

– Én akár itt is elengedhetem – vonja meg a vállát.

– Ne azt azért nem! – ugrik ki mérgesen. – Most vettem bele új huzatot. – Kiengedi őt is, megmarkolja hátán a néhai ruha foszlányait.

– Kicsit odébb. Lehet, hogy nagydolog is lesz – néz rá esdekelve.

– No nem bánom, de csak pár lépést – fintorodik el.

– Szilvia mindjárt kiszúr egy kidőlt fát, ami mögött pár méter mély üreg tátong. Felkuporodik rá, letolja a bugyit, kiprésel pár csepp pisit, s úgy helyezkedik el, hogy az ürge szemügyre vehesse a gyér fény ellenére a buja sikolyok hívogató öblét. Fogja a férfi kéjéhes tekintetét.

– Nem lenne kedved? – kérdi félszegen.

– Na ne kisanyám! Nem gárgyultam meg.
– Oké, nem tudtam, hogy buzi vagy – áll föl sértődötten.
– Én buzi! – önti el agyát a vér. – Na várj csak! Úgy megbaszlak, hogy a szemed is fölakad.

– Ettől nem nagyon fog menni – ejti a combjai közé összebilincselte kezét.

A férfi egy pillanatra elbizonytalanodik. – Eh! Úgysem tudsz meglógni alólam – Kinyitja a bilincset, térdig letolja a nadrágját. Szilvia megvárja, míg rámászik, de combjait összezárja, nem hagyja, hogy behatoljon, hirtelen kisiklik alóla, elkapja a lábát, s taszít egyet rajta. A férfi átbucskázik a fán, letolt nadrágja egy csipkebokron fönnakad. A bokor rugózik, a meggondolatlan hímet rángatja le-föl. Feje szorgosan kopog egy hűvös kövön. Már az első koppanásnál eszméletét veszti.

– Ennek a csipkebokornak tényleg jól felakadt – nyugtázza Szilvia. – Jó kamatyolást haver, most pont úgy mozogsz, mint egy faszt.

Mint macska oson, lehasal, a koci mögé kúszik. Feszülten vár, míg a másik állandór elveszti türelmét, kiszáll.

– Mi a faszt...

Szilvia ráordít: – Föl a kezekkel! – pedig csak most jut eszébe, hogy a másiktól elvehette volna a stukkert. Szerencsére egy kő kínálja magát, fölveszi, a zsibbadtan álló majréhoz ugrik s leüti vele. Belibben a vezetőülésre, rakétastarttal indít. úgy söpör az úton, ahogy a legelvetemültebb rallis sem merne s lám, óvja a félkegyelműek istene, mert nem sodródik le a hajtókanyarokkal csipkézett útról. Egy erdei bekötőútnál, terepjáró foglalja el félszélességében az utat, s amint feltűnnek, fényszóróival morézni kezd. Szilvia lassít, mintha meg akarna állni, de melléjük érve ismét a gázba tapos. Azok felocsúdnak, géppisztolysorozat rádírozza ki a hátsó szélvédőt. Egy hajuk szála sem görbül s szerencsére a következő kanyar már eltakarja őket.

– Biztos ezeknek kellett volna átvenni minket – mondja Szilvia. Igaza lehet, mert már fölbőg mögöttük az üldöző gép, s megint

záporoznak a golyók. Szilvia nyomja a gázt, riszálja az úton a kocsit, mint egy rossz kurva a fenekét, de egyenes jön, üldözőik egyre közelednek, úgy tűnik nincs menekvés. Az út szélén feltűnik egy veszteglő járgány, ahogy elhúznak mellette, az útra gördül s viszonozza a tüzet.

– Ilyen csak a mesékben van! – sóhajt fel Szilvia.

– Én is alig tudom elhinni, hogy velem és vajon valóban megtörténnek – ezek a dolgok. Néha úgy érzem a következő pillanatban fölébredek.

Nem tudja folytatni eszmefuttatását, már föltűnnek a falu házai, mikor egy helikopter ereszkedik eléjük az útra. Fogalmuk sincs róla, hogy ellenség vagy jó barát, elmeneküljenek vagy rábízzák magukat. A pilóta int nekik, hogy siessenek már.

– Joah küldött, de csak egy személyről volt szó — mondja megmentőjük.

A kimerültségtől szinte abban a pillanatban elalszanak, hogy a gép elemelkedik velük a földtől. Egy Miskolchoz közeli, volt szovjet katonai reptéren landolnak. Több méregerős kávét beléjük diktálnak, mire magukhoz térnek, s válaszolni tudnak a záporozó kérdésekre. Károlyt megnyugvással tölti el, amikor Joah fölfedezi a háttérben. Századszor is el kell mondaniuk, hogy jutottak oda, mekkora a hely, kik tartják kézben, milyen fegyvereik vannak, és sok más számukra érthetetlen, lényegtelennek tűnő kérdésre kell válaszolniuk.

A jel

A NÁTÓ főtitkára Magyarországon tartózkodik a „Nytott Égbolt” nevű bizalomerősítő intézkedés kapcsán. Futárgépek rajzanak szét a négy égtáj felé. Az amerikaiak és oroszok értetlenül konstatálják, hogy műholdjaik élettelenül függnék az űrben, nem engedelmeskednek a földi irányító-központ utasításainak. Az Internet lefagy, a távközlő berendezések, tévék és rádióadók az Internacionálét zümmögik. A légi közlekedés leáll, a repülőtereket ellepik a különös alakulatok, kommandósok, kiskatonák kutatnak porcelánok és annak tűnő tárgyak után. Fogkefékkel, ecsetekkel, pemzlikkel különleges műgyantaréteget visznek fel a gyanús tárgyakra. WC-kagylók, bidék, ásító műfogsorok kaotikus halmait.

A Zemplénből gépkocsifolyam hömpölyög a szlovák és ukrán határ felé. Egy hő-követővel felszerelt rakéta eltalálja az újhelyi kenyérgyárat s egy több napja a szlovák-magyar határon veszteglő török busz utasai Mekka felé hajlongva köszönik meg Allah-nak az égből hullott mannát.

A magyar honvédség s NÁTÓ egységek elit alakulatai vonják gyűrűbe a Telkibánya-Kéked-Hollóháza által bezárt háromszöget. A gyűrű egyre szorosabb, a hegyeket-völgyeket harci gépek lepik el, az égbolt elhomályosul a repülőgépek és helikopterek zümmögő rajától. Az egyik hegy megrázkódik, sisteregve izzó tűzoszlop csap föl. A föld értetlenül, morgolódva hánykolódik, a tűzkígyó sziszegve-fújtatva emelkedik, majd lassan kihűlve formát ölt. Fehér porcelánmasszívum, többtíz kilométerre ellátszik a fityiszt mutató ököl.

A szemközti hegyoldalon, a megdőbbent, tanácstalan támadók mögött egy kortalan férfi juhait legelteti, s oly ismerős a pánsíp dallama.

Happy end

A keserűség és a düh könnyeit nyeli. Most is a háttérben maradt, mint mindig. Mintha ez a gyász is csak az övéké lenne. Mindig kívülálló maradt, betolakodó, idegen senki, vő.

A pap: „Rendkívüli egyéniség, kiváló, sikeres művész, de odaadó gyermek, hűséges hitves is egyben. Csak a jóisten a megmondhatója, hogyan tudta ezt mind együtt, egyforma erővel, botlások nélkül véghezvinni. A gyászolók fájdalmát enyhítse az a tudat, hogy Szilvia nyugodtan állhat az Úr ítélőszéke elé, mert amikor az ő tettei kerülnek elbírálásra, nem a salak közül kell a gyöngyöt, hanem a nagyobb gyöngyöt kell a kisebbek közül kiválogatni.”

Ezt már nem bírja, keserűen felnevet:

– Még hogy nem a salak közül! Ha vannak is, igen elkoszolódtak azok a gyöngyök!

A háta mögött álló férfi közelebb lép, térdével megböki.

– Legalább arra a szegény marhára legyen tekintettel!

– Kire? – fordul hátra.

– Természetesen a férjre – vonja össze szemöldökét.

„Szóval ő az egyik. Szilvia nem ígért neki hűséget, s amikor zátonyra futott kapcsolatuk, nem nagyon érdekelte, hogy kivel, hol és mikor. Ez nem lehet igaz!”

Rosszullét környékezi, hányingere támad. „Ez úgysem lehet igaz!” Otthagytja az egészet. Kitámolyog a temetőből, beszáll a kocsiba. Ismerős illatot érez, azt hiszi hallucinál. Hátradől, lehunyja a szemét, emlékei szárnyán vissza az édes, visszahozhatatlan múltba! Nincs jelen, vagy ha van, az nem ér. Hűvös kéz a homlokán. Az érintés, az illat! Ez annyira valódi!

– Szilvia?

– Kit vártál te bunkó?

– Mindig téged! Most már ne hagyj fölébredni!

VÉGE

JANI

F. UMHAUSER:

Előszó – avagy hogyan vetemedtem pornó írására

Néhány éve egy el/közismert író – aki jövedelemkiegészítésként pornót fordított magyarra – azt nyilatkozta egy lapnak; „...a magyarok azért nem tudnak jó pornót írni, mert csak a baszás és dugás szót ismerik”

Én ezen rögtön felhördültem, s hozzáfogtam, hogy megmutassam: igenis lehet úgy is írni a sexről, hogy ott ez a két szó véletlenül sem fordul elő.

Aztán a regény elkezdte a maga életét élni.

Amikor a bábaasszony megfürdeti és jól szemügyre véve, fölemeli; kijelenti: ebből a gyerekből a falu csődöre lesz. A születés hírére odasereglett rokonok és szomszédasszonyok hányják magukra a keresztet a gyerek ágaskodó fütyijét látva.

A gyerek amint cseperedik, úgy nő férfiasságát jelképező (és reprezentáló) testrésze is. Szülei már ötévesen beadják iskolába, mert nem bírnak vele. A nála két-három évvel idősebb fiúkat végigveri, hiába nadrágszíj s hiába térdepeltetik a sarokba a kukoricára. Nem lehet megfékezni, csak ősidőkből eredő ösztöneinek engedelmeskedik. Apja elgondolkozva szemléli minden egyes vasárnapi ebédnél, amint vadállatias, egészségesen villogó fogsorával a csirke vagy pulykacombot marcangolja. Ilyenkor mindig rossz érzései támadnak, nagyapjára emlékezteti, aki nem bírt a vérével és csúfos véget ért.

Nyáron, ha a Tisza holtágában fürdik a nagyobb fiúkkal, azok is elhűlve merednek hatalmas péniszére. A Lóbaszó csúfnevet ragasztják rá.

Hatodikos lehet, amikor a tanítókisasszony ringó farát bámulva megmered túlméretezett férfiassága. Kigombolja sliccét, s maga is megütközve nézegeti amúgy is természetes hímtagját.

– Mit ágaskodsz hékás, ezért most meglakolsz! – kotor elő a zsebéből egy madzagot s ráköti. Egy nagymellű, nagyfarú tenyeres–talpas süldőlány ül előtte, megveregeti a vállát, s amikor hátrafordul, kezébe nyomja a madzagot.

– Felakasztottam a Jancsit.

– Milyen Jancsit?

– Nézd meg a pad alatt!

A lánynak kikerekednek a szemei, és megmoccan valami a combjai között, egy csöppnyi nedv buggyan elő a pihéző domb völgykatlanján. Sikolt egyet s megrántja a madzagot.

Jani felüvölt fájdalomában, a kisasszony abbahagyja az írást és hátrafordul.

– Mit üvöltesz Kovács! Állj föl!

Föláll, a pad fölé mered vigyázállásban phallosa is. A kisasszony előbb elsápad, aztán elpirul. A fiúk röhögnek, a lányok sikoltoznak.

A tanítónő érzi, hogy megroggyannak lábai, az asztal mögé lép s a székbe ereszkedik. Zavartan rakosgat az asztalon, többször megköszörüli a torkát, végül fátyolos hangon kinyögi: E–e–kkora szemérmetlenséget! Rögtön tedd el az izé..., hogy is mo..., a micsodádat, és menj ki azonnal! Mondja meg az édesanyjának, – vált át magázásra öntudatlan – hisz eddig őt is tegezte, mint a többi parasztgyereket, de akinek ekkora köpülőfája van, az már nem nevezhető gyereknek – hogy beszédem van vele.

Jani nem jön zavarba, komótosan lépdel a padsorok között s csak azért sem igyekszik elrakni. Látja, hogy a kisasszony úgy tesz, mintha eltakarná szeméit, de az ujjai közötti réseken le nem veszi róla a szemét.

Mielőtt kilép az ajtón, még odasúgja: Még ma fölnyársallak vele!

A tanítónő vénlánynak számít, hisz aki húszéves koráig nem megy férjhez, annak már reménye sem lehet rá, hacsak el nem kommandálják egy özvegyembernek, vagy valami fatutu aggregénynek. Parasztfiúval nem akarta magát összeadni, ha már így fölavanzsált, más meg nem igen akadt, aki számításba jöhetett volna.

Meleg nyári éjszakákon, amikor a legények pajzán nótáit hallgatta, vágyai felkorbácsolódtak. Hiába imádkozott Szűz Mária képe előtt óráig a sarokban térdepelve, elnyomott nemisége enyhítő gyógyírért kiáltott. Végső kétségbeesésében meggyóna bűnös vágyait.

A pap negyvenes éveiben járt, ő is parasztgyerekből lett értelmiségi, hisz ebből a körből csak a pedagógusi és papi pálya nyújtott kitörési lehetőséget, ám ez csak látszólagos emelkedés a társadalmi ranglétrán, és nem tellett benne igazán örömmük, hisz örök kívülállók maradtak. A módosoknak szegények voltak, az alsóbb réteghez pedig nem tartoztak többé. Néminemű tiszteletet kapnak

ugyan, ám a magány túl nagy ár, s van, hogy egy pillantás, egy gesztus megalázóbb, mintha pellengérré állítanák az embert.

A „szent embert” ugyanúgy gyötörték a testi vágyak, mint a kisasszonyt. A második vagy harmadik gyónás után megvallotta a kisasszonynak, hogy szívesen bűnbeesne vele. Először megütközött, de jobbnak látta az ördög ágaskodó szarvát kemény combjai között letörni. Az ilyen ördögűzések után a pap mindig súlyos penitenciákat rótt ki magukra, s igazán jólesett a feloldozás minden egyes vétkezés után. Úgy érezték, így kvittek. A test ördöge is megkapta a magáét, s a jóisten is gazdagabb egy bűnbocsánattal, ezzel is bizonyítva végtelen jóságát.

Ám most minden felborult, Zsófi kisasszony rájött, hogy mily egyszerű, hétköznapi volt az ő vétük. Igazi förtelmes, halálos–elégető bűnre vágyott, amelyet Jani gyertyája gyújtott benne.

Mire Jani anyja a csupor frissen fejt tejjel beállít, alig tudja eldadogni: „érik a cseresznye és a Jani nagy, erős fiú, jó lenne, ha segítene, mert...”

– Természetesen tanító néni! – könnyebbül meg az anya, a fiú természetét ismerve nem erre számított, ha tudja a tejet sem hozza.

Jani az ajtófélnak dőlve várja, hogy anyja nekiesik amint hazajön, de amikor azt hallja: „Ugorj csak át a kisasszony cseresznyéjét leszedni!” – már tudja; ma megmérettetik férfiassága.

A tanítónő lángoló arccal áll az ajtóban, kezében egy fonott kosár. Erőtlenül, pilledten int a cseresznyefa felé, de Jani a kosarat félrelökve, durván beljebb taszítja s letépi a kartonruhát. A nő erőtlenül, minden meggyőződés nélkül tiltakozik, alig várja, hogy beléhatoljon a nemhogy halálos, de életet osztó fegyver.

– Még soha nem voltál nővel ugye? – túr a hebehurgya kamasz bozontjába.

– Még nem – lihegi megszeppenve és rádöbben, hogy ez a gyors vágta csak neki hozott kielégülést, de megérezi a büszkeségére simuló gyöngéd, becézgető ujjakat, férfiassága újra föltámad s most már lassan és komótosan, hagyja, hogy a nő ringó csípője diktálja az iramot. Ráérez az összhang mibenlétére és nagyszerűségére.

Egyszerre érnek a csúcshoz, buggyan ki szájukon a kéj nyögdecslő majd felsikoltó sóhaja.

A pap hiába kopogtat aznap este. Csodálkozva hallgatja a kiszüremelő buja, tobzódó vágy zajait. Hiába ágaskodik (nem csak ő) és próbálja a függöny áttört mintáin át kilesni, mi történik odabent, bár nem kell hozzá túl nagy képzelőerő. Nagyon felajzzák a hallottak, s nem érti, hogy ő ilyen miért nem tudott kicsiholni minden igyekezete ellenére sem. Egy köszmétebokor alá kucorodik, hogy kilesse a kilépőt. Nagyon elcsodálkozik, amikor a kiosonó parasztsurmót meglátja.

Felháborodottan vonja kérdőre a kisasszonyt, miközben próbál a tüskék karolásából kiszabadulni.

– Nem tartozok kendnek számadással, s ha valamit elárul rólunk – int a fiú után –, elmondom a püspöknek, hogy a bűnbánatomat miként változtatta kend paráznasággá. Menjék, úgyis tudom, hogy az özvegyasszonyok, azóta haragszanak rám, mióta nem az ő kéményüket sutulja!

– De hát...

– Semmi de hát, kendnek csak őriznie, nem szaporítania, és főleg nem baszogatnia kell a nyáját! – csapja be az ajtót.

– Mi az, tán a tanítónőt is megmásztad, nem csak a cseresznyefáját, hogy most keveredsz haza? – fogadja Janit a pítvarban pipázó apja.

– Há-á-át! – vigyorodik el.

– A bűdös jordányba! Ez valóban képes volt rá! – sercint bosszúsan.

Ezután Jani rendszeresen eltűnik esténként, szülei csak fejüket csóválják rosszállóan, de nem szólnak. Tudják, ha valakinek nagy a természete, arra nincs orvosság. Az apja ilyenkor mindig eldörmögi a bajsza alatt: „A jó csődör megvakul, vagy megsántul.”

*

A nyári munkákból már Jani is rendesen kiveszi részét, úgy vágja a rendet, mint a katonaviseltek, senki sem mondaná, hogy alig múlt tizennégy.

Élvezi erejét, jólesően nyugtázza apja büszke pillantásait. Este hazafelé menet őt is beinvítálják a kocsmába, neki is kikérik a fröccsöt, és elvárják, hogy visszakérje, mint illik.

Apja megenyhülten, pajkosan kacsint rá, amikor a késői vacsora után eloson a kertek alatt.

A gabona már levágva, keresztekbe rakva pihen a mezőn. A csűröket kisöpörték, hogyha megérkezik a szomszéd faluból a tüzesgép, tiszta helyre kerüljön az élet. Most van pár nap szusszanásnyi idejük, hogy erőt gyűjtsenek a csépléshez.

Jani unottan ödög az udvaron, nem tud magával mit kezdeni. Alig várja az estét.

– Lépj csak át a Zsuzsinál egy szakajtóért, úgyis csak itt ténferegsz! – szól rá az anyja.

Zsuzsi alig múlt tizenhat éves. Vékony, langaléta szókeség, néhány napja asszony. Mezítláb, megrogyasztott térdekkal hajol be a kemencébe. Ahogy körkörös mozdulatokkal tapasztja odabent a kemencét, idekünn ugyanarra az ütemre ring a dereka és fara.

Janit előnti a forróság amint meglátja. Nem teketóriázik, megoldja a nadrágját és odalép mögé, felhajtja a szoknyát (a bugyi ekkoriban errefelé nem divat még), megfogja a menyecske vékony combjait, és óvatosan felnyársalja.

– Na Géza! Hazajöttél? – kérdezi vihorászva, és a tapasztást abba sem hagyva tovább tekeri csípőjét, ám hamarosan rájön, hogy ez nem lehet Géza, hisz ő már ilyenkor..., és érzi, hogy még egyre jön s talán már a szívéig ér, és már nem kellemes, hanem fáj.

– Jaj ne! Ez már fáj – könyörög, – szétrepedek, húzd vissza egy kicsit. Igen így j ..., jó..., jaj..., óh! Egyre vadabbul tekeri farát, majd sikongva, nyöszörögve, mint túlkelt tészta kiömlik a kemencéből, Janit is a földre döntve s teljesen belecsúszik a nyársba.

– Neked van ekkora dákód?! – ocsúdik fel hitetlenkedve. – Teljesen szétizélted a méhem te állat! Most már kotródj innen, mert ha Géza megsejt valamit, úgy járunk, mint a Pösze Dani lova.

– Na hol van az a szakajtó? – támad rá az anyja, ahogy hazaér.

– Nincsenek otthon – vágja ki magát gyorsan.

– Akkor mit kujtorogtál ott eddig?

– Vártam őket – vigyorodik el.

Anyja csak bosszúsán legyint, bár ez a vigyor mintha már ismerős lenne, de most nem ér rá, hogy jobban utánagondoljon. Átmegy inkább ő a Trézihez dohogva.

Jani most már nem csak esténként tűnik el, hanem napközben, a legnagyobb dologidőben is kámforrá válik egy-egy félórára s a szemei és arca ilyenkor...

*

Géza, Zsi férje kovács. Behemót, szótlan ember, nehéz kihozni a béketűrésből.

Egyszer a Pösze Dani a lókupectól egyenesen hozzá vitte újdonsült szerzeményét. A lókupec ismert mindenféle praktikát, amivel a girhes gebékből versenylovat s a tajtékzó fenevadból, kezes bárányt lehet varázsolni; most is ez történt. Egy prosztótól potompénzért megvette a kezelhetetlen jószágot s mielőtt a vásárra indult vele, alaposan megitatta szilvóriummal. Az állat bódult, engedelmesen követte, azonban mire Dani a kovácshoz ért vele, a szesz elpárolgott, s jókorát rúgott Géza hasába. A kovács akkorát csapott a fejére a kalapáccsal, hogy a ló agyveleje a fűjtatóra fröccsent. Azóta rakoncátlan jószágot nem igen mernek rábízni, de még így is épp elég munkája akad, hogy hajnaltól napestig a kovácstűz mellett serénykedjen.

Fel sem tűnik neki, hogy az asszony megváltozott az ágyban, úgy véli rendjén valónak, hogy ez a „dolog” csak a férfinak okozzon gyönyörűséget, a nőnek kötelesség. Meg sem fordul a fejében, hogy ezt a nő is élvezheti. Nagy meglepéssel szemléli Zsuzska kitelő

alakját, és gömbölyű hasát, azt hiszi, ez az ő lagymatag működésének köszönhető.

*

Jani megemberesedett, ha lép be az ajtón, a fejét le kell hajtania, be ne verje a szemöldökfába. A legények, ha tehetik, kikerülik, mert szereti erejét fitogtatni. Szerelmi ügyeiről azonban a papon és apján kívül mit sem sejtenek a faluban. Nem hajkurássza a lányokat, mint a vele egyívású sihederek; akik a kocsmából vagy fonóból hazafelé tartva azon élcelődnek: „Biztosan elájul, ha föláll neki, mert odamegy minden vér, meg az is lehet, hogy azt se tudja, hogy húgyozáson kívül másra is lehet használni.”

Beáll inasnak Géza mellé a kovácsműhelybe, ügyesen dolgozik a keze alá, mindig azt a szerszámot, és akkor adja a kezébe, amikor szükség van rá, mindig időben tesz a tűzre, a fűjtatót pedig úgy kezeli, mint a parancsolat. Elbűvöli, ahogyan az izzó vas engedelmesen formát ölt kezei között, ezt is majdnem annyira élvezzi, mint a szexet, persze azért sem a Zsuzsit, sem a Zsófi kisasszonyt nem hanyagolj el. Itt egy napközbeni lopott, gyors menet, amott estétől korahajnalig tartó vágta. Apja már nem mondogatja, de szentül meg van győződve, hogy a jó csődör megvakul, vagy megsántul.

*

Már szakadozik az éj kárpítja a hajnali pirkadatban, Géza büszkén emeli a poharat: „Fiú!”. De még milyen fiú! A bábaasszony pityókásan indul haza a kertek alatt. Ilyenkor amúgy is mélyebben szokott a pohár fenekére nézni, de a fárasztó éjszaka után most még jobban megártott neki. Nehéz szülés volt, a gyerek farral jött, a fogóval kellett benyúlni s olyan hirtelen rántotta ki, hogy egy kicsit hozzá is koccant a feje az ágytámlához, de hál’ Istennek túl van rajta. Fiú és egészséges, de hótziher, hogy nem a Géza az apja. Tudja is ki,

úgy tizenöt-tizenhat éve ő már a világra segített egy szakasztott ily csecsemőt, de nem szólt senkinek; tudta, hogy egy jó néhány születésnél fel fog rémleni még ez a kép, de hát ez a világ rendje. Amit az egyik embernek szűkebben, azt a másiknak bővebben méri a teremtető, ő tudja csak, miért.

Ismerős alak próbál mellette észrevétlen elosonni, de rápirít: – Megint a tilosból jössz ugyé?

– Ahhoz ugyan kendnek semmi köze.

– Csak annyiban, hogy tégedet is én segítettetek a világra, mint előbb... – már szívná vissza.

– Megszült a Zsuzsi?

– Meg a', hát igyunk a gyerek egészségére! – nyújtja Jani felé a demizsont, amit Gézától kapott.

– Fiú? – kérdezi, amint elveszi, a száját kézfejjével megtöröli.

– Gyereket mondtam, nem lányt. Hát nem igazságtalanság, hogy pont engem vert meg a sors egy olyan mamlasszal, aki még gyereket sem tud nekem csinálni?

– Hát nem vót valami jó szomszédja?

– Vót a' fiam, vót, csak azt hittem, hogy megverne érte az Isten, de nem elég verés az, hogy se öröme, se gyümölcse az ölemnek, pedig... – sandít sokat sejtetően Janira.

– Hallja jó firma maga! – nyerít fel Jani. – Én nem sajnálom magától, ha úgy akarja, csak siessünk, mert ránk világosodik.

– Szégyellnéd, ha kiderülne, hogy egy ilyen öreg csonttal adtad össze magad?

– Közben már hanyatt is vágta magát, felhajtva szoknyáját és szétterpesztve bozontos dzsungelt rejtő combjait. Jani mindent megtesz, hogy megfeleljen az elvárásoknak.

– Azért még jó kemény húsa van magának – teszi a szépet Jani. – Ha máskó' is kedve szottyanna, én nem ellenezném.

– Én se fiam, én se – szedelőzködnek sietősen, mert már valóban nagyon világos van.

*

Ezután, ha gyerek születik a környéken Jani valamilyen kifogással mindig eltűnik a kertek alatt. Apja hamarosan átlátja a születések, s Jani hirtelen támadt dolgai közötti összefüggést. Ezt már az öreg sokkalja, fél, hogy Jani is úgy jár, mint nagyapja, aki hírhedt volt nagytermészetéről. Bele is rokkant, mielőtt elérte volna ereje javát. Évekig tengődött még a kemencesutban bamba vigyorral arcán s az ajkán lecsurgó nyálát sem tudta letörölni, úgy kellett etetni, mint egy gyereket, és tisztába tenni is. Nem akarta, hogy fia is ily sorsra jusson, úgy érezte, tennie kell valamit, amíg nem késő. Töltött egy butykossal a különleges alkalmakra tartogatott, eperfahordóban érlelt kisüstiből, s beállított vele a bíróhoz.

– Mi szél hozta András bá'? – csodálkozik rá a bíró.

– Hoztam egy kis jóféle papramorgót, mert beszédem lenne kenddel.

– Üljék le kend, te meg asszony hozzál tiszta poharakat, meg osztán egy kis hamut, behamuzni András bá' lábát, amért oly sűrűn tiszteletét teszi.

– Ah nem szívesen háborgok én, amit lehet, a magam emberségéből megteszem, amire meg nem futja, azon a bíró sem tudna segíteni.

– Pedig látom, hogy nyomja valami kendnek lelkét – mondja, miközben tölt.

– A Jani fiamról lenne szó, rendes, meg dógos gyerek, de..., eh! – legyint bosszúsan. – Szóval én mégis amondó vagyok, ha legközelebb toborzás lenne, nem ártana, ha Jani gyereket is besoroznák.

– Én még ilyet nem pipáltam! Más egy tinó árát is ideadná, hogy itthon tartsa a fiát, kend meg arra kér, hogy vitessem el?

– Arra én.

– Hát igen megbánthatta kendet – tölti újra a poharakat.

– Engem ugyan nem! Tisztel és hallgat rám, s bár már embernői ember, ha nyakon teremteném, nem szólna egy szót se, hacsak meg nem köszönné, pedig az ő erejéből már három olyanra is kitelnék,

mint én vagyok, de tudja a fecske sem piszkít a fészkébe, így én sem teregethetem ki a szennyest, maradjunk annyiban, hogy megvan annak az oka.

– Akkor mégis csak igaz lenne, amit sutyorognak a faluban? – húzódik mosolyra az arca.

– Köztünk maradjon, igaz.

– Most már értem. A fene gondolta volna – hitetlenkedik. – Ne féljen, gondom lesz rá.

*

Szeptember vége, a szőlő már zsendül, a lányok kiköltöztek a présházakba, a szőlőhegyre, hogy a madaraktól s más kártevőktől megóvják a termést. Esténként a legények csapatokba verődve érkeznek, hogy elcicázgassanak az alkalmi csöszökkel. Az egyik présház előtt tüzet raknak a tavalyi venyigéből, hogy szalonnát süssenek, vagy csak pattogjon, s a vidáman táncoló lángnyelveknél jobban láthassák a felhevült arcokat, az árulkodó tekinteteket. Egy-két butykossal előkerül a borból is, oldódnak a gátlások, oldódnak a nyelvek, egyre pajzánabb nóták hangjait sodorja a falu felé a szél.

Új szerelmek szövődnek, amiből talán jövő ilyenkorra esküvő lesz s régi titkos álmokról lebben föl a fátyol pár röpke órára. Kikapós lányok mindig is voltak s mindig is lesznek, s párocskák tűnnek el a szőlőtőkék között, hogy felajzott érzékiségüknek engedelmesskedjenek. Éjfélre megint csöndes a hegy, a szórakozás nem mehet a munka rovására. „Aki éjszaka legény, az legyen nappal is!” – szól a régi paraszti regula, igyekeznek is tartani magukat hozzá, hisz keményen megdolgoztatja a föld az embert, csak nagyon sok verejték árán adja terményeit. Minden paraszti munkának megvan a maga ideje, amit nem lehet másnapra halasztani, mert annak nem lesz olyan eredménye, mintha idejében elvégezték volna.

Hazafelé tartva a bortól és csókoktól megrészegeülten némelyikük nem bír magával és eldicsekszik szerelmi győzelmével. Ilyenkor Jani

is mindig szóba kerül, és a szokásos találgatásokba bocsátkoznak, vajon ő miért nem tart velük?

Ha tudnák! Már ő is búcsúzkodott a tanítókisasszonytól s lépteit az elcsendesedő szőlőhegy felé veszi.

Pirkadatig még pont elég ideje maradt arra, hogy több lányt megpocsékoljon, mint a hőzöngő, nagyszájú legények együttléve. Amelyik lány el tudta viselni túlméretezett bájdorongját, az alig várja, hogy alakja feltűnjön a szőlőtőkék között, de van egynéhány, aki az első meggondolatlan aktus után verejtékezve, és sikoltva ébred, ha véle álmodik.

*

A must már a hordókban forr, készülődnek a szüreti mulatságra, a toborzók is terepszemlét tartanak a faluban. Jól akarják időzíteni a dolgot, tudják; minden magára valamit is adó legény nem maradhat ki belőle. A bíró elmondja kik a számba jöhető legények s azt is, hogy melyikük nélkülözhetetlen az itthoni munkában, s hogy nyomatéka is legyen szavának, pár csengő forinttal kíséri, s illendően megvendégeli őket.

Az evés, ivás közben azt is megemlíti a káplárnak, hogy van egy legény, akiről semmiképp el ne felejtkezzenek s pontos személyleírást ad róla.

A környező falvakból is tódulnak a legények a mulatságra, s mikor már eleget ittak, hetykén és meggondolatlanul a kör közepére ugranak a verbunk vérpezsdítő ritmusára, hogy megmutassák milyen legények. Csak másnap döbbennek rá, mit is tettek. Janit azonban hiába kutatja árgus szemekkel a káplár, egyik legényben sem vél ráismerni, ekkor egy őszbecsavarodott férfi lép hozzá:

– Én azt hiszem, tudom; kit vizslat a vitéz úr, jöjjenek velem instállom, majd én megmutatom hol leledzik. A kertek alatt elvezeti őket a tanítókisasszony házához.

– Ehun fog kijönni – mutatja a kertkaput –, s hogy addig is legyen kivel beszélgetni. – nyújt át egy demizson bort.

Akármilyen gyakorlatuk van, s hiába oly töről vágott legények, bizony csak hosszas dulakodás árán sikerül Janit a tíz körméről lekapniuk. Volt, amelyikük első sebesülését most szerezte, pedig mindenikük megjárta már jó néhány csatateret.

A zötykölődő társzekéren békésen horkolnak a többiek, csak Jani fúj és szentséggel még mindig azon igyekezve, hogy hátraszíjazott kezeit kiszabadítsa. Ebben azonban alapos munkát végeztek, minél jobban rángatja, a szíjak annál jobban belemélyednek a húsába. Felhagy a hiábavaló igyekezettel, jól bevési emlékezetébe arcát, mozdulatát azoknak, akik megfosztották szabadságától, hogy alkalomadtán viszonzhassa emberségüket.

*

Jani szépszál legény, az Isten is huszárnak teremtette. Az újhelyi garnizonhoz kerül, nem messze szülőhelyétől. Nincs hozzászokva, hogy parancsolgassanak neki, és más ossza be az idejét. Első napokban csak a szökésen jár az esze, de ráébred, hiába is sikerülne a kaszárnyából elillannia, már nem lehetne az, aki volt, bujdosó betyárrá pedig nem akar válni. A düh és a keserűség lassan elpárolog belőle, hogy fölös energiáit levezesse szívvel – lélekkel veti magát a kiképzésbe, mintha az élete múlana rajta. Az éjszakák azonban így is elviselhetetlenek, tömény izzadság és lábszag, másik negyven férfi hortyogása és álmatlan hánykolódása, becézgető simogatások, apró elcsukló sikolyok, a női haj, bőr s annak az ígésző, combok ívébe bújó dombocskának és völgyének az illata és mámora helyett.

„Ettől otthon az istállóban a tehenek és lovak szaga, a trágya gőzölgó párája is elviselhetőbb.” – gondolja.

Ritka szabad perceiben a kaszárnya udvarán lődörög, s mindjárt észreveszi, hogy az ezredkovács új segédje vajmi keveset ér. Szinte fizikai fájdalmat érez, amikor látja, hogyan tartja a fogót és minden

ritmus és rendszer nélkül pufogatja a kalapácsot a már rég kihűlt vason. Odaugrik, kikapja a kezéből a szerszámokat és ráförmed:

– Inkább fújtass te szerencsétlen! – Megizzítja a vasat, az üllőre teszi, – Látod, ezt ritmusra kell! Érezni, ahogy az anyag adja magát, ha nem érzed, elmehetsz a bűdös Jordányba! – okítja a megszeppent fiút. A kovács épp a végére ér oda, amikor a kész patkót az olajos vízbe meríti.

– Úgy látom ecsém, te kellesz nekem –, veregeti hátba barátságosan Janit – emiatt a fatökö miatt, má majdhogynem elkárhoztam. Még ma beszélek az ezredessel, ez meg csak horgya a ganyét a lovak alól, másra nem igen telik tőle.

Az öreget többé nem lehet káromkodni hallani, úgy összedolgoznak, mintha egy rugóra járna agyuk. Egy ritmusra mozdul a karjuk, zenél a kalapács az üllőn, remekmívű kardok, závarok, ütőszegek, zablák és kengyelek kerülnek ki kezük alól. Minden egyes darab a használat céljának maximális figyelembevételével készül, mégis mind más és egyedi, nem egyszerű hétköznapi használati tárgy, művészi tökély, acélba álmodott harmónia, kimerevedett zene.

Az ezredes bolondja a szépnek, lehet az nő, ló, avagy egy szablya. Rögtön észrevevé miként nemesül át az izzó vas az új segéd keze alatt. Órákig tud gyönyörködni munkájukban s a segéd táncolva lüktető izmaiban; néha már azon kapja magát, fajtalan gondolatokkal támad a vágy.

– Igazi művész vagy – paskolja meg a bicepszét –, s a művésznek több szabadság jár, mint az alantos halandóknak, ezért fájront után nyugodtan járhatsz-kelhetsz a városban takarodóig, ha kedved tartja.

Már hogyne tartotta volna, még aznap élt is kivételezett privilégiumával. A piactér felé vette lépteit, gondolta csak akad egy jóképű cseléd lány, aki teret enged elfojtott nemi vágyai buzgó szökőárjának.

A legtöbbször meg is akad a szeme rajta, de már majd mindegyiknek megvan a maga külön bejáratú huszárja. Nem igazán érti Jani a bókot, illendő virágnyelven előadni, ami a lelkét s a

pantallót nyomja. (Paraszi együgyűséggel meredező szuronyról meg hüvelyébe surranó kardról beszélni!)

Egy korosodó asszonyságnak fölkelteni figyelmét áhítatos próbálkozása s élettapasztalatával, ő már többre tartja a nyílt beszédet, mint a köntörfalazó szép hazugságokat.

– Fiatalember, nem segítene ezt a kosarat hazavinni? – szól a felhívás keringőre.

Jani szakértő szemmel végigméri. A nő állja pillantásait, s alig várja, hogy ne csak a szemével vetkőztesse.

„Biztos túl van már az ötvenen, de ápolt, pirospozsgás, kicsit kövérke, de azért még szemrevaló” – gondolja. „A fiatal libák még azt várnák, hogy én dédelgessem őket, de ez éltesedő matróna tán a leghitványabb malackodásra is hajlandó lesz.”

– Úgy biz a’! – nyomja pajzán mosollyal a kezébe a kosarat, mint aki a gondolataiban olvas, s ringó léptekkel elindul előtte.

Alig záródik be mögöttük a súlyos tölgyfa ajtó, Jani a kosarat a sarokba löki, nem teketóriázik, egyik kezével elkapja az asszonyság derekát, de úgy hogy azzal a mozdulattal már a szoknyát is fölhajtja, a másikkal tolja a pantallót, de nem várt akadályba ütközik, s dühösen kitör:

– Hát ez meg mi a rosseb!

– Sosem láttál még bugyit, fűzöt?

– Nem a látványra, és nem erre a látványra vágyom most igazán, hanem a bozontos, dús szőrzet alatt duzzadó szeméremajkak közé bujtatni ágaskodó férfiaságom, mielőtt még elmennék szárazon. Ha nem akarja, hogy letépjem, bújjon ki mielőbb ebből a malacságból!

– Ejnye, de sürgős! Semmi gyöngédség, semmi simogatás? Így az állatok üzekednek.

– Előbb üzekedjünk, mint a nyulak, utána ráérősen szeretkezzünk, mint a házások, majd pedig etyepetyézhetünk akár a méltóságosék. – tépi le egyetlen rántással a bosszantó fehérneműt. Megmarkolja a nőtény fenekét, picit följebb emeli, s ráhúzza túlingerelt, gyöngyöző karabélyára. A nő engedelmesen tárja szét

combjait, igyekeznek lábaival átkulcsolni, hátát a falnak vetve kitárul, adja magát, tudja, hogy be nem érheti. Anyáskodva a hajába túr:

– Vágtázz csak kiscsikóm, aztán majd... – csiklóját még soha nem érte ilyen brutális, vad, de ennyire izgató „benyomás”. (Mintha önállósult külön, de az ő énje volna vagy egész nőstényi mivolta abban összpontosulna.) Mindenegybes porcikája ráng, kígyózik, lüktet, egyre vadabb, gyorsuló ütemre s a csúcsponton beéri a fékevesztett kiscsikót. Ritkuló, lanyhuló hullámokat vet egységes masszaként leomló testük, a szőnyegen pihegve, az osonó kéj fátyolán át csodálkoznak egymásra; a kitárulkozó nőstény, az önző, mindentakaró hím. Hosszú percekig maradnak így egymásba folyva – egymásra kulcsolódva, érezni akarják a másik bőrét, testszagát, az erek dobolását, a vágy újraelérését.

– No, no! – bontakozik ki Márta (ugyanis e néven illetik), – Én az imént kedvedre tettem, most úgy illik, hogy viszonzod! – A pendelye visszájával kitöröli a vad vágta tajtékát, még egy csöpp vizet is lötytyint a felhevült kemencébe s kibújik ruháiból. Egy fotójt húz Jani elé, beleül, úgy hogy feneke félig lecsüng, sarkait maga alá húzza, gerince ívbe hajlik.

– Milyen feszes, rózsaszín a bőre!

– Gyere, gyere... – lihegi elfúló hangon, s a fejét széttárt combjai közé húzza.

Jani meglepődik, ezt a módit még nem ismeri, de arra is rádöbben, hogy még nem látott így, ilyen szemérmetlenül kitárulkozó, ilyen ingerlő-kíváncsi pinát, s ekkora, szinte pénisznyi csiklót. Ráérez, hogy a nő mit vár tőle, nyelvét óvatosan, viszolyogva ölti oda hol az előbb még nemi szerve dagasztotta az élet kovását. Nem tartja helyénvalónak és gusztusosnak, hogy nyelvével takarítson. Ízlelőbimbói túlérrett, sós juhsajt ízét idézik, érzi, amint tolul a vér, s járja át testét a felfokozott, új érzéki kapukat bedöntő, több irányból támadó extrém vágy. Először a szeméremajkakat masszírozza, nyelvét be-beöltve az érzékenyebb, vérerekkel átszőtt, hullámzó öbölbe, ahonnan piros nyelvként kígyózik elő a vonagló csikló. Óvatosan az ajkai közé fogja, morzsolgatja-húzogatja,

elengedi, s az visszacsapódik, de rögtön ki is pattant, mint ördögfej a varázsdobozból. Jani már nem bírja tovább, följebb húzza magát és csak kupakját fúrja a szeméremajkak közé, nem teljes mértékben, épp csak hogy fedje s a vonagló csikló veregesse. Nem mozdul egyikük sem, szoborrá merevednek ívbehajló testtel, csak a csikló és a férfiasság letéteménye moccan néha a másakra csapva, mint puhatólódzó vívók óvatos kardja. Gyorsul az ütésváltás, már vad csata dúl, a csípők is vonaglanak, már kevés az adok-kapok. Jani teljes terjedelmével behatol, s szeretne ő maga, teljes lényével felhatolni, föl egészen, egy mindent elsöprő orgazmussá válni, feloldódni, szétolvadni, teljesen egygé válni a tébolyultan tobzódó nőténnyel.

Márta is rátapad, átfonja, hogy minél nagyobb felületen érintkezzen testük, úgy érzi ő a vákuum, az úr, magába kell szippantania a másikat, átlényegülni, egygé olvadni s jöhet az ősrobbanás, hogy szétváljon az árnyék és a fény, s kezdődhessen előről a teremtés. Sikolyok völgye, néma csend, ájult félhomály, lebegés. Testszag..., érzékelés..., derengő tudat..., szétfoszló bódulat.

– A piactéren rögtön megéreztem a kisugárzásodat, de a legerotikusabb álmain is szende-szüzi álmodozásnak tűnnek most már.

– Nekem is voltak elképzeléseim, de ilyet még nem éltem meg, hogy úgy érezzem, hogy a gerinc-, sőt agyvelőm is kifolyik, azt hittem végem.

– Ez még csak a kezdet, ízlelgetjük egymást – mi is a neved?

– Jani.

– Engem meg szólíts Mártának – próbálja egyensúlyát visszanyerni, amint támoilyogva föláll. Melegíték vizet, lesikáljuk magunkat, valami harapnivaló sem ártana, de addig is egy pohárka bor pótolja energiánk.

– Ilyen buja perszónát! – dörmögi Jani.

– Hallottan ám! – tér vissza egy butella aranylő tokajival, két kristálypohárral. Nevez, aminek akarsz, feszíts meg, kárhozzak el, jussak a pokolra, az sem kell, hogy szeress, csak használj, legyek a

cafkád, vagy mit tudom én, csak érezzelek, élvezzelek, mert teutánad már minden férfi csak falra vetődött árnyék, hitvány plágium.

– Ezt ne csinálja kend, mert tudja; az ördög nem szereti a tömjénfüstöt, oszt még elszaladok, de kend egy kivert boszorka! – emeli szájához vigyorogva a poharat.

– Mindent a kívánságod szerint, de jobb szeretném, ha tegeződnénk, nem vagyunk mi arisztokraták, hogy bujálkodás közben is magázódjunk!

Márta is iszik, majd újra tölt, a butellát leteszi Jani elé és kimegy a konyhába. Nagy fazékban vizet tesz a tűzhelyre melegedni. Valami édeskés, bús dalt dúdolgat, kenyeret szel, sonkát és kolbászt rak egy tálcára, persze még mindig mezítelenül.

Jani a nyitott ajtón keresztül nézi a ringatódzó testet, nagy természete újra szétlobban teljesen kicsavartnak hitt ernyedtségében. Halkan lehúzza a csizmát, kibúvik gönceiből, nesztelenül a nő mögé oson, berogyasztja térdeit s hirtelen megcsáklázza.

Márta is behajlítja térdeit, kissé előredől, fenekét megemeli, és amennyire csak tudja, hátrafeszíti, hogy minél teljesebben rajta legyen azon a drága–rettenetes, kéjosztó varázsdorongan. Jani marokra kapja melleit, mintha meg akarna kapaszkodni bennük, gyúrja-dagasztja, ujjai között söndörgeti a duzzadt bimbókat.

– Várj, ne siessd el! – lihegi Márta. – Maradj így mozdulatlanul, így jó most, együnk – nyújt hátra a válla fölött egy darabka sonkát és kenyeret, egy picit tapogatódzik, míg megtalálja Jani száját, mert az nem hajlandó elengedni melleit. Így ejtik meg az estebédet. Márta punciya ritmikusan tágul-összehúzódik, szorosan Jani nemi szervére simulva, mint egy rugalmas tömlő, majd lehajlik, feje a padlót érinti, fenekét teljes erővel a férfi szeméremcsontjához szorítva, majd szétlapítja heréit, mintha azt is fel akarná méhével szippantani. Örülten köröz csípőjével, ernyedten hátraomlik Jani szétterpesztett lábai között, aki szintén elernyed, s a hasára ereszkedik, az ondó végiglövell a hason, a vénuszdombon göndörödő prémen lecsendesül a folyam, lassan csordul tovább a deltatorkolatba, s ott egyesül a kibuggyanó női nedvvel.

A víz megmelegedett közben, közösen leemelik a tűzhelyről, a dézsába töltik, majd a kútról hideg vizet hoznak hozzá, úgy anyaszült meztelen. Eszükbe sem jut, és nem is érdekli, hogy valaki megláthatja őket. A dézsában egymáshoz szorulva ülnek, hogy minél nagyobb felületen érintkezzen bőrük. Nem tudnak egymással betelni, bár érzik, ha ez így megy sokáig, minden életerejük felemészti a nemiség.

A kielégültség jóleső érzésével simulnak egymáshoz, körülöleli őket a meleg víz, valami furcsa, álomszerű bódulatban lebegnek, távol a hétköznapiok kisszerű gondjaitól. Nem érzékelnek időt, teret, hogy csillagok gyúlnak s este lett.

A kaszánya felől felharsanó recsegő trombitafutamok ébresztik őket a zord valóságra, hogy nem maradhatnak így összekulcsolódva, egymáshoz simulva, mert Jani nem a maga ura.

Átkozódva ugrik ki a dézsából, meg sem törölközik, rángatja magára az ancugot, de minél jobban igyekszik, annál jobban belegabalyodik.

– Annak a jó édesannyát, annak, aki kitalálta, hogy a huszárok ilyen szűk pantallóban parádézzanak! Biztos nem voltak heréi, mert azoknak sehogyan sincs benne hely!

Mire sikerül magára rángatnia, úgy néz ki, mint János Vitéz, mikor kikeveredett a sárkányból. Kardja önállósítja magát, mindenáron át akarja venni a hímvessző szerepét, így minduntalan megbotlik benne. Néhány cikornyás káromkodás, tigrisbukfenc után azért csak helyükre kerülnek a dolgok, s egy eldörmögött „jóccakát” után kiront az ajtón.

A dufart alól kilépve az utcára, a sötétben elgázol valakit, mire az akkora pofont leken neki, hogy az ég tele lesz rögtön sziporkázó csillagokkal. Jani sem rest, visszakézből megkínálja a komát, aki fölött szintén valószínűtlenül megsokszorozódnak a fények.

– Az anyád szakramentumát! – köpi ki a vért, s az egyik letört fogát az elgázolt. Már hallja Jani a penge surranását, amint az ellen bosszúra éhesen kirántja kardját. Ennek fele sem tréfa, gondolja, s már az ő kezében is ott van védekezésre készen a lemeztelenített

kard. Jani csak védi, nem viszonozza a vágásokat és szúrásokat, mert úgy érzi ő a vétkes, nem akarja egy ártatlan életét kioltani. A másik ettől még csak jobban fölpaprikázódik, egyre gyorsabb és hevesebb rohamai nyomán az összezsugoruló pengék szikraesőt szórnak. Ahogy Jani szeme is hozzászokik a sötéthez, rájön, kibe is botlott bele. Egy pillanatra meg is áll az ütő benne, s egy leheletnyit késik a védéssel, rá is fizet, mert a másik kihasználja pillanatnyi megingását. Jani vállába hasít a kard éle s a fájdalom. Azonnal viszonozza a vágást, szinte századmilliméter pontossággal ugyanakkora sebet ejt, mint amekkorát kapott. A másik is fölszisszen, kopogós német krucifixek cikornyázzák a kacskaringós magyar káromkodást.

A végtelenített káromkodásfolyamat s a kardélc-sorbító vagdalkozást Márta asszonyosság szakítja félbe, közéjük toppan egy szál pendelyben, kezében pislá mécs. Nyugodt lélekkel veti magát az életkurtító acélok közé, hisz saját életét kevésbé félté, mint harcikakasaiét.

Márta a Janival vívott nemi csatában meg is feledkezett róla, hogy napnyugta után Zombori hadnagyot várja vacsorára, aki szintúgy rájár bájaira, mint szorgos méhecske a bő nektárt termő virágra. (Persze néha elkalandozik, ha friss csibehúsról vagy az újdonság varázsa miatt izgatóbb prédára lel.)

– Hogy a Herkom Páter szabdaljon miszlikbe! – förmed Janira Zombori, amint a mécsvilágnál fölismeri az újoncot, aki a kovács mellett serénykedik. – Ekkora szégyent, hogy egy zöldfülű újonccal leálljak, s meg is vérezzen a kurafi!

– Hadnagy úr! – emeli hangját Jani, s olyat szorít a kardmarkolaton, hogy majd összeroppan.

– Mielőtt megint egymásnak esnétek – tuszkolja befelé őket Márta –, egy kis Somlyód-hegyi bor oldaná az ellentéteket, s ha még mindig oly forró a vérük, szerét ejthetnék, hogy lehűtsük. Azt hiszem, igazi csemegével tudok szolgálni ma éjjel.

Duzzogva, feszengve, hagyva, hogy még egy kicsinyt kérlelje őket, belépnek az ajtón.

– Nekem már úgyis annyi, mert lekéstem a takarodót – töri meg Jani a kényszeredett csendet, míg Márta borért megy.

– Ne bántson öcsém, úgyis megöllek, vagy ne adj isten; megkedvellek s akkor meg kimentelek!

Márta visszatér aranyló borral, csilingelő poharakkal s hellyel kínálja, a még mindig bosszúsan egymást méregető, leginkább önkielégítésen kapott kamaszokra emlékeztető huszárokat. Tölt a borból.

– Ágyba düljanak a csaták, ne a harcmezőn! – emeli poharát, azok szóttan bólintanak, egymáshoz koccannak a poharak, majd ellentmondást nem tűrően leszereli őket. Kardokat elzárja, beköti sebeiket, újra tölt. Elnézésüket kéri –, de nem fogják megbánni – s eltűnik az éjszakában.

A két férfi némán kortyol, miközben azon töri a fejét, miként kellene bocsánatkérés nélkül – hogy csorba ne essék a becsületen –, lezárni az affért.

– Azért fasza-gyerek lennél, ha nem az én fogam vered ki! – veti oda a szót békejobb helyett a hadnagy.

– Megkövetem hadnagy úr, én csak védekeztem.

– Attól még a fogam nem nő ki.

– Az nem. (Ennyiben maradtak.)

A kínos csendben lassan vánszorognak a percek, szű perceg egy ódon bútorban s valahonnan messziről gyereksírásnak tűnő macskanyávogás hangzék s kutya ajvékolás. Hogy teljék az idő s ne kelljen szólniuk, töltögeték a gyöngyöző nedűt. A bor már kezde fejükbe szállni s kimelegedének, mire nyílik az ajtó, s belépe két köpenybe burkolódzott nőalak.

– Vendéget hoztam – mondja középre lépve Márta, s hanyag mozdulattal ledobja magáról a durva darócot, ami alatt nincsen más, csak fedetlen teste, kipirosodott selymes a bőre. Az ismeretlen is elébük libben, kibújik köpenyéből, ám a fejét csuklya fedi. A két férfi halántékán, no meg máshol is lüktetni és dagadni kezdenek az erek, s már nem csak a bortól és melegtől, s nem csak a zeke kívánczik le róluk. Valóban szűk ez a huszáruniformis, ezt csak

lankadtan lehet viselni. A két boszorka tudja, réveteg, tétova léptekkel táncot lejtenek köröttük s hol ezt, hol azt szabadítja meg egy ruhadarabtól valamelyikük.

A két férfi előbb csak üle ott meredten, fura egy helyzet, legalább a másik ne lenne ott, akkor mindkettőt egymás után vagy akár felváltva egyszerre is, kézzel, lábbal, vagy amit csak fantázia megenged, de..., „a fene essen bele”! Felajzott ösztön tövéről szökken szárba a vágy, már nem tudnak és nem akarnak gátat szabni, jöjjön aminek jönnie kell, az utolsó ruhadarabot már saját kezűleg hántják le s ott állnak (!) egy szál pucuban, ahogy teremtetett, bár ebben az állapotában (a legszebb férfikorban) nem egészen így szokás nevezni azt. (Nem is elnevezésen múlik, hisz lehet nagy, de lanyhatag semmirekellő, aminek csak mérete nőtt, de pucuka maradt, vagy átlagosnak tűnő, de fürge-fáradhatatlan.)

– Az apád kiskésit! – szalad ki a hadnagy száján, amikor tekintete Jani szerelmi fegyverére téved, ám birtokában van ő is némi tudásnak (s másnak), így figyelmét újra a csuklyás szépségnek szenteli. A csuklya sejtelmes félhomályba vonja arcát, csak körvonalát engedi derengeni, mélyen ülő zöld smaragdok, megbabonázó, izzó szemek. Mosolyra húzza ajka rubinját, válogatott gyöngyök során bugyognak át vérlázítóan érzéki sóhajai. A finom bőr rózsaszínén átderengenek kéken a lüktető erek, s mintha glória övezné, körben a csuklya alól kiomló vörös hajzuhatag. Mintha márványból lenne faragva, nem nő, maga a szépség az elvont, a megfoghatatlan-formázhatatlan, vagy álom ez, a bor mámorától kivetült, idealizált kép, a részeg agy képzelgése?

A keble, ahogyan hullámoz le-föl, bőrének illata az érzékeibe, agysejtjeibe ég be. Vékony darázsderék, mit tenyerével körülér, öntudatlan mozdulattal nyúl, hogy magához vonja s megérintse a szív alakú feneket s az enyhén hajlott combok ívében, vöröslő pihékkel koronázott gyönyörök kútjából merítsen.

Jani sem tudja szemét levenni a tüneményről. „Így van ez” – gondolja Márta, „az új játékszer mindig izgalmasabb a gyerekeknek és minden férfi gyerek, ha fizikailag felnőttek is, de érzelmileg és

szellemileg örökké kamaszok maradnak, s Isten ments, hogy megvénüljenek!”

– Na ha kibámultatok magatokat, üljetek az asztalhoz, a test ördöge hadd emésztődjék egy kicsit a vágyak tüzeiben, annál édesebb lesz majd a kielégülés! Hitvány férfinépség, csak a farkával tud gondolkodni! Egy könnyű vacsora, vérpezsdítő bor s áldozhatunk a kéjnek, míg a vágyak ki nem égnek, jobban mondván ideiglenesen pihenni térnek – invitálja őket Márta.

A két férfi kényszeredetten, megrágtatlanul, sietve gyürkőzik a falatokkal, gyakran leöblítve azt. Szemeik, gondolataik a rejtélyes látogató testtájain rebbennek lopva, éhesen, vad vágyak cserkésznek.

Márta lepakol az asztalról, csak bort s a kristálypoharakat hagyja fönn, majd kockákat hoz.

– Nem úgy a’! Kendtek má’ száguldanának, bevenni, föltörni a „szűzföldet” s hagynák a megbízható, gyönyör virágait eddig oly hívogatón, bűnbeesés almáit bőven termő földem parlagon maradjon, szikkadtan sóhajtván a mámor zápora után. Itt vannak e kockák, döntsön a vakszerencse, hogy mely ekevas hányszor melyik szántóba hatol!

A két nő feltérdel a kerevetre, pörög a kocka az asztalon, a hetesnél a lányzó, ötnél Márta van soron, ha egyik sem, akkor egyet ide, egyet oda, így szól a regula. Egyre gyorsabban pörögnek a kockák, dúl a váltottlukú szegecselés. Felszakadó sóhajok, apró nyögések..., már nincsenek játékszabályok, a hús húsba mélyed, az örvénylő, egyre szűkülő körökben lüktető, felkorbácsolt vágyspirál a beteljesülés leheletnyi nirvánájába rántja őket. Feloldó, lassuló rángások, állati hörgések, meggondolatlan extázisszavak, apadó folyó, ködfátyol, alkonyat. Csönd és béke.

Hallják a többiek szuszogását, érzékelik testmelegét, de hogy ki kivel..., valami fensőbb vagy alantasabb tudatformában, lágyan ringatóznak a lét és nemlét peremén. A köd oszlik, a föld tapintható lett, súlya kél a csendnek, izzadságcseppek, elgémberedett tagok. Márta csobban a való világba, kibontakozva:

– Valami malacság föltámasztja még lankadó hévetek?

Gyöngyöz a bor, csendül a kristály, ereken dobol a bor, pislákolva ébred túlhajtott szexualitás. A két férfi már sokallja, ám a bor s a kirafinált, matató kezek...

(Az ember kifordult magából, ami a fajfenntartást szolgálná, vad játék lett, brutális vágy.)

Ha oroszlánt szűk ketrecbe zársz, csak nemi vágyait hergeli s nem különb a kaszányába zárt huszár.

Most Janin a sor, hogy a rőtörös öböl habjaiban delfinjét füröszse. A lány óvakodik, még ekkora hímtag nem hatolt belé, fél hogy rugalmas puncija kárát szenved.

– Feküdjön az ágyra – mondja neki, fölétérdel, s óvatosan félig ráengedi magát. Márta és a hadnagy már csak asszisztálnak.

Fejét hátravetette, kezeit leengedve Jani bokáin támaszkodik, gyönyörű teste ívbe hajlik, de az érzékek húrja megereszkedve, csorbultan szöszmötöl a vágy..., lassú köröket ír a csípő, előre–hátra megvonaglik, a szunnyadó parázsba a bujaság élvezet szele kap, már nem fél és nem fáj...

Jani úgy érezi, mintha ledarálták vagy kiherélték volna, sőt a kettő egyszerre.

A hadnagynak közben visszatér a férfiassága, lankadatlan hajóz az éj folyamán. Csákláz szorgosan, hol Márta deresen ezüstlő lankái alatt föltáruzkodó, kiapadhatatlan gyönyörforrásában, hol a rejtélyes hajadon vörösen aranyló pihéi alatt lohol a szökellő kéj után. A gyönyör szikrái hullnak, a két nőtény szűkülve vonaglik, s ősi–állati erővel bírja a hadnagy, végsőkéig korbácsolja a vágyat, már moccsanatlan-érintetlen szabadul el, hömpölyög át rajtuk a kielégülés.

Az éji szürkület utolsó foszlányainak leple alatt a rejtélyes démon örökre eltűnik szemük elől. A hajnali derengés a lovagi tornának véget vet. Jani és a hadnagy lesikálja magát s búcsút inte játékos kedvű vendéglátójuknak.

*

A titkos gyümölcs

Zombori hadnagy nem tud elszámolni származásával, de élete minden percén ott érzi egy láthatatlan atyai kéz gondoskodását. Valami homályos sejtése van, konkrétumot azonban nem tud.

Egy osztrák főnemes és egy magyar cseléd lány szerelmének titkos gyümölcse.

Prinz (az egyszerűség kedvéért nevezzük így) házassága menetrendszerű csatlakozás volt a hatalom és udvari érdekek vonatán. Az etikett váltóin csattogott be a mennyegző állomására, hogy az ara csengő aranyainak fűtőanyagával és rokoni kapcsolatok kibogozhatatlan láncolatának segítségével, egyre feljebb és feljebb hágjon az udvari hierarchia rideg márványlépcsőin, amelyen ha megbotlik, igen nagyot zuhan. Mit is beszélek, hisz közönséges halandó nem illetheti e fokokat, a nagyoknak pedig veleszületett különleges egyensúlyérzék adatott, melyet a „demokráciák” feltörekedett, bugris politikusai csak messziről szagolhatnak, de nem ért/érez/hetnek soha. (Ésszel, sem tehetséggel s hiánycikk az intuíció.)

A nászéjszakán s az azt követő többszöri, kötelelességszerűen elvégzett gyermeknemzési kísérlet alakalmával nem történt semmi olyasmi, amit szexualitás címszóval vagy legalább halovány jelzővel lehetett volna illetni. A Prinz; mintha egy jégcsapot döfődött volna bőszerűen, hogy örökre elmenjen a kedve a nemiséggel járó összes biológiai bonyodalomtól. Fáradozásait végül siker koronázta s mindkettőjük elégedetten konstataulta, hogy vége a kényszerű csűrűszkölésnek.

Prinz a házasság intézménye által elszenvédettek ellenére sem impotens, sem ferdehajlamú nem lett. Magyar cseléd lányok, francia társalkodónők s osztrák polgárlányok combjai között kutatott szorgosan az élet eredete s az elfutó kék után. Megszületett a lánya is, ami nem nagy öröm, de ahhoz végképp nem volt semmi kedve, hogy egy fiút is összebarkácsoljon. Egy Bánátból származó cseléd lány

viszont fiúgyermeknek adott életet a Prinz főnséges közreműködésének köszönhetően. Amikor a gyerek értelme nyíltni kezdett, elszakította az anyjától, s egy jezsuita szerzetesre bízta nevelését. A jezsuita szigort megfelelő alapnak vélte egy majdani katonai karrier elindításához. A megunt, kompromittálónak válható játékszett egy hallgató mőcnek adta, aki azzal érdemelte ki megbecsőlését, hogy sok rebellis magyar koponyáját lékelte meg Torda alatt. A mőc magával vitte a nőt a Fogarasi Havasokba, így kívőln került a botrányra éhes ellenfelek látókörén.

A Zombori nevet egy szerzetes kreálta a gyerekeknek, mivel apja nevét nem viselhette, az anyját pedig től parlagiasnak találta.

Zombori hadnagynak fogalma sem volt e történeésekről, csak őszőnei mélyén motoszkált benne valami veleszületett gőg és nemesi őntudat.

*

A reggelbe nyőlt éjszaka után Zombori hanyagul elnézést kér az ezredestől s még szemtelenőln, az őj kovácssegédet; Janit is kéri csicskásának.

A kaszárnyában ezentőln, csak annyi időt tőltenek, amennyi feltétlenőln szükséges az elmulaszthatatlan gyakorlatozásokhoz és szertartásos szemlékhez. Idejőkn tőbbi részét kocsmai tivornyák és Márta asszonyi kegyeinek beható tanulmányozása tőlti ki.

*

Prinz közben őli a saját életét, kihasznál minden alkalmat, hogy minél messzebb őzhesse Bécstől kisedet játékait.

Őppen az orosz cárnál rőtták le tisztelő látogatásukat, bizonyítva a bécsi udvar lojalitását, amikor megtőrtént a csoda. Prinz olvasott már hasonlót, hallott is őliesmiről, de azt hitte, fől van vértézve ellene, vele nem tőrténhetik meg, hogy szerelmes legyen. Őgy őrezte magát, mint egy szorongó kamasz, ki megpillantotta az életre kelt

márványbőrű bálványt, az örök Nofretét, az almával házaló Évát. Szó mi szó, fülig szerelmes lett egy orosz grófkisasszonyba. A romantika összes kelléktárát kimerítették.

Először csak távolról, lopva, némán mertek egy-egy pillantást vetni egymásra. (Mily magasztos érzés ez! Nem sejtheti az, aki csak úgy: bugyi le, be dákó!) Véletlenszerűnek tűnő, egymáshoz igazodó léptek, összeérő-szétváló kezek, elkapott tekintetek, fátyolos szemek. (Epedő-epeda) Magasztos-fennkölt áhítat, plátói vágy, az alantas, ösztönkorbácsolta vágy melléköngéje nélkül. A megfelelő pillanatban leejtett keszkenő, megroggyanó térd, behódolás, szótlán vallomás. Szótlán séták a holdfényezüstözte nyírfaligetben, egymásba kulcsolódó ujjak, felszakadó sóhajok, borzongás, pirulás. A szemek beszélnek, az arc kigyúl, száguld a vér, fészkelődik a vágy. Csilingelő trojka a végeláthatatlan hómezőn, farkasüvöltés, cobolyprém alatt kalandozó kezek. Pattogó tűz, gőzölgő szamovár, vodka, andalító balalajkaszó. Romantikával s fennkölt érzelmekkel vívódva andalognak a bűnbeesés, az érzéki testiség felé.

Aztán, mint illik, párbaj az első vérig egy kozák testőrkapitánnyal, csak annyi szépséghibája, hogy nem az imádott nő becsülete a tét, hanem Prinz felesége szeretett volna megözvegyülni, hisz a kozák durva kezei gyúrtak tüzet a hideg-hóka bőrt cizelláló erek vérkoszorúiba, s találták meg a nőt a lerombolt frigiditás fala mögött.

A Prinz fensőbbisége tudatában, hanyag eleganciával védte a kozák bösz, de felettebb bugris rohamait. Hetyke tánclépésekkel iskolázta le ellenfelét, direkt nagyívű-törbecsaló mozdulatokkal s lenéző mosollyal, könnyedén siklott el a vad szúrások, kaszaboló pengeanyázások elől. Majd midőn az ellen vérben forgó szemekkel a végső, mindent eldöntő nagy rohammal támad, mint iskolamester az elszemtelenedett nebulót inti, egy suhintással lemetszi balfülét. (A kozák most bánja, hogy nem született háromfülű torzszülöttnek, még a maradék kettő untilg elég lenne.) Nem is a hiányzó fül bosszantja leginkább, hanem hogy egy ilyen halvérű, parókás maskara tette ezt,

s ha minden igaz, az erény bevehetetlen bástyájának hitt grófkisasszonnyal is ő kamatyl.

Ily intermezzo után törvényszerű a lányszöktetés, a stílushoz méltón üldöző kozákok, végtelen hófödteáj, farkasüvöltés.

A Prinznek volt egy magyarországi eldugott birtoka a Zemplén rejtekén, hol szívesen vadászgatt, ha elege lett az udvari etikett túlszabályozott, koreografált mindennapjaiból. Itt az lehetett aki, szabadjára engedhette hajlamait. Ide hozta Olgát s amint kitavaszkodott, kastélyt építtetett a vadászház helyén.

Míg új a bor vagy a szerelem; észrevétlen itatja magát, míg lerészegülsz. Ha kiforr, megő a mérték, kortyonként ízlelgeted. A nő oly szolgálatkész és kitárulkozó volt, mint filézett szajha. Érzéki és vérbő, gyönyörért gyönyört várt cserébe. Ereiben sírt–nyöszörgött a vágy, alámerült és mennybeszállt, magával ragadva a Prinzet. Echo és Pánként játszották az erotika dallamát, Érosz gyönyörtől könnyezett. Nem kívülről jött, bennük lüktetett, ők voltak a zene, testük a hangszer. Cédrusnyoszolya, tömjén és szantál illata lengte át a szobát, rózsaszirmokkal töltött párnák közt dültek a csaták. Brüsszeli csipke, velencei csillár, kristálypoharak Bohémiából, tokaji bor tüze lobban, barokk érzések, rokkó nász. Gyöngéd harapások a rózsaszín fülcimpácskákon, finom mívű lábujjakra lehelt csók, combok ívén, a vénuszdomb alatt fürkésző ajak, játékos nyelv, rohanó vágy, túláradt patak. Etikett gúzsától szabadult, szemérmes nem ismerő, pidesztára emelt nemiség, fergeteges szeretkezés, a szerelem oltára a szex. Habfodros fellegek között jártak, Kupidó nyilait mind elorozták, éteri harmónia röptette testük, habzsolták a gyönyör ambróziáját, ők voltak a nektár s a rózsa kelyhe.

Az udvarban betöltött szerepe Prinzet gyakorta elszólítja. A várakozások önmegtartóztatásai eleinte növelték a szenvedély hevét, de a mind gyakoribb és egyre hosszabb távollétek lassan széttördelek a szimfóniát, disszonáns felhangok érlelik az áfonyát. A lendületet súrlódások csendesítik, a szerelem megfakul, már langymeleg.

„Hívj addig Karácsonyt: elérkezik.” „Herceg! Addig a hév, míg ifjúkor van.”

Közelg a Karácsony, a szeretet és béke ünnepe, amikor a pórnépben is ébredszik valami, megérintvén őket a magasztos eszme kisugárzása. Zombori és Jani azon töri a fejét, mivel tudná igazán meglepni Mártát, bőkezűen osztogatott bájaiért. A görög ötvösnél már rendeltek egy arany nyakravalót, medalionja összefonódó szerelmespárt ábrázol, de kicsinylik pikantériáját, valami egetverő disznóságot, emlékezetes obszcenitást vélnek stílusosnak. A véletlen siet segítségükre. Még a tél beállta előtt érkezett a városba egy talján a majmával s szerecsen inasával. A hirtelen beköszöntött tél, a nagy havazások miatt itt rekedt és nem tudott továbbmenni a Halicsi fejedelemségbe. Már minden fortélyát ismerték, megszokottá, unalmassá vált, nem csörgedezett mutatványi nyomán a pénz, kopogtatott az éhkopp. A majmát már pénzzé tette, de annak árát is felérték. Koldulva nyújtotta tenyerét feléjük.

– Megveszem a szolgál – int a hadnagy a szerecsen felé. A talján szabódik egy kicsit, hadd srófolja följobb az árat, majd megalkudva áldomást isznak Gótán kocsmájában.

Márta sem várja őket tétlenül. Az egész várost felkutatta két hamvas szüz után, akik hajlandók lennének szüzességüket pénzre váltani. Tudja; a két férfit csak úgy tudja tartósan büvkörébe vonni, ha időnként ingyencségekkel, kirafinált újdonságokkal szolgál nekik. Szüzeknek már akkor sem voltak bőviben, s a néhány rátarti kolostor celláinak, mennyei vőlegénynek tartogatta erénye őrhalmait.

Eljött a csendes est, fenyő és faggyúillat, gyertyák fénye lengedez, az asztalok ínycsiklandó falatoktól roskadoznak, az emberek felöltötték legájtatosabb ábrázatukat, jóság, áhítat. Ám a jóság is csak annyit ér, amennyi marad, ha lekopik róla az ünnep malasztja. Márta asszonyból és a két dőre lovagjából hiányzik az álszemérem, Karácsonykor is a hétköznapi pajzán valójukat adják.

Márta már mindent előkészített: bort, kalácsot, báránysültet, ropogós, piros libát s két angyalának öltöztetett szende szüzet.

A hadnagy s Jani még sürgölődik. Lovaik terményes vershlagja aranszínűre mázolja, beleállítják a fekete férfit (mezítelen), kezébe csengőt nyomnak, hatalmas bájdorongjára egy pántlikával rákötik a díszes ékszerdobozt, majd a kocsira emelik s indulnak a szentestét megszentelteleníteni.

Amikor feltárul a láda tartalma, a két leányka szűkülve menekül ki a hóba s hányja magára a keresztet, mert meggyőződésük, hogy a pokol kapuját látták feltárulni s a kanördögöt meredező nyárssal. Mártának komoly erőfeszítésébe kerül, míg sikerül lecsitítania s a szobába visszacipelnie őket. A két pernahajder még mindig a térdét csapkodja hahotázva a két lány ijedtségén.

A matróna szemei a fekete csődörre tapadnak, végigpásztazza a lába kisujjától a feje tetejéig, hosszan elidőzve természetes hímtagján. A látvány materializálódott érzékeiben, nőiessége asztrális kivetülése kilép anyagi mivoltából, az ébenfa csikóhoz simul hamarosan földi lényé is követi, az ajándékot a kandalló elé térdepelteti, fölhajtja szoknyáját s a lila süvegű fahéjrúdra húzza rózsáshúsú őszibarackját.

– Valóban pompás meglepetés – zihálja, miközben fergetegesen kiköpi egy gyors vajtat.

A huszár bajonettek megkeményednek, a hornyolt vércsatornák bőszült csatára, behatolásra várnak. A bakfis-nőkezdemények pirulva félrenéznek, lopva vissza-visszasandítanak s a látottaktól sisteregve égnek. Jani és a hadnagy óvatosan a felderítendő erogén zónák után erednek. Finom-óvatosan siklanak az eddig érintetlen lankákon a gyakorlott kezek, dörgölöznek hashoz, combhoz tüzeléshez szokott ütegek. Apró kéjes kis sikolyok, nyöszörgő sóhajok jelezik; a két szende már nem tiltakozna, ha szétdúlnák érintetlenségük liliumkelyhét, s nővé érnének a bujaság napsütésében. A két lator nem hallott pettingről, elő és utójátékról, csak úgy autodidakta, a két alkalmi anglyalt még szüzen a csúcsra juttatta, hogy ne sajnáljanak majd dorombolva búcsút inteni a parányi félholdaknak.

E bevezető apró erotika után asztalhoz üle a díszes társaság. Harsog a sült a vadállatiasan egészséges fogak fehérítő gyöngysora alatt, kibuggyan a zsír, kipirult ajkakra csordulva fénylik. Az ízek

orgiája nyelvek ízlelőbimbóira támad. Zsigerekben kígyózva bomol a fehérje, energiát lövellve a hevült testek vérköreibe, elvonja az oxigént a takarékra vett agytól.

Meg-meglibben a gyertyafény, árnyak táncolnak a falon, kristály csilingel, bor löttyen, öblít, felold. Sütemény olvad édesen a szájban, neheziül a test, de nem szunnyad a vágy. Újra bor, koccan a pohár, az anyag átlényegül. Még pihegnek, ám a képzelet száguld előrevetítve a csatát.

A gazdasszony már nem bír várni, prémes kantárjába öltve, szapora ügetésre fogja az afrikai szavannák éjfékete lovát. Vágylobbantó, kéjosztó kezek játszanak a hamvas testek hangszerén, liliomkelyhek nyílnak, behatol a fasz, szűzhártya reped.

Elillan az ünnep, mit a kéjkoszorúzza percek s a hétköznapiok taposómalma öröl.

*

A két árva legközelebb hiába zörget Márta ajtaján bebocsátásra várva, szerelmi játékaik csarnokát már új bajnok birtokolja.

– Na innen jól kifúrtuk magunk! – dörmög bosszúsan Zombori.
– Sebaj, több a nő, mint amennyit „kardélre” tudnánk hányni – indul a legközelebbi kocsmá felé.

A Hold ezüstös fénye korcsolyáz szikrázva a ropogósra fagyott hó tetején. Az utca néptelen, a Kálvária-domb felől elnyújtott farkasüvöltés hallik. A rendesebbje már igazak álmát alussza, csak a latrok nyakalnak a kocsmák félhomályos mélyén. Részegek bárgyú vigyorral markolásszák olcsó lotyók kilóra mért, filléres bájait. Itt a böffenő, trágár szavak kedvességgé szelídülnek, mint trágyában dagonyázó cocák veszik magukra az emsék a rőfögő, szutykos kanokat. Szabadon tombol a jármát vesztett, állati ösztönné züllött, megcsúfolt vágy. (Relativitás, éhes disznó?)

Már csak százméternyire járnak egy ily plott párákat lehelő lebutától, mikor egy kapu alatt megpillantanak egy kuporgó cigánylányt. Éppen dolgát végzé, a holdfényben, mint friss, barna cipő fénylik a feneke. Ügyelve, hogy a hó fagyott kérge meg ne csikorduljon csizmáik talpa alatt, mögé lopóznak. A rangidős megoldja nadrágját; „szuronyt szegezze!”

Meg sem lepődik a beléhatoló hímvesszőn és az ingén bejáratot kutató ujjakon, melyek aztán a hasat s a melleket cirógaták.

– Már vártalak – dorombolja

– De én milyen régen vártam erre! – ismeri fel Zombori a jövőendőmondó cigánylányt. Már régen szerette volna szerszáma hegyére tűzni, azonban büszkén kitért rohamai elől. Ám most a véletlen a farkára játszotta. Itt zihál előtte, félig állva, félig guggolva, s ahogyan tekeri, valóban édesebb egy kanállal. – Csak megakasztottalak! – mondja ki hangosan, mire a lány megperdül, lekever neki egy hatalmas pofont, ő megcsúszik a havon, hanyatt esik, elsült lövege permete befedi.

– A Devlába! – áll fel szitkozódva. – Nem tudtál volna még egy minutumot várni?

– Ha már rám másztál, mint kan kutya a tüzelő szukára és nem vetettelek le, akkor legalább ne gúnyolódj velem! Tőled különb urak mindent megadnának érte, ha csak ujjjaikkal érinthetnének s elkárhoznának, csak egy falást kapnának a hegyére.

Jani már nem bírja tartóztatni magát, felszakad belőle a röhögés, amint a hadnagy fintorogva kapirgálja kardjával önkartácsolása nyomait.

– Barom! – hördül föl, majd ő is nevetni kezd.

A lány megszólal: – Az idő és a tér néha föltárula nékem s résein – réseiben meglátok különös dolgokat. Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek benneteket. Egy napon születtetek, te és a kuncgó parasztgyerek. A rossz és jó csillagzat egyformán hatott, ezért egyik sem eléggé, hogy elvetemült gonoszok vagy szintiszta jók legyetek. Abban a kivételes szerencsében vagyon részetek, hogy nagymértékben belátásotoktól és cselekedeteitektől függ sorsotok,

ám össze van kapcsolódva a másikéval. Csak úgy lehet boldog az egyikőtök, ha a másik boldogtalansággal fizet, önként vagy önkéntelen. Hiába próbáljátok kiteríteni a lapokat, az egyik így is, úgy is pórul jár. Te különösen vigyázz hadnagy! – néz szúrósan Zombori szemeibe. – Óvakodj egy orosz grófkisasszonytól, mert apád haragját vonhatád magadra!

– Te tudod ki az apám? – nyújtá felé a kezét, ám a levegőbe markol, a lány eltűnik, mint valami látomás. Megdörzsöli szemeit, nem káprázat volt-é, de a széttaposottan a csizmája orrán éktelenkedő ürülék valóság benyomását kelti.

Átkutatják az utca szegleteit, kapualjakat, kocsmákat, nyakukba vevék a várost, ám a lánynak híre-hamva se már.

A kaszárnya ásítva tátong, férfiszívek kócos álmát a hajnal rebbenti szét. A kürtös köszörül torkán, az ébresztő futamai terelik a két tétova csélcsap lépteit, a regula, ordnung kényszerű járma nyakukra feszül.

– Pont kapóra jöttök – fogadja őket nyájasan korholás helyett az ezredes. – Az „R”-i gróf nagyszabású újévi mulatságot rendez, de őt csak lányokkal áldotta meg a mindenható, s a környező uraságok ebben is követték. Engem kért; apportírozzam a huszárok színe-javát. Mesterei vagytok a széptevésnek, most testhezálló feladatban lubickolhattok. Továbbá felhívom figyelmedet fiam – függeszti tekintetét Zomborira –, egy orosz grófnőre, kit jobb, ha lőtávon kívül hagyál, mert nagyhatalmú pártfogója, a bécsi udvar kegyeltje, s nem szeretném, ha megütnéd bokáid puha párnák között botladozva.

„Orosz grófnő? Bécsi Udvar?” – rezzen össze – „Hát mégis igaza lenne a cigánylánynak?”

– Már kirendeltem az ökrös gazdákat; a fagyott havat lovaink előtt tapodják – folytatá az öreg. – Aztán csak módjával fiúk, bár az én mentalitásomhoz is közelebb állanak az ilyen csaták – bocsájtá el őket.

A városból kiérve fekete macska fut át előttük s eltűnik a temető behavazott hantjai között. Metszón süvít a tőketerebesi szél, arcukba vágja a jéggé élezett hókristályokat. Az ökrök orrikaiból s bőrük

redőiből pára fátyola, a csupasz fákról varjak károgó serege lebben. Patkók hideg vasa csikordul, fölszántja az ökörpata taposta havat. Föltűnik a kastély, geometrikus szimmetriába kényszerített fák rázzák szárnyukat. A márványlépcsőn a gróf áll, raccsolva görgeti a szavakat. a libériás inasok lebernyege csapkod a szélben. A tiszteket a fölépcsőn vezetik a csavart márványoszlopok tűzdelte terembe. Csillogó bálterem, árad a fény, kristálycsillárok súlyos pompája alatt kicicomázott dámák, csacsogó fruskák kíváncsi tekinteteinek kereszttüze. Nehéz étkek szaga, könnyű borok zsongító illata, violin sikolt, bőgő brummog, fuvola visít, kopognak a léptek, dalol a vágy.

A szolgálhad is mulat ma, a hátsó fertályon, a cselédszárny folyosóin közkatonák léptei dobbannak. Az asztalokon pompázó terítékek láttán azon benyomásuk támad; itt szolgának lenni sem utolsó. Csámpás cseléd lányok, kimért komornák, szögletes mozdulat, gömbölyű tomporok, fölrémlik az első éjszaka vámja, gróf szeretne lenni mindahány. Jani csak kocsis, ő látta a kisasszonyokat. Most éppen Zombori hadnagynak mutatják be őket, de őt már megigézte egy affektától mentes természetfeletti tünet. A gesztenyebarna Olga nőiessége árad, szemsugarai a hadnagyot babonázzák. A hadnagy dölyfös tartása, széles, magabiztosságot sugárzó gesztusok már ismerősek valahonnan. Önkívületi állapotban, láthatatlan erő hatása által sodródni egymáshoz. Az újra fölhangzó zene első taktusaira önkéntelen siklanak a terem közepére, lábaik épphogy érintik a márványt, bennük lüktet a zene, a ritmus hullámai vetik őket a részecskerobbanások örvénylő ködébe, hol ártrendeződik az anyag. Tudat és lét szembefordul, a vágy kitárulkozik, engedelmesen omlik a porba a gyarló anyag. A bűnbeesés már megtörtént, pedig épp csak érintik egymást. Nem kellene szavak, üresen, cél nélkül a semmibe zuhannak. A biológia vegykonyhája erjed, a lombikból kiszabadult a vágy. Szintetizált, érzéki, kicsapongó, felkavaró és mélybehúzó, el nem engedő, szétzúzó, megsemmisítő, emésztő, túlragozottan is leírhatatlan.

(Minél inkább ragozzuk, annál jobban elbasszuk – „az író nem lehet parlagi” »’a la Korim». Az író is alantas, csak néha betéved

mások álmaiba, ugyanakkor meg szeretné játszani a moralizáló kívüllállót.) Lány futamok a hegedű húrján, irigy kígyók, nőnyelvek szisszennek, fröccsen a méreg, ármány, gyűlölet ébred féltékeny szívekben. Minden nő szívében sokszínű szívárvány, Afrodité oltárán alázatos áldozat – másoknál gyarló testiség – az óhajtott nász. Másodhegedűsök karjából lopva kísérik lesújtó tekintetek az irigyelt nőt. Kivágódik az ajtó, szél süvít át a termen, haramia lép be, szétterpeszté lábát, mordálya ásít, lelke sötétje dermed a csendbe. Meghajol.

– Elnézést uraim, bocsánat hölgyek. Legényeim az ablakoknál állnak, sajnos ők nem hoztak modort a szülői házból, ha valami nem tetszik nekik, lövöldözni találnak. Nekem a kérés nagy szégyen, adjanak úgy is, ha nem kérem!

A nők kéjes borzongással csatolják le ékszereik, s úgy helyezkedének, legalább érinthessék köpönyegét. A férfiak megvető, irigy pillantásokkal vetik tömött bukszáikat lába elé. A huszárokban pezsdül a vér, felháborítja őket a nyámnyila urak birkaengedelmessége, kapnak a kardhoz, lobban a harag, de az ablaküvegek csörömpölve hullnak, karabélyok csöve halált ígérően mered.

– Ki karddal kél, kard által vész el – szóla a rabló, értékeiket iszákjába szedve. – E csillogó semmik nem érnek föl – még oly hitvány étellel sem –, mint amilyenel kelmetek verte meg a mindenható.

– Pimasz! – rántaná kardját lángvörös arccal Zombori, de Olga lefogja karját:

– Hagyja! A maga módján igaza van.

Hozzájuk lép: – Töletek nem kell semmi, ti így is kihívtátok magatok ellen a sorsot. Imádkozzatok, hogy útjaink újfent nehogy találkozzanak! – majd tisztelg s eltűnik az éjben marcona legényivel.

A mulatságnak vége, rossz szájízzel távozik az úri nép, a huszárok dühödten lovaikra kapnak, hogy megleckéztessék a haramiákat. A hadnagy is lángol, ereiben bosszúvágy forr, vért kíván kardja, elégtételért kiált a becsület. Olga szemei intik, melegen

simogat, ráfonja karját. Hagyja a bosszút, oltsa inkább a szerelem szomját, míg lehet, mert később talán riadtan a szemérem véd fala mögé oson. A szerelem összeköt-szétzilál. Fátum és Vátesz, mulandóság boga a sors, megoldja a nagylelkű halál.

Behavazott hegykaréjok alsó ívén suhan a szán, prémekbe burkolózva ölelik egymást. Jani mögöttük poroszkál a hadnagy lovát kötőféken vezetve.

Olga mesél, múlt árnyai lebegnek. Szava a rablóra téved: – Az igazi nevét homály fedi, nem merik nevét kiejteni. A környék szülötte, elszegényedett nemes. Gyerekkori szerelme, felnővén kikosarazá, mert nemességén kívül mása nem maradt. Hozzáment volna egy névtelen senkihez, hideg vagydon fogható attribútumához. *A férfi-ember legnagyobb kincse büszkesége, mely nője hűségén nyugvék, s ha elveszti azt, ágról szakadtabb nála nincs. Eztán ő a legvérszomjasabb dúvad, nincs már mit veszítenie.* A megalázott szerető a pénzhegyet párbajra hívta s hullott vére, beitta a föld. *Nincs, kockázat, nincs könnyörület.* A lány aggszűz maradt, megkeseredett dölyf nőtt lelke sebén, bezárkózott külön világába, lehámlott róla az érzések máza. A kikosarazott elbujdokolt, rablóná lett, keserű gyűlölet emészti, a gazdagságot elorozza, rászoruló nincstelenek közé hinti. Nem nyughatik, hajtja indulat, bosszút áll a kivetett, de bánatára nincsen gyógyír, még mindig a lányért eped. A betyárokat óvó rengeteg vezérükké tette s ő szolgálja sorsát, kényszerű bajtársait. Zsákmányszerző portyáik egyikén a sétakocsikázó grófkisasszonyba botlottak. Felismervén inte, engedjék útjára, ám a nő arcát, ajka szegletét ráncozza föltűnőn a dölyfös megvetés. A lovak elejbe ugrik, megragadá a kantárt: „Megbocsájtottam, hogy kikosaraztál, de le ne nézz! Nem vagy te különb nálam, megcsaltad álmunk, ágrólszakadtak vagyunk, a szerelem koldusai.”

„Nem férhetsz hozzám, útonálló-gyilkos, utolsó senki vagy! Ha voltál is valaki, eljátszottad becsületed. Lelki leprás, taszítanak a fekélyeid!”

„Úgy a! Megfertőz, és bűnömül rója, hogy lába elé raktam a lelkem, ő rátapodt s most tőlem kéri számon! Ihaj!” – vágja le kísérei, a grófkisasszonyt kirántja a hintóból, s a lovak közé csap. – „Tűnjetek el!” – szisszen pribékjeire, fogja a kisasszonyt, vonszolja a sűrűbe, fel a hegyre. Ágak csapódnak arcukba, gyökerek fonódnak lábaikra, kövek gurulnak. Nincs kegyelem, szerelem gyűlölete ég. Húzza–vonja, nem hall jajsztót, kérésre süket füle. A hegyormon öreg tölgy, évei százakban mérve, szemben mohlepte bércek, ujjként intenek az égbe.

„Utoljára kértem,” – szegzi neki a kérdést – „szeretsz–é?”

A lány sziszegve fúj, arcába mar.

„Szeretsz–é?” – ismétli könyörgőn.

Az nem felel, közönyösen a semmibe mered, majd mielőtt még egyszer hallaná a kérdést, fölsikolt: „Soha! Soha!”

A zord ábrázaton könnyek gördülnek. Szíjat vesz elő, a nő kezait összekötözi, ráhagy pár métert, felszökken a tölgy szétágazó karjai közé. Fölhúzza maga után, egy kikorhadt ág odvának börtönébe veti s eltávozik.

Kicsúfolt szerelme sátáni oltára előtt ezután minden nap áldozik, s minden nap kérdé: „Szerettél–é?”

„Soha! Soha!” – sikolt a gőg.

A napok multával egyre halkabb s már csak lehel, mégis perzsel a szó: „Soha!”.

A sóhajtást már nem érteni, angyalok szárnya lebben, elkomorul az ég. A zsvány fejvesztve rángatja a szíjat, ölébe vonja halott kedvesét.

„Én nem ezt akartam, bocsáss meg, kérlek!” – omlik a tetemre.

A napok lánc csörrenve hull, bomlik az értelem, idő megáll. Egysíkúvá hajlik a minden, oldódik ívén a múlt s a magány. A napok halmai tornyosulnak, hangtalan kísért a csend. Órákig sír magához szorítva az élettelen testet. Nem, nem akarta elhinni, hogy halott. „Miért hazudsz? Valld be; szeretsz még!” – hajtogatja eszelősen. A Hold sápadt fényével mintha földerengett volna előtte a fölfoghatatlan, óvatosan visszaengedte a lányt tölgykoporsójába. Az

égre nézett, ott futott kedvese könnyed léptekkel a hirtelen elillant boldogság után.

Azon az éjen megsarcolta a környék kastélyait, mindenünnen csak ékszereket vitt el. Ékszerekkel s virágokkal megrakottan tért vissza a lányhoz. Nyoszolyát készített a virágözönből, arra fektette s beborította nemesfémme s drágakővel a mindennél drágább testet.

„Bocsássd meg kegyetlenségem, már azt sem kérem, hogy szeress, csak kelj föl, halljam a hangod!” – öntözi könnyeivel.

Ezentúl minden hajnal itt köszönti, könnyei záporozának. Ha rabol, az ékszer és virág a szentélybe kerül. Nem tudni honnan, de a legnagyobb télben is rózsák, s a nyár és tavasz virágai gyűlnek a csillogó ékszer köré. A halott nem hervad, nem bomlik bűzösen a tetem, talán a virágok átvállalják tőle. Mintha csak aludna, friss, hervadatlan, akárha könnyű álmot látna, s bármely pillanatban életre kelhetne.

Egyszer egy gombát gyűjtő öregasszony meglátta s a lánya után epedő öreg grófnak elmesélte. Az súlyosan csengő aranyakat ígére néki, ha odavezeti, de az elvarázsolts helyet nem lelék.

Mások is látták, főleg éjjel, teliholdkor, vissza egyik sem talált.

Már nem tudni, hogy való-e, vagy szájról-szájra járó s minden továbbadással duzzadó, fényesedő, valótlamba átmerészkedő adoma.

Egy sötét éjen, mikor a Hold is fázón a felhők mögé bújt, a gonosz megjelent a vétkes előtt.

„Látom, siratod bűnöd, emészt az önvád. Nem szoktam megszánni apró bűnök, gyarló kis vétkek félszeg, esendő bűnöseit. Te eladnád lelked, igazi bűnt, gyalázatot is lelkedre vennél, csak szólna a lány.”

„Rendelkezz velem sötétség ura.” – hajtja meg térdét a sátán előtt. – „Elvetemültebb gaz már nem lehetek, nyugtom nem lelem úgyse, biztos kivet a föld is.”

„Hát halld: – Majd eljő az idő s számon kérem ígéreted. Egy apróságot megteszel nekem, a lány meggyónja titkát, ám nem hiszem, hogy boldog leszel.” – visszhangozzák a sátáni kacajt a hegyek, s óriási robajjal gördülnek le az őrtálló kövek.

Lelke rideg, üres, csak a fájdalom árnya csapong benne. Hátukra veszik a napok, él, mert nem tud halni, hisz halott már.

– Vásári komédiások szokták efféle históriákkal borzongatni a hallgatóságot – mondja Zombori.

– Igen, de te is láttad a marconát, valós és sötét, ki tudja mit toldott tetteihez, kegyetlenségéhez a nép, a szörnyű mesék köntöse nélkül is riasztó – búvik hozzá még szorosabban.

– Ha le nem fogod a kezem, megmutattam volna, hogy ő is csak egyszerű halandó.

– Hamarább leterítettek volna orvlövészei.

– De nem esett volna folt a becsületemen.

A vést megelőzendő, Olga az ajkát a hadnagy ajkára szorítja, mert látja, mint paprikázódik föl megint, s mindjárt leugrik a szánról, hogy üldözőbe vegye a zsványokat.

Ékszerdobozként bukkan elő az éjből holdfénybe vonva a kastély, erezetten márványló hegynék lankáján. A lovak horkantva megállanak, párálló testükre pokrócot terít a kocsis. Nyílik az ajtó, gyertyák lángja libben, kristálylapokon táncol a fény. A prémeket lefejtí róluk a komorna és az inas. Olga Janit a francia társalkodónő gondjaira bízza, s egy kis szalonba vezeti Zomborit. Szerelem homálya kúszik a szemekre, szivárványszínekre bomlik a fény. Dobban a vágy, lázad a vér, mirtuszkoszorút fon szívük köré. Édesb a gyümölcs, ha tiltott, oly kíváncsú a lopott csókok csarnoka, vérteli ajkak íve hívogat. Indakezek hálózzák be a felhevült, remegő testeket. Vágy buja rése tátong, érzékek húrja megfeszül, akaratlan engedelmeskednek ösztöneik vadállatának. Dekadens érzés, túlcordult vágy... (A nyelv szegényes a szerethezés magasztos északi fényét, ragacsos–cuppogó groteszk valóját s köztük az átmenetet leírni. Basztak ám rendesen. *A sex a test és a szellem csapdája, halandóságunk s a megújhódás hordozója.*)

Sárból keltünk, alantasak a vágyaink, nyöszörögve dagonyázunk a testiség fertőjében, rabláncra ver kettévált énünk a nemiség. Húg–önmagunk keressük, vérfertőző Nárcisz–énünk sülljed a mélybe, csorba tör, szerelemisten költészetté nemesíti vétünk. Agyagba

lehelt értelem, egysejtű ostoros szörnyek, neuronokon villámlik az érzékelés. Szférák zenéje, társas önkielégítés. Magunkat öleljük igaz-hazugságokat súgva, vágyaink szép mívű köasszony lankáira vetülnek. A nő befogad, a beteljesülés mennyébe emel, megtagad, elhagy. Megalázottan kullogunk a sötétben, takargatjuk perverzióink, melyek földobnak újra, lanyhuló ívén a sárba hanyatlunk. Hétköznapi sarába hull a sokbolyhú mag. Önmagába záródik a körmenet, minden kezdődik előről. Megkövült napok árja, folyton átírt hazugságfolyam a történelem, tetteinktől árad és apad, nem gondolunk rá, mikor baszunk, pedig egyike fő mozgatóinak. *Napfényes eszmékbe burkolja vétkeit az emberiség.*

Taskenti és perzsaszőnyegek, mahagóni és cédrus bútorok. Szantál s zsálya illat, japán füstölők illatos kígyócskái. Lomha valóság vackán piheg a vágy. Önmagába zárkózó Buddha bronza, sokkezű Síva. Pattogó tűz, a kandalló norvég gránitból rakott. Tibeti medvebőrön apró, kínai kezek formázta elefántcsont asztalka. Ezüst szamovár dohog, mint háborgó orosz lélek, meissen csészében párolgó zöldtea. Hernyóként araszol a csend, habzsolja édeskés percek remény-zöld levelét. Múlандóság pókfonala rezegve csüng, bebábozódott lelkünk pillangók álmát alussza még. Ne mozdulj, maradj még! Álomszárnyaid hímporát hétköznapi eszelős szele letépi! Ne szólj! Hazugság vermébe hullana ígéreteid strassz-üvege.

Olga az asztalhoz lép, érzi magán a férfi pimasz, birtokló tekintetét. Csöppnyi szégyenérzete sincs, hogy első alkalommal rögtön ily kitárulkozó, odaadó. Eszébe jutnak a hiábavaló várakozással eltelt, vágykorbácsolta álmatlan éjek. Fogja az ezüsttálccával a csészeket, s az ágyhoz viszi. Mélyen Zombori szemébe néz. Hideg kék, mégis gyermeki ártatlanságot tükröző, pajkos szemek. Ez is oly ismerős, a hetyke kis mosoly a száj szegletén, a gögös tartás, még így hanyagul elnyúlva is.

„Istenem! Akár a Prinz!” – hasít belé a fölismerés. – „Igen ő lehetett ilyen; úgy húsz évvel ezelőtt.”

– Kire emlékeztetlek, mit láttál a szemeimben? – vonja magához, s féltékenység keserét ízleli lelke.

– Nemrég még egy másik férfiért epedtem, azt hittem előbb leszek halott, mint hűtelen, mégis feledtem, feladtam, ahogy végigsimította testem becéző kezéd. A sors fintora, intő jel vagy csak álmodom? Te annak a férfinak szakasztott mása vagy.

„Óvakodj egy orosz grófkisasszonytól, apád haragját vonhatod magadra!” – csendül a hadnagy fülébe. – Ah! Mit törődünk most másokkal, amikor a karomba zárhatlak? – öleli magához erősen. – Ne hagyjuk, hogy a pillanat varázsát megtörje a lelkiismeret. A szerelem és tisztesség együtt csak rövid ideig fér meg. A pokol ezer ördöge is... Már a fogak oszlopcsarnokában siklanak a nyelvek egymásba kulcsolódva. Összeolvad testük, hogy is bírt eddig külön, félként létezni, mert most hogy egyek, egész csak. Újra és újra végigaraszol a száj a gyönyörű testen, nincsen egy pihe, egy hajlat, melyre csókot ne lehelne. Kezek és lábak, húsevő virág kusza indaszövevénye. A kéz sokszögű gyémántjának belső tüze villan, vágy emeli fényét. A lábujjak, a karcsú nyakon lüktető erek, a széttárt comb íve, a vénuszdomb –, úgy hív a beteljesülés, visszafogják a mohó testet, tekergőzzön csak sikoltva, őrlődjön epedve, orgazmus pengéjén táncolva a kéjszakadék felett, hogy nirvánaként ölelje őket a beteljesülés. Vágyak hullámozó öble, ágaskodó árboc körül röpködő fehér kezek. Csacsogó ajak halk sikolya, tovább már nem lehet csigázni a felhergelt testeket, magával ragadja őket az élvezet.

*

A kastély egy másik hálótermében is elszabadultak az érzéki vágyak, a francia lánynak éktelen kefélnéki támadt, amint Jani a combjai közé nyúl minden teketória nélkül. A lány is tapogat rögtön, s Jani műszerét marokra fogja.

– Ez embern timer, jótáll helyettedért! Mily névvel illeted? – kérdi.

– Jancsi – feleli, ujjaiával finoman matat egyre beljebb.

– Janszi, mint te? – bújik ki fodros ruháiból, de Jani Jansziját egy pillanatra el nem engedné, annyira elbűvöli, alig akarja hinni, hogy olyan amekkora s valóban az. Jani is elveszi kezét kelletlen, s letépi magáról a huszáruniformist. A meztelen lányt már húzná a dárdára, ám az nem engedi kezéből a műszert, a behatolásnak ellenszegül.

– Óh, ti ongre férfiak! nem mondom kemények, legtöbbször durvák, mert gyengeségnek vélitek kedvességet, csak durr-bele, teperitek le az ember lányát. Semmi fantáziátok. Az meg sem fordul bozontos fejedbe, hogy nőnek is kell gyönyör, a kéj?

– Már hogy a jordanba ne! – sértődik meg Jani. Megmarkolja a lány fenekét, fölemeli s a markából kikandikáló természetes makkra ülteti. – Ha úgy akarom háromszor is elélvezel, míg én egyszer, s a gyönyörtől felakad a szemed – mondja, akantuszával az ágy felé terelve.

A lány keze ernyed, csípője vonaglik, rugalmas puncija nyelne már mohón a bacchusi ajándékfalatot. Most Jani tér ki az ütközet elől nevetve.

– Hozz csak tányérokat a konyhából! – fejt le magáról.

Pajzán tűz gyúl szemében, mindenre kapható a lány s már fordul is, a fonott kosárban porcelánok. A porcelánokból Jani négy ingatag tornyot épít, arra állítja négykézláb. Ő egy gömbölyű fületlen, gurulós szilkére áll, amin egyensúlyozni magában is cirkuszi mutatvány. A lány hüvelyébe siklik úgy harmadáig a penis, csípőjét meglengeti előre-hátra, háromnegyedes ütemre, mint metronóm ingája s ez ütemre nyomul előre dugattyúja a belsőégésű pinába. Az ütem gyorsul, lassul, zakatol ide-oda a vágy. A lány fehérlő feneke átveszi az ütemet, dagaszt előre-hátra, szeretné gyorsítani a vágát, teljesen a gyémántélű fúróra húzni magát. A tányérok kicsusszannak lába alól, cserepeken táncolva nyerít a kanca, vérbő fenekét Jani szeméremcsontjához veri. Bugyborékoló artikulatlan hangok hagyják el torkát, s lelkét mennybe röpíti a kielégülés, teste rongycsomóként hull a földre. Jani Rendületlen egyensúlyoz a szilkén, férfiassága töretlen mered. A nő ránéz fátyolos szemmel, kirúgja alóla a porcelánt, föltérdel, elmarja tövében a farkát, nyelvével a fitymánál

körbefonja. Nyelvel, szájába veszi, mellei közé vonja, úgy gyömöszköli. Jani állja a gyúrást, a lány egyetlen erogén masszává válik, a földre fekteti Janit, a kéjek hegyére húzza a tátongó vaginát. Köröz a csípője, időnként lepattan pár oboafutamra, majd újra pinája járma jár vitustáncot a vörös márványoszlopon. Hiába vet be minden rafinériát, franciás érzékborzoló trükköt, Jani lankadatlan, ő megadó sikollyal omlik el ernyedten.

– Fasza dzserek vagy – lihegi. – Én még ilyet nem éltem. Most már elengedheted magad, legyőztél.

*

A hajnalzsandár föl villanó napsugárszuronya futamítja meg a kéjorgazda éjt. A két vitéz fejvesztve menekül a párnacsata színteréről. Hajszolják lovaikat, bár tudják, már nem érhetik be a többieket. A huszárok az udvaron gyakorlatoznak pattogó német vezényszavakra. Az ezredes az ablakból szemléli őket. Meglátva a két pernahajdert, értük szalaszt.

Belépve vigyázzba merevednek s várják a lelkifröccsöt. Az ezredes dohogva jár föl s alá, néha lesújtó pillantásokat („sweinhund!”) vet rájuk, majd kimérten megszólal:

– Ez volt az utolsó alkalom. Minden pohár betelik egyszer s ez volt az utolsó csepp. Őfelsége postáját zsványok sarcolják, s mindig kicsúsznak a zsandárok keze közül. Tokaj környékén van a bűvőhelyük. Egy hetet adok rá, hogy kézre kerítsétek a gazembereket. Most megmutathatjátok, nem csak az ágyban vagytok nagylegények, s némiképp enyhíthetitek vétketek. Most pedig takarodjatok a szemem elől!

Zombori még kiválaszt két markos, Tokajt és környékét jól ismerő legényt, vételez egy hétre való muníciót és élelmet s elindulnak. Az utat teljesen befűtta hóval a szél s az éjszakai fagy jégkéreggel vont be. Senki nem járt még előttük, ha nem akarják, hogy a lovaik bokáit fölsértse a jég, minduntalan le kell valamelyiküknek szállnia a lóról, hogy utat törjön. Estére holtfáradtan érkeznek Keresztúrba. Bekéredzkednek a plébánoshoz.

– Drága gyermekeim – tárja szét sajnálkozva karját – nagyon szegény az eklézsiám, fekhellyel is szűköst szolgálhatok, de ellátásokról meg végképp nem tudok gondoskodni.

– Ne bántsa atyámat, mindennel el vagyunk látva. „Hogy pap létére milyen pofátlanul hazudik?!” – gondolja magában, mert mielőtt bekéredzke dének, már szemrevételezé a csűrben tornyosuló szénakazlat, a konyhában pedig még mindig érezni a törkölypálinka terjengő szagát és a báránysült jellegzetes nyálcsordító illatát. A cselédlány a pap pillantása ellenére piros cipót s egy lábasban forralt tejet rak eléjük s még egy gyűszűnyi pálinkával is van mersze megkínálni őket. Erőst szabadkozának, de a pap elszégyelli magát s már ő is unszolja kényszerű vendégeit:

– Ugyan fogadják már el, jó szívvel adják!

A trakta után a lány elkvártélyozza a huszárokat.

A hadnagy mielőtt lefeküdne volna, kiméne az istállóba megnézni; a lovak rendesen el vannak-é látva. Amint nyitja az ajtót, orrát megcsapja a gőzölgő trágya szaga, de mintha ide nem illő illatokkal keveredett volna. Rögtön rájön miért. Az istálló közepén, legyező tehénfarkaktól kerítve, csillogó szemű, felhevült arcú legényei egy fölfordított, fehér damaszttal leterített dézsát ülnek körül. Minden van a rögtönzött asztalon, mi szem-szájnak ingere: foszlós kalács, füstöltsonka, kolbász s egy malomkeréknyi sajt.

– Ha ilyen egy szegény eklézsia, milyen lehet, ahol dúskálnak? – lép közelebb.

– Szegény a rabok leláncolt lelke! – toppan elé Julcsa s egy hasas korsót nyom kezébe. Nem kéreti magát, tisztességesen meghúzza. A kisüsti égeti torkát, egész bensőjét melegség járja át.

– Úgyis meg van győződve róla a vén faszari, hogy lopom az elemózsiát – pöröl a lány –, hát legalább most igaza lehet. A vén totyakos az utolsó falatot is kiimádkozná az ember szájából, még magától is sajnálja a ganyé, a sok finomság meg ott bűdösödik a kamarában. Bezzeg az itallal nem olyan béosztó. Mióta ismerem szenteltvízen kívül, nem nagyon érhetett vízhez, pedig istenuccse ráférne, mert néha amilyen részegen misézik, csak a rákövesedett

kosz tartja vissza attól, hogy nem ájul az oltárra, osztán a bűze is megtartja. Gondolom, az ördögtől akarja ezzel távol tartani magát, mert amúgy szemrevaló, jóképű férfi lenne, oszt ha rendesen tisztálkodnék, a reverenda meg az összes szent se óvná a bűnbeeséstől, amilyen kikapós menyecskék vannak erre. Nem mindig vót ilyen, ahogy mongyák, az előző helyen jóba vót a tanítókisasszonnyal, de valami parasztfiú kifúrta s azóta...

Nem tudja befejezni a mondókáját, mert Janinak a falat cigányútra téved, köhög, krákog, s már lilul a feje, mire pajtásai hátdöngetésének köszönhetően megmenekül. A hadnagy is vészen pár falatot, iszik becsülettel, de lopva Janit szemléli; úgy érzi a lány szavai miatt nyelhetett félre. A harmadik demizson bor után a hadnagy takarodót int, a fiúk kelletlenül, de szó nélkül elsomfordálnak. Zombori is szobájába mén, ám nem fekszik le, várja, hogy elcsendesedjen a ház. Mikor úgy gondolá már mindenik aluszik, a cselédlány szobájához lopódkodik. Benyit, tapogatódzva araszol az ágya felé, valamin hasra esik, máris föl pattan, keze matat a dunyha alatt. Nyúl a melléhez, három kéz, nyúl a peckéhez; ott is matatnak.

– A бүдös jordányba! Hogy mertétek megelőzni a rangidőst?!

– Én mondtam nekik, hogy csak sorjába – szabódik a lány, miközben gyertyát gyújt –, de nem bírtak várni.

Zombori már fordulna, lanyhadt a vágy, nem szereti ő a mások által kitaposott utat, de a lány hozzádörgöli fenekét, s meg kell hagyni igen szemrevaló jószág.

– Tán lelankadt a hadnagy úr, mert bántja, hogy a legényei végigtapenoltak? 'Iszen megfürdök mingyá', ha annyira finnyás, bár épp csak végig simítának.

– Fürödj csak! – mondja, vevé észre a sarokban a hatalmas dézsát, a víz még párolg benn'. A lány csobban, lép, hogy beszappanozza, kéjesen visongat, mikor kényesebb részekhez ér. Hirtelen neki is fürödni támad kedve, letépi magáról az ancugot s becsusszan melléje. A lány törléskedik, dorombol, viszonzza a szappanozást, főleg egy arasszal a hadnagy köldöke alatt. Megérintve

az instrumentumot, a lány egész testén remegés fut át, olvad, piheg, szinte már anyagtalan, vibráló nagyfeszültség – plazmaállapotú vágy. Zomborit is kisülésre ösztökéli a potenciálkülönbség (potencia), s elektródáját az ívkemencébe akarja mélyeszteni, ám az állandóan félresiklik, elkalandozik a combok között. Kénytelen ujjával megkeresni a rést s beilleszteni a csapszeget. A lány puncija szűk, rugalmas, nem tud rögtön tövig behatolni, szorosan simul péniszére, lüktet, pulzál, csak egyszerűen benne lenni is kimondhatatlan élvezet.

– Nem gondoltam, hogy ilyen finom vagy! – leheli.

– Azt hitte a hadnagy úr, hogy már jól szétbaszták a méhem, igaz?

– Valami olyasmi.

– Nem vagyok én annyira riherongy. Nem igen akad a környéken kedvemre való férfi, most meg, hogy négy is idecsöppent, nem tudtam ellenállni. Ha t'om, hogy kendnek is gusztusa támad, akkor nem engedém magamra őket.

– Hallgass, csak érezz és érezzelek! Nem tudom, hogyan csinálod, de illet még nem éltem meg. Nem Zombori nyomja egyre beljebb a fütykösét, hanem a lány hüvelybe belelezé be ritmikusan táguló–szűkülő hullámzással. Olyan szorosan fonódnak össze, hogy más körülmények között már szűkölnének a fájdalomtól, de mind nagyobb felületen, mind szorosabban akarják érezni, élvezni egymást. Megszűnt földhözragadt anyagi lényük, túlléptek önmagukon, ők most a foton hullámtermészete a fényben, az ihlet, s a sorok végén rím a versben. A Napot eltakarja a Hold, az orgasmus üstököse visszataszítja őket a Földre, még nincs súlyuk, egymásba zuhanva lebegnek, a szorítás lazul, tudatosan a külvilág. Eddig nem érezték, de most már nagyon hideg a víz. A lány leakasztja a durva törölközőt a szőgről, megtörli, végigdörzsöli vele a hadnagy testét. A hadnagy viszonozza a kedvességet, s mire végez, pattognak újra a szikrák, meredező sziklaorom puha mohapárna ölelését várja, árad a parttalan vágy.

Közben az ajtó előtt a legények egy gyertya fényénél kockát vetének, hogy elüssék az időt, míg sorra kerülnek, s egyúttal eldöntsék, ki legyen a következő.

Vendéglátójuk rossz alvó, ezért estve mindig bekészít egy butykos pálinkát az ágya alá, s ha nem tud elaludni vagy valamely lidérces álom felkölté, csak lenyúl az álmok hordozójaért, ha szükséges akár többször is. Ma éjjel is nehezen alvók el, mégis szinte percenként fölébred, így a butykos hamar kiszáradt. Nehézkesen kecmerg le az ágyról, papucsba dugja puffedt lábait s elindul a kamara felé, hogy utántöltse altatóját. A cselédszoba felől azonban valami fény dereng és sutyorgást is hallani vél. Hallótávolságba lopakodik, és erőst fülel, vajon mér' kaszinóznak itt éjnek idején. A huszároknak kegyetlen bűz csapja meg orrát s majdnem öltre mennek, egymást gyanúsítgatván a förtelmes szellentéssel. Már majdnem hajnalodik, mire az utolsó huszár is elmegy(így – vagy úgy), akkor a pap is beoson, s Julcsára veti magát. A lány rögtön megismeré és utálkozva löké el: – Legalább néha megfürödhetne kend! Ha nem vón ily bűdös, tán rá is állanék, persze nem most, most épp elég vót. Gondolja csak meg, ha véletlenül meghalna, még a mennyországba se hiszem, hogy beengedteték, mert a kanszagátul az angyalok rögtön elvesztenék ártatlanságukat, Lucifer is megharagudna tán, mert elnyomná a pokol kénköves szagát is, oszt a sok kivert lélek csak kódoroghatna, hogy merre találja. Mennyék kend, virrad! És jól sikálja le magát, ha kamatyolni támadt kedve! Így esetleg az emse az ólban, ha az is megáll magának!

Reggel egy egészen más házigazda ül a huszárokkal az asztalhoz, mint akit este megismertenek. Már nem bűzlik, ki van mosakodva és borotválkozva, sőt még tiszta reverendát is húzott magára. A kedélye is megjavult. Sűrűn kínálgatja őket jóféle papramorgóval, a Julcsára is ráparancsol; ugyan tegyen már bé útravalóul a vitézuraknak sonkából, kolbászból s főként egy kis lélekmelegítőről meg ne feledkezzék ily cudar télidőben. Nem tudják mire vélni hirtelen pálfordulását, de amint Julcsára néznek, kezdék kapisgálni. A kiadós reggeli után megköszönik a szívélyes vendéglátást s útra kelnek.

Süvít a szél, bolondos kedvében buckákat, csipkés gerincű hóhegyeket emel a Bodrog országúttá keményedett hátán, a part közelében. Beljebb csillogó tükörré varázsolja a jeget. Ott valahol túl, a kavargó hópihéktől rejtve áll őrt Tokajra vigyázva a Kopasz-hegy.

A lovak lábára rongyot csavarnak s kötőféken vezetve őket, egyesével ráóvakodnak a jégre. Jani önkéntelenül az élre áll s átveszi a vezetést. Ő ismeri a folyót, hiszen itt a környéken nőtt föl. Bármennyire hideg van, az alattomosan föltörő buzgárok bárhol elvékonyíthatják a jeget, s aki óvatlanul rálép, az a tavaszi olvadásig nem kerül elő. Jani emlékeiben olyan, mintha együtt nőttek volna a folyóval. Ösztöneire hagyatkozik, csukott szemmel is megérzi a veszélyt, ismeri szeszélyeit, fondorlatait. A folyó nem élettelen dolog, amivel az ember kényére – kedvére packázhat. Nagyon is élő, olyan, mint egy mindenre elszánt szerető: hol gyöngéd és becézgető, kitárulkozik és lágyan simogat, fölolvadsz szépségében. Máskor tébolyult, haragos fúria, fröcsköl, zavaros indulattal árad. Éltet, óv és enni ad, ám elveszejtene, ha azt hiszi, hogy nem kell már, vagy te nem kellesz neki. „Se veled, sem nélküled...” – oly ismerős, vajon az idő mely szegmenséből kúszott elő?

A szél újult erővel ront rájuk s már nem hópihéket, hanem jégtüskéket vág az arcukba, majd hirtelen elhal és sűrű, tejfehér köd folyja körül őket. Az orruk hegyéig sem látnak, állandóan szölongatják egymást, hogy el ne keveredjenek. Csak néhány perce toporognak vakon, egymás nyomában, ami számukra óráknak tűnik, mikor Jani csendre s megállásra inti őket.

Vágtató lovak patája, surrogó szántalpak alatt hajlik a jég, arcukon érzik fujtató lovak leheletét –, mintha látnák a trojkát, utasát a prémebbe burkolt északi sellőt s hallani vélik a keser-édes dalocskát. Csengő a hangja, érchúrok adnak kíséretet, lovak patája dobban, surran a szántalp, sátáni kacaj ostora csap le magával

ragadva a bűvöletet. Viharos erejű szél sodorja el a köd és a dal tépett foszlányait, de ők dermedten, mozdulatlan állnak, mintha megérintette volna őket a halál fuvallata. A szél elül, a levegő kristálytiszt és rezzenéstelen, fülükben ott visszhangz a dal és a kacaj. Szinte egyazon pillanatban kérdik: „Te Is?”. Csak némán bólintnak, nem képzelődés volt. Akkor mi? Elindulnak vigyázva, mindenikük a jeget vizslatja, hogy fölfedezze a trojka vagy a lovak nyomát, ám semmi sem utal létezésükre. Már látják a várost, érzik a kémények kesernyős füstszagát, mikor a jégbe ékelve aprócska sziget bukkan elő. Elszáradt nádtörzsi- és kákabuzogányok mögött egy zúzmarás fűz alatt senyvedő tűz, korhadó nádkévéen kortalan anyóka ül, a tüzet élesztgeti, a lábánál egy csóka a kötényéből lehullott morzsákat szedegeti. A madár jöttükre furcsán, egyszerre föl és oldalt tekeri nyakát, hogy szemügyre vegye őket. „Latrok, kurvapecérek.” – állapítja meg csikorgó hangján s visszafordul morzsáihoz.

– Csárálj csak – mondja az anyóka.

– Adj isten néne! Okos madara van – köszönti nevetve Zombori.

– Semmit sem tudok a trojkáról, nem még a zshiványokról – mondja föl sem nézve.

– Valamit csak tud, ’iszen épp csak kérdezni akartam – döbben meg Zombori.

– Igen fiam, de az én tudásom teher lenne tenéked, nem bírnád el. Csak annyit mondok: egy asszony a vesztedet okozza, vigyázz, mert a kis piros ember nyomodban jár!

– Na menjünk! – legyint bosszúsan. Habókos nyanya – mondja, mikor úgy véli, már hallótávon kívül levének. Visszanéz, hogy megbizonyosodjék, megrökönyödik; mert az öregasszonynak, de tűznek s a szigetnek hűlt helye. Ha vannak szellemek, boszorkányok vagy hasonlók, azok űznek most tréfát velünk, ám nem nagyon szenvedem az efféle tréfát, mihelyst lehet, keresek egy javasasszonyt, hogy oldozzon fel minket a rontás alól.

A part mellett, a jégen gyerekek csúszkálnak, mások pedig a lejtős partról ereszkednek alá ki szánkón, mely fakutyán, s vassal

vert, ívelt csuszkáikon. A gyerekeket faggatják a trojka és az öregasszony felől, de egyiket sem látták. Egy pufók, cselves kislány útbaigazítja őket a postamester háza felé. Az örömmel fogadá őket, s Tokajhoz illő borral s hogy meg ne ártson harapnivalóval. Borozgatás közben megemlétek neki kalandjaikat a jégen. Cseppet sem csodálkoztak, kapóra is jön, hogy adomázó kedvét kiélje, történetét az övékéhez öltve:

– A legények akkor is borozgatának a korcsmában, mint máskor, s szóba jöttek a boszorkányok, szellemek, meg miegymás. Hanzsi, a sváb suszterlegény váltig állította, hogy ez csak babona, nincsenek szellemek, s ha lennének is, a holtaknak nincsen hatalma az élők felett. Ő bizony nem ijedne meg, ha találkozna velük. Erre a legények fogadtak, hogy ugyan ki merne-é menni éj idején a temetőbe s a néhány napja eltemetett füvesasszony fejfáját kihúzni, majd visszaszúrni a helyére azt? Már hogyne merte volna a Hanzsi! Vagy ha félt is; nem mutathatta, ha nem akart szégyenben maradni. Kimentek rögvést a temetőbe, a legények csak a temető kapujáig merték kísérni, onnan figyelték, mint húzza ki a keresztet, majd amikor visszadugja, a rémült kiáltásra, hogy „eressz el!”, uszgyi neked, nádnak ereszt elszelleltek. Csak pirkadatkor mertek visszalopakodni. Hanzit holtan találták, a felcser szerint szíve szakadt a félelemtől. Amikor dugta vissza a keresztet, a cipézszureát is odaszegezte vele, s azt hitte, hogy a halott fogta meg.

Különben erről jut eszembe, hogy a füvesasszony szakasztott olyan volt, mint akiről kendtek meséltek. Annak is volt egy csókája, de már egy éve is elmúlt tán, hogy eltemették, bár többeknek megjelent haláluk vagy nagyon közeli hozzátartozójuk lajtorjára tétele előtt. Úgyhogy kendtek is vigyázzanak!

A legények nem a féltrebb fajtából valók s hogy jelét adják, hajmeresztőbbnél hajmeresztőbb kísértethistóriákkal licitálnak egymásra. Jani már ismeré e paraszt-horrorok legjavát s figyelmét a megjelenő háziasszony telt csípőjének szentelé. Arcjátékkal rögtön az asszony tudtára adá, nem esne neheze egy kis paráználkodás. A válaszmimika forró, vágyszutykos éjszakát ígér. Jani és a

gazdasszony módszeresen, ám hogy föl ne tűnjék, leitatják a többiek. Már mindenik az asztalon pihenteti elnehezült-busa fejét, csak Zombori nem akar az istennek sem részeg álomba esni. Vigyorogva megfenyegeté őket: – Engem akartok leitatni! Felőlem nyugodtak lehettek, számomra szent a házasságtörés!

A gazdasszony elindul a csikorgó lépcsőn az emeletre s inte Janinak, kövesse. Amikor föltárul a szoba ajtaja, Jani azt hívé rossz tréfát akar űzni véle az asszonyság. A szoba közepén gyalulatlan deszkából összerótt deres áll bilincsekkel és szíjakkal, a falakon körbe, polcokon és szögekre aggatva ujjszorítók, körömléghűzők, fogók, kisebb-nagyobb korbácsok és csak a hóhér tudná megmondani, hogy hányféle és mily célt szolgáló kínzóeszközök. Csodálkozásából arra ocsúdik, hogy a nő leakasztván egy korbácsot az arcába sújt. Hirtelen haragra gerjed, kitépi a korbácsot a cafta kezéből, s nyelével jól elfenekeli. Az vinnyog a gyönyörtől: – Üss vitézem, üss!

– Veszett ringyó, ha néked ez kell! – ad most már erőt is belé. Hallani hallott már effélét, de először találkozik ily matrónával, ki a fájdalomban leli gyönyörét s csak akkor elégül ki, ha az aktus közben kínozzák, verik. – Ilyen tálból még nem ettem – mondja s fölkapja a pehelysúlyúnak éppen nem mondható mazoh – nöstényt s a szoba közepén álló deresre nyekkenti, közben a szoknyát letépi, kicsit meg is csúsztatja a gyalulatlan padon, hadd meredjen pár szálfka a remegő piczába. A nő kéjesen felnyög.

– Ez az, ez az. Nem is vagy te oly balfasz. Kötözz ki, feszíts keresztre, vagy mit t’om én, de ne kímélj! Marcangolj, falj föl, vérezzek el a karjaidban!

– Még mit nem! – dohog, azért jó erősen kikötözi kezeit s lábait, combjait szétfeszíti amennyire csak izületei engedik. A nő remeg és zihál, úgy fest így kitárulkozva, mint egy hatalmas lüktető női szerv. Janinak is tolul a vére, előveszi bikacsökét, s néhányszor végigvág vele a szűkülő szuka arcán és mellein. Az felemeli fejét, szájával matat a műszer után, de Jani elhúzza előle, fél hogy megharapná. Visszamegy a másik bejáráthoz, a szaftos punciba vágja

ágaskodó kéjdorongját. Örülten zakatol, majd lassít az iramon, ki-kiveszi, a hatalmas dinnyényi mellekhez dörgöli s incselkedve az ajkához is, de pirosfejű bányászbohóc a tárnába vágyik, baktat a vaklő a gyönyör göröngyein, mígnem a nő valami mód kiszabadítja kezeit s körmeivel végigszánt Jani képén, aki egy ökölcsapással csókolja homlokon, mitől pár pillanatra elszenderedik. Kihaszználva az alkalmat átrendezi a kirakatot, kioldozza a nő lábait. Egyszer – kétszer megtolja – húzza az asztalon, gyalulva a perverz feneket, majd bokáit összeköti egy szíjjal s hátrahúzza, egészen a dereka alá, a kezeit is hozzáköti. Olyan a nő, mint feszes íj, nyílvessző suhan, tegezben döföl, lüktet a puzdra, állati ösztön elkorcsult húrja, ferdült vágy ébred a nővel s gerjed, dagad. ... Vadkan dagonyázik, fekete kanca sárlik, fülldt erotika buborékai pukkannak, maguk-teremtette fertőben henteregnek, míg leszáll az est s félő, hogy már odalenn kialudták a hörpintések álmát. Véresen – tépetten, kielégülve – kielégületlenül búcsút intenek, búcsúzóul a nő Jani fülébe harap, a fül egy darabkája a fogai között marad. Jani nem káromkodik, csak megszokásból csördít egyet visszakézből.

Zombori ráncba szedte a legényeket, már csak Janira vár, hogy éjszakai portyára induljanak, hátha a zsványok nyomára bukkannak.

Az ablakszemek kihunynak, az éj vonja bársonyába a földet, a hold ezüst sarló, hidegen fénylenek a csillagok, az ágak reccsenve zúzmarát hizlálnak, kinyújtja körmeit a fagy.

– Még a csikasz is hallgat a vackán, állat, ember aludni tért, a zsvány ilyenkor vág prédára kieső tanyán, elkésett utazóra vagy épp elmúlatja ebül szerzett lábnélküli marhát – szól a hadnagy, s alo' mars indulának, roppan a hó lovaik patái alatt.

– Kieső tanya, elkésett utazó? – kérdi Jani, inkább csak magától. Az Akasztó – domb mellett, az Ördög-tanyán tudok egy csárdát, miről a' hír járja, hogy betyárok s mindenféle aljanép tanyája, a Zsuzskáról pedig; – övé lenne a csárda – boszorka, az ördöggel s rosszlelekkel cimborál. Ha valahol, hát ott rajt' üthetünk – intézi Zomborihoz, mutatva az irányt. Amint szemükbe botlik a csárda koszos ablakán kiszüremplő halovány fény – *narancssárga cincogás*

bíbor éjben, fekete kancák sörénye lobban a szélben. Hűvös – kék köd varázsa ül, dermed a vér, suhanva száguld-tágul a tér, befogadni képtelen az emberi agy, átlényegül az anyag, lila csődörök remegő inakkal kancák után iramlanak. Örvénylik a hó, csattognak a paták, vad vágy horkan, fogak araszoznak finoman, majd egyre durvábban, szembefordulnak, fölágaskodnak, összekoppannak a paták. Dagad a szügy, remeg a mar...

Hajnali szürkület dereng, letiport lucskos havon lidércnyomásos álomból tér tépetten – verejtékezve a négy huszár, nem akarják hinni, ami történt, ám sajgó ágyékuk bűnjelként ég.

– A бүдös Jordányba! Ilyen már nincs! – fakad ki Zombori, s elindul furcsán sántikálva, mint akinek egy nagyságrenddel nagyobb a heréje, mint ami dukál. Legényei hason mód terpesztett járással araszoznak utána.

A házigazda gülü szemei kikerekedének a csodálkozástól, mikor bevonszolja magukat, ám a gazdasszony gúnyos mosolya árulkodik.

– Jaj, jaj vitézurak! – sopánkodik a tohonya. – Gondoltam én, hogy valami baj van, mikó meggyüttek a lovak, de hála a Jóistennek, hogy hazasegélte kigyelmedeket. Osztán mi történt?

– A frászkarika meg a tüzes istennyila a бүдös Jordányba! Oly kíváncsi kend, mintha egy vén szatyor, nem pedig férfiember lenne! – mordul a hadnagy.

– Régen nem is a' mán, no de üljenek le, ha tudnak! – húzódik vigyorra a néember ajka. Itt egy kis gyógyír – mutat az asztalra. Kitöltve kisüsti, a szalonnás rántotta frissen gőzölög, látszik épp mostanra várta őket. – Aztán ha ettek – folytatja a boszorka – illatos gyógyfüvekből főzetet készítettem, s dézsába öntöttem, ha megmártóznak benne, visszatér a férfiaságuk, nagyobb lesz, mint annak előtte, a hímszaguktól elveszték a hajadonok a szüzességüket, ha túlontúl a közeléjük férkőzének.

– Aztán honnan a válogatott krucifikszes szakramentumból van tudomása arról, amit még mi sem vagyunk képesek fölfogni, hogy megtörtént-e vagy csak álmodánk? – fortyan a hadnagy, suhan a penge, hogy kardélre hányja.

– Ne te, ne! Hátrébb az agarakkal! Tán azt hiszi kend, hogy én is boszorka vagyok?

– Mi más? – replikáz Zombori?

– Akkor mért ajánloznám s várnám gyógyírral kendtek?

– A donneweterből tudjam, a gyógyítás leple alatt nem a rontást akarja é még jobban beteljesíteni?

– Templomba járok, igaz keresztény vagyok, ilyet nem merne egy boszorka magán viselni – mutatja a nyakában függő keresztet.

– Az mán igaz – fogja a pártját Jani. – A keresttől és a szenteltvíztől mindenféle rosszlélek, sötétséggel cimboráló irtózkodik.

– Ahhoz képest nagyon érti a csíziót – szabódik a hadnagy.

– Minden falusi asszony kicsit vajákos is – kel védelmére most már az ura –, hogy a háza népét meg tudja oltalmazni kisebb rontásoktól, garabonciásoktól, mindenféle praktikáktól, de az én Marisom ráadásul szent kórban szenved, s ha rágyün a tízperces olyakat lát, mitől a frász töri az embert. Megérez áradást, tűzvészt előre, s látja a hóttakat, kik véle üzennek.

– Mindig tudtam, hogy a Kárpátok patkója a világ összes babonáját körülöleli, ám hogy bőrömon érezzem materializálódását, sohasem hittem. Remélem csak rossz álom ez, és hamarost fölébredek – hitetlenkedik Zombori. Kardja hegyével tenyerébe döf, a kiserkenő vérnek és a fájdalomnak végre hisz. Lemondóan legyint, lehuppan a legközelebbi székre, s szótlanul enni kezd. Legényei követik.

– Sok minden van, mit az ember képtelen fölfogni, ezért inkább tagadja annak létezését, míg nem szembesül vele – szóla a némbér, de mernétek – é tagadni a Teremtő létezését, amér’ emberi alakban vagy bármily látható formában előttetek meg nem jelent?

A huszárok fejet sunyva hallgatnak.

– Az élet sokszor egy rossz álom s kivert kutyaként bolyong benne az ember s van ki a túlvilágon sem lelé helyét. Mikor idevetődik, fölfeslik az idő szövétneke, a tér is megbolydul, nekem látni engedtetik, mi keveseknek – fűzi tovább az asszony, szemei

kidülnednek, teste megmerevedik. Oly valóságghűen adja elő a velük történeteket, hogy borzongva újraélik, s mikor elcsendesedik, remegve kapnak a pálinka után.

– Rontás ül rajtad, rajtad és legényeden – mondja öblös, mély hangon, Zomborira s Janira mutatva. Istenfélő alázatos étellel elkerülhetnétek vesztetek, de buja véretek nem hágy nyugtot s hajt a Gyehenna felé, ám a vak szerencse kedveltjei vagytok, így kiszámíthatatlan sorsotok s ráadásul bármikor helyet cserélhettek egymással benne, egyikőtök mindenkép alant marad. *Lomha, vak vágyak tapogatódnak az éjben, pelyhedző állú kamasz telt asszony gömbölyű idomairól sző álmot. Ó! A dús szőrzetű, ringató öl! Mint két fénypászma, az idő és a tér találkozásánál – a hajlatokban kivetül az anyag. Csöndben suhan a lét a nemlét felé, az élet értelmet színlel gyarló múlandóságunk álomködének. Nincs bűn, nincs erény. Csak visszfénye vagyunk egy nagystílű játék lényegtelen mozzanatának. A tudás késlelteti a megértést, kételyt vegyít a hit hűsítő balzsamába.*

Nem értik, ám érzik, hogy miről hablatyol. Gyógyír most a szó, az illatos fürdő csak ráadás. Kemények, csatára készek. Újfent lopakodik az est, nesztelen teríti fátylát jóra és gonoszra, ki fél azon rajtaütnék, a gyilkos, a rabló is gyáva, bandába tereli a félsz. Mit számít holnap a bitó, ha ma degesz a has, csörren az arany. Folyjék a bor, a fehérség tárja szét combját! Alázat, könnyörület? Köpd szembe a halált! Tivornyázz akasztófa árnyékában, mintsem ájtatos képpel zsolozsmálj templomban, térden sorvadozva! A fizetség úgyis egy;

„Ha pápa, herceg és király,
Kiket királyné hasa szül,
A gémbertető sírba száll
S hatalmuk más kézbe kerül.”

„Isa pur s homu vogymunk.” – Nagy tudású a rablók vezére, papnak készülné hajdan, midőn látá, hogyan vedel az apát s nyársal föl sok zsenge cselédlyányt, míg neki önmegtartóztatásról, a szerénység jutalmáról regél. 'Iszen jó deák volt, tudta mi nem illik; eltakarja az

éj s azért a reverenda, hogy ráncai alatt rejtve maradjon: „Bűnbe mindet ínség vetette, Egyik se poklralaló.”

Ám egy est ifjú novícia kopogtat az ajtón, hogy e szent helyen megszállana zárandoklatában, mely a Szentföldre viszen. Haramiáktól fél, a pórnéphez nincsen bizodalma, hiszen ereiben kék vér csörgedez. Nyájasan fogadá a mihaszna hájas, felkent álszent. Laktatja sülttel, tukmálja borral (ám a borba előbb észrevétlen bájitalt csen). Simon a jámbor (később korántsem) szolgál az asztalnál alázattal, észleli a cselet s egy óvatlan pillanatban, kicseréli a bort. Akkor még lakozott benne némi jóérzés, pedig már sok bitangságot ellesett. Szegény, szegény Simon! Abban a szent minotomban elveszett, melyben Angela (Mennyire illik hozzá e név!) ráemelte ártatlan gyermeki tekintetét. Midőn egy félreeső lakatlan szárnyban szállásoltatja el vele a szüzet, Simon már biztos benne, mire készül a vén kujon.

– Meneküljön nővér, ha ártatlanságát az égi mennyegzőre tartogatja, mert a legalja zsivány, a bárgyú pór tisztességesebb, mint e totyakos spermahajdner. Sok hajadon erényét megcsúfolta már és semmi sem tartja vissza, hogy nővéremmel is megtegye – könyörg Simon a földreszállt Angyalnak.

– Füleim meg sem hallának ily iszonyatot, alacsony származásod lehet oka eme ocsmány föltételezéseknek! – csapja orrára az ajtót haragost. Keserű pirula ez a majdnem papnak, hisz származását ily degradive említeni, csak az apátnak lőn szokása, ha úgy vélte volt, hogy túlzottan kinyílott Simon csipája. Félre a büszkeséggel, nem hagyhatja, hogy e Madonnát a reverendába csavart kurafi ledöntse oltáráról. Megbúvik egy falmélyedésben, s alig vár egy miatyánknyit már hallja csoszogni fújtatva a parázna pókhast. Előbb kopog az ajtón, majd mikor elhangzik a „ki az”, kenetteljesen kérdőre vonja: – Nem gondolod gyermekem, hogy illendő lenne meggyónnod, mielőtt álomra hajtanád fejed?

– Csak annak kell gyónnia, ki vétkezett, atyám.

– Bizony mondom, aki oly öntelt és kevély, hogy állítja nincsenek bűnei; az szorul igazán föloldozásra!

– Én erre nem is gondoltam tudatlanságomban. Bocsásson meg atyám! – nyitja az ajtót. Még hallani, mint tolja el a reteszt, aztán a meglepett sikoltozást. Simon nekiront a szüette ajtónak és betaszajtja vállával. Az apátnak álcázott meztelen kanördög a sarokban összekuporodva reszkető virgo arcához nyomkodja bájdorongját.

– Bűnbánó Magdolna is egy cefett rossz kurva volt, mielőtt megtért, és lám Jézus megbocsáta néki. Míg nem ismered a bűnt, addig erényes sem lehetsz! Az önmagában való erény semmire sem jó, csak dölyfössé tesz és elbizakodottá! Tudnivaló a példabeszédből, hogy egy megtért bűnös mindig kedvesebb, mint az; ki soha sem vétkezett – próbálja érvekkel alátámasztani renyhén lóbálódzó hímtagját, ami a megpróbáltatásoktól leköpi a rózsás arcocskát.

– A jó kurva anyádat, akit rojtosra basztál! – ragadja meg Simon és a falhoz nyekkenti. A vén patás feje megreped, mint túlérett tök, s ernyedten omlik a padlóra. A még (?) Bűntelen Magdolna (...gondolattal, szóval, cselekedettel...) vagy ki f...rankfurti ménesgazda agyondédelgetett leánya visítani kezd, míg az ártatlansága forgott veszélyben csak leheletnyi „ne”-re futotta. Ajtók csapódnak, léptek közelednek s a talapzatátvesztett madonna csak nyikorga egyre. Simon egy illúzióval szegényebben, ám lélekben megkeményedetten menekül. *Elegem van az ünnepekből, a hétköznapiakból, az igazakból, a hazugokból, az egész elkurvult világból.*

Azóta egyre értékesebbnek érzi magát, hisz évről évre, hónapról hónapra nő a fejére kitűzött vérdíj, de nincs oly balga-mihaszna, ki föladja.

*

– Jönnek megint – szóla Zsuzska.

– Hát ennyit ér a mágiád? – kérdé Simon.

– A sötétség erőit nem háborgathatom minduntalan, mert a végén ellenem fordulának.

– Ács most megmutathatod; mily boszorkánymester vagy – vagy a te erőd is elhagy ha orrod megcsapja fokhagymaszag? – fordul Simon egyik legényéhez.

– Nem a’ – kapja fel a fekete macskát, ami már menekülne s kitép a bajszából, majd Zsuzska hajából, egy csipet kormot a szabadkéményből, a küszöböl egy szálkát s a tűzfalhoz támasztott lajtorján lépdél, s már fönn van a tetőn. A huszárok lovai megbotlanak, mintha kifeszített kötélnek vágattak volna, gazdáik lebucskáznak a hóba.

– A szakramentumát! – kászálódik káromkodva Zombori, s keresni kezdé, mi a ménkü akaszthatta el lovaikat.

– Ott van a bűnös, int a csárda felé az összenőtt szemöldökű, hallgatag Éliás, kiből eddig harapófogóval érdem volt kihúzni szót. Erőst kémlelnek, s a holdfényben kirajzolódik egy alak a csárda zsúpfedelének gerincén.

– Mi a brontot csinál a’? – kérdé a hadnagy.

– Fekete mágiával utunkat állja, de t’om a móggyát, hogy elvém a kedvét – vészen elő egy patkószeget, lehajol lovához s fölemelé bal hátsó lábát.

– Engedj utunkra – szóla, de oly benső hanggal, mit csak hasonszőrűek hallanak.

– Már mér’ engednélek?

– Ezé – a patkószeeggel a ló patkójára üt, hogy szikrákat hány. Az Ácsnak a tetőn abban a pillanatban kifolyik a bal szeme és felordít fájdalomában. – Most már mehetünk – szóla társaihoz Éliás, kik semmit sem értenek, de nem is érkezének most álmélkodásra, mert a haramiák a kiáltásra, lovaikra kapva rájuk rontanak. Fokosaikat, fustélyaikat lóbálják fenyegetően, Simon egy ólmozott karikással kanyarítgatja előttük a leget. Túlerejükben s vadságukban bíznak, ám a huszárok sem porcelánból valók s ösmérik e pusztai harcmodort. A fokosnyelek hamar fejetlenednek s van mék’-nek gazdája is. Jani a karikás csapását védi karabélyával, hogy az ólmozott bőr a csőre tekeredjék, majd nagyot ránta rajta és Simon a jeges havon hasít barázdát homlokával. A sűrűjét kerülendő, a többieket maguk elé

engedő gyávább aljanép, látva vezérük bukását s társaik fogyását fejvesztve menekülének. Simon füttyent, s már pattan, újra lova nyergében ül.

– Vissza gyáva kutyák vagy én terítem száradni bőrötök! – kiált megfutamodó, gyáva pribékjei után, ám azok után hiába. Látva, hogy egyedül maradt ő is beveszi magát a nádasba.

– Hagyjátok a többit, ez lehet a vezér! – veszi üldözőbe Zombori s legényei a tanult módon, próbálják bekeríteni, ám annak nyoma vész.

– Menjünk a csárdába! Vegyük vallatóra a boszorkát – fujtat bosszúsan a hadnagy, ám mint közelg a csárda, megint elébük toppan négy fekete kanca, bár nincsen ínyükre, újra csődörökké válnak.

Fák ága zúzmara tereh alatt reccsen, károgra lebben kelletlen varjúsereg. Pocok neszel a nád között, nyomában rőt halál a róka. Változik minden – mégis minden ugyanaz.

*

A ház asszonya újfent étkekkel s gyógyfürdővel várja vertes győzőit a jupiteri csatának, s mindegyikük kezébe – első ránézésre lószörből valónak tűnő – hajszálakból font kantárt nyom.

Ha ismét találkoznának a boszorka-csődörökkel, ezt a kantárt vessék a fejükre – oktatja őket –, s vezessék egy megszentelt helyre; ott kénytelenek lesznek feltárni valódi mivoltukat, s a gonoszok sem segítik többé őket, vége a bűbájosságuknak. Azt mindenkinek magának kell megéreznie, melyik kantár mely lóra illik, mert ha nem a megfelelőre vetik,... hát abba jobb, ha bele sem gondolok. Ám nehogy olyat tegyenek kendtek, minőt a szomszéd falu kovácsa, mert rossz vége leszen. Őt is megkörnyezte egy ily rosszlélek, s nem elég, hogy mikor lóvá változtatá, egész éjjel át fedezteté vele magát, aztán még hátára is üle, s eszméletvesztéig habosra futtatá. A kovács elméne a javasasszonyhoz, s elmondá neki miként cselekedé vele a boszorka, mire az megfoná a kantárt azon asszony hajszálaiból, kire gyanakodának, s elmondja miként éljen vele. Ám a kovács igencsak

bosszúra vágyott, s mikor a „sötét lovat” befogá, eszében sem volt szent helyre vinni, hanem vezette egyenest a kovácsműhelyébe, s azonmód megpatkolá. Addig nem volt baj, míg a nap fel nem jöve, de az első sugárinál a ló átváltozott asszonnyá, s irtózatossá kínok között kiszenvede a rávert patkóktól. Ám a kovács sem nyughatott az időtől, mert mihelyst álomba merült, a boszorka visszajáró szelleme egy fekete macska képiben a mellére ült, s nem engedé lélegzeni. Minden reggel fáradtabban s gyöngébben ébredt, mint annak előtte, élete napról napra fogyatkozott, míg a démon ki nem szíttá utolsó leheletét.

*

Kipihenve a nemi-ütközet okozta traumát, másnap korareggel „aufspringen”, hogy nappali fénynél üssenek rajt, ha mást nem a boszorkán, mert ilyentájt szunnyadnak tán a sötétség erői, s nem fognak ki rajtuk a pokol eltévedt szellemei. Ám midőn az ajtót nyitnák, meg sem moccan, embermagas hó hullott az éjjel. Az emeleti ablakon lépnek ki a legények, s nyakig merülnek. Nagy nehezen elvergődnek az istállóig, szerencsére annak befelé nyílik az ajtaja, lapátot és seprűt ragadnak, hogy kiszabadítsák a hó fogságából a házat. A hó a fehér tucatnyi árnyalatával terít csendet, nyugalmat a tájra, de az ember nem az a fajta, hogy sokáig tűrje a békét, nem fér össze bűnben fogant mivoltával. Itt is, ott is ájul a csend, mint szorgos hangyák; emberek bújnak elő, s kezdik felemészteni a nagy-nagy fehérséget. *Ha szétdúlod a csendet, magad érezheted a hangnak. „A hópelyhek csillagok, melyek megvilágítják utunkat, de mivel fényük gyenge, így gyakran letérünk az útról és ez így jó, mert csupán így ismerhetjük meg a világot. Az ki nem tért le sohasem az útról, tiszta marad és tudatlan. Nincsen semmi sem Isten akaratja nélkül, hiszen Ő mindenható, ám az ember még nagyobb hatalmú, mert kitalálta Istent, hogy megteremthesse őt.”*

Hamarost szennyes-szürke folyosók kacskaringóznak az ébredező házak között, s kesernyés füstök csigái csavarodnak a

halványkék égre. A böjtnek is vége, az idő is alkalmas – hisz mi hasznost lehetne ily időben megejteni –, amúgy meg farsang hava, hát bálokat rendez az úri nép, s a póri sem rest –, ez keringőt lejt a másik csárdást cifráz. Ilyenkor a templomjáró, példás családapában is fölhorgad a kan, friss húsrá vágyik a megszokott asszonyidom, a langymeleg hitvesi ágy helyett. A betyár, a zsvány is férfi – ő érzi igazán szükségét annak, hogy annak is látsszék; ami, s hetyke–duhaj táncsal virtuskodják. Az asszonyok is kikapósbak; most a megszokott hitvestársi szöszmötöléstől többre, igazibb férfira vágnak –, mindegy, hogy ki csak más legyen, ez az „igazi” definíciója. *A nő úgy érzi, joga van a legnagyobb ordenáré disznóságra is – biológiai rendeltetéséből eredően, ami a fajfenntartásnak rendel mindent alá.* Más nőnek te lehetsz az igazi most, otthon csak a megszokott, vén papucs. *Gyöngyházfény vesz körül, kagylóhéjba zár a múlt.* Az érintetlenek érintésért epednek, nekik még varázs... (A szerelem, az érzések, maga a vágy vajon agyunkban fogalmazódnak?) Nem csak fizikai, a lelki aktust is vágyják, ám a teljesség igénye nélkül, megtenné most a fizikai. Az igazi meg úgyis mindig túl korán vagy túl későn jön, miért várjon az ember hiába. *Visszahúzza körmeit a vágy, vert tolvajként oson tova az ordas éjszaka. Az ég halovány szürke, „megint egy nap” gondjait tárja elénk a sápadt tompa fény.* Ki lehet úgyis köszörülni a csorbát, hiszen a hazugság a szerelem alapja. (De most őszinték leszünk – nyílt szívvel vétkezünk.)

*

Tokaj egész Hegyaljának, s azon termett borának kölcsönzi nevét, a barokk és klasszicista lakóházak pompája még most is idézik egykori(nem is oly régi) gazdagságot, de most osztrákhú, (nemtelen tettel nyert nemességű) földesurak lakják. A köznép, s az ízig–vérig magyar nemesség elszegényedett. Hogy a bécsi udvar talpát nyaló sleppnek fityiszt mutasson, van még virtus a magyarban; egy külön (polgárrá lett) nemes (vagy mégis

nemessé lett polgár?), Eördögh Trisztán bált rendezen az Arany Sasban, hol együtt mulathat pór és az uraság (a ló és a kocsis). Nem véletlen a név, hisz felmenői között olyakat emleget a szóbeszéd, mint Drakula, a havasalföldi vajda vagy a csejtei szörnyként elhíresült Báthory Erzsébetet. Aztán a Zsuzskához is vérségi szálak fűzék, hisz Sárkány-lyány vala.

Egy fullajtár meghívót hozza: „*Nagyságos Tiszteletreméltó Zombori Hadnagy Úr Saját kezeihez*”, hogy huszársaival tisztelné meg – emelve fényét – a nem mindennapi mulatságnak. Kelt, mint fent; a múlandóság ebbeli évében...

Eleget tesznek az invitálásnak, hisz most öszveköthetik a kellemetést a hasznossal, talán az ebugatta is oly vigalomba törekvők, hol elvegyülhet, s rendes embernek látszék egy időre.

Amint belépnek a fölcicomázott terembe, Zsuzska szemei rögtön megakadának a két szépszál legényen; táncolának, mint asztalfiókok, bennük Zombori s Jani. A legszívesebben karon (leginkább máshol) ragadná, s vonszolná az ágyba mindkettőjüket. Ám ők fittyet hánynak a Zsuzskának –, sőt ha jobban belegondolunk, még azt sem –, hiszen az ő szemeik, gondolataik a távoli egzotikus kelet idetévedt elbűvölő, törékeny kis Vadvirága körül száguldozának. Nem, nem a megszokott vadállatias, meztelen, nemzésre ösztökélő vágy gyúl ereikben, mint máskor, hanem az elvont, plátói, *a csak látni, csak érinteni, a széltől is óvni* magasztos-fennkölt nagybetűs érzése ez.

Zsuzska hiába lépdel nyomukban, s vet bé mindenféle praktikát, mágiát, hogy magára vonja valaméjük figyelmét, még a suggestió sem hata rájuk.

Egyszerre toppannak a Tünemény elé, s kérik a gardedámtól Zombori s Jani.

„Napégette puszták bódító illatú virága, bágyadt ligetek enyhért esedező fáit simogató szellő, oázisok éltető vize, mindenség éke...” – Bókol mindkettő egyszerre, egyazon ütemre sorjázva egyazon szavakat, s ugyanabban a pillanatban koppan térdük a hús márványon hódolatuk jeléül.

- Miért ingerkődnek vélem? – kérdi megszeppenten.
- Isten engem... – teszik szívükre baljukat, s emelik esküvén

magasba jobbkarjukat.

Vadrózsácska arca elé emeli legyezőjét, hogy eltakarja a pírt és a mosolyt. Érzi, nem beszélhettek össze, s nem csínyből ez egyszerre-széptevés. Arcáról tovalibben a lomha melankólia, mi lelkét eddig sötét bársonyba vonta. Mosoly derül az arcocskára, sugárzón kinyílik és oly igéző, mint még soha.

A két Zeusz-plágiumban lobban a harag –, szerelemisten – csorba tör –, nincs többé barát csak ellen, ez Istennőt a földre szállottat, más gondolatával sem illethet. Lángolnak a szemek, a gondolat már kard után kutat. A Lány ért/érzi, megfogja karjaik: – Álljanak föl; mindenki minket néz, s rossz hírem kelthetik. A gyilokról rögvest mondjanak le, látom ám gondolataik! Nem lehetnek féltékenyek egymásra, hisz amott – mutat egy langaléta, karót-nyelt uraságra –, a férjem lészen nemsokára – apámnak én mindig engedelmes leánya voltam.

Megérezvén, hogy róla beszélnek, mint vízben taposó gém csasztat Lothar von Meile veszélyt sejtve, bár nem verte meg túl nagy értelemmel az ég, s talán mivel ebből kevesebbet, ösztönökből többet áda néki az Úr, s így fölrémlik előtte, mily veszély leselkedik az arára. (No nem mintha annyira ölné a szerelem és féltés, de jobb lesz vigyázni, legalábbis még a hozomány seggére nem ver; aztán volt, nincs, fene bánja...) – Grüssz Gott! – gurguláz legott, ám parolára nem méltatja őket. A lány engedelmesen követé, ám kifosztott lelke, mint a romok között surranó gyík.

Vakmerő álmok hamuvá omlanak, a vágy megtorpan az érzés tövén – szélben céltalan sodródó falevelek, rossz ízű, álmok nélküli holnap. A huszárok vadul vetik magukat a táncba, legényes, csárdás, keringő, polka, azért is „Könnyű Katát” viszik a táncba – ha már Cupido megdöfé őket.

Elfordulok magamtól, a tükröket összetöröm, ne lásd az arcom csak gondolataimon át.

Jani az eszelős-tobzódó téboly után – gyönyörtől félholt a lány – legszívesebben leköpné magát. „Mint kan kutya, mikor a szukák tüzelnek! Mekkora állat vagy Jani!” – gondolja, miközben az alélt nőt hóval dörzsölgeti vissza ez álommentes, izzadtságsgazú valóságba egy szénakazal ölén. Zomborit is hason gondolat hervasztja, az ő kedve is igen alant, hiába a pihe-puha ágy, a rózsás bőr, a nő, az epedő. A magány égbemeredő szikláján zokog dermedten.

Jani visszakíséri a lányzót a bálba, de már nincs mulathatnéka, inkább elvonul sebét nyalogatni. Céltalan kószál az utcán, mint sebzett, magányos ordas.

Hadnagya gondolatai még kuszábbak, hisz az éjjel ő kétszer is vétkezett. Előbb érzelmiben, aztán testileg. Két nőért áll hadban lelke: Az érett a kitárulkozó, a mindent adó és mindent akaró – a szende szűz, az érinthetetlen-elérhetetlenért. „Hogyan lehet egyszerre két nőt, egyforma örülettel imádni? Egyszerre vagyok hű és hűtelen, mindkettő az életem, az éden tiltott virágai Ők. Maga a választás is kárhozat, de meg sem adatott a választás lehetősége.” – eddig juta gondolatiban, midőn Janiba botlik. Csak bólintának egymásnak, aztán sajgó szívvel bandukolnak szótlán szállásuk felé, mikor négy marconát látnak elvágtazni a temető irányába. Futásra fogják, Jani az istállóba rohan a lovakért, a hadnagy pedig felordítja a legényeket. Lovakra kapnak, s száguldanak a temető behavazott hantjai között eltűnő alakok után. Kacagva suhan a szél, kopogó paták alatt szikrázik a hó, lelkük hervatag csendjét krizantémok fedik. Jó most száguldani, ölni vagy megöletni, hisz fagy van most, az érzelmek tele.

A derült ég vak köd tejébe hull, nem hallik a trapp, nyúlós láp latyakja húz a mélybe lovat, s lovast. Lidércfény dereng, aszott, kicsontozott tetemek pergamenujjai nyúlnak feléjük, kövér férgek peregnek gennyedt sebekből, hátuk mögött a sátán kutyája éji dalra gyújt. Démoni kacaj, varjakként röppenő fekete, töppedt, odvas szájú káráló banyák. Metsző hideg, de ez nem a téli lég, hanem a másvilág

fagyos lehelete. Kis piros ember kaján vigyorral inte: „Gyertek! Gyertek!” A lovak reszkető inakkal lecövekelnek, oszlik a köd, környest a temető hantjai domborulnak, sehol egy kósza lélek. Átokra mordul hadnagyuk szája, de a „szakrametum” bennreked, nem akarja rontó szavakkal visszaidézni a lidérceket. Éliás elfehéredő ujjakkal szorítja amulettjét. A derengő félhomályban a lovak nyomát keresik, de annak a sírok között hirtelen vége szakad egy terméskőből rakott kriptá előtt. A nyomok a kriptá márvány ajtaja alatt tűnnek el. Az ajtón rovásíráshoz hasonló jelek keverednek az alkímiáéval. Leszállanak lovaikról, s Jani lévén a legvállasabb, nekiveselkedék, hogy az ajtót vállával betaszajtsa, de az rendíthetetlen. – Engedj! – szóla Éliás, s elkezdte az ismeretlen szöveget kisilabizálni, s gurgulázó torokhangon monoton mondókát dünnyög. Az ajtó lebillen, mint hídnak pallója az régi lovagváraknál a vár árka felett, s döndülve csapódik alant. Akkora nyílás ásít reájuk, hogy lovaikról le sem kell szállani, s ketten is nyugvást belovagolhatnak egymás mellett. Meg is teszik rögvést. A tér tágasabb, mint kívülről vélhető, a falakon fáklyák lobbannak lángra legott. A régi nyughely belül kört képez, s boltíves teteje szint’ elvész a végtelenben. Környest hét zöldes színű, bolondok aranyával erezett kőből faragott szarkofág fejrészével a fal felé – ahol mindenik felett egy-egy fordított kereszt –, lábvégivel középre mutatván egy ébenfa asztalra; mely ezüst tálcákkal, arany serlegekkel megrakott, azokban ezüst–, és aranypénz halmaz, drágakövek, karbunkulusok. Feküsznek még ottan damaszkuszi szabályák, achátmarkolatú török, gyémántokkal ékített diadémek, nemes–, és tűzopál berakású násfák.

– Semmihez ne nyúljatok! – kiált figyelmeztetőn Éliás, de már elkésett, mert Fellegi, a kikeresztelkedett a kincsekben túr. Keze épp csak érinté a drágaságot, mire az egyik kőkoporsó fedele elmozdul, s egy fehérítő csontváz emelkedik belőle. Amint mozdul, villámok s lángnyelvek cikáznak közte s a

meggondolatlan Manó között. A holt kezd emberi alakzatot öltetni: előbb inak, majd izmok, és bőr rakódik csontjaira – az élő pedig szemük láttára sorvad, s már csak porló csontjai omlanak a földre. Földbe gyökerezik a lábuk, moccanni sem bírnak, titokzatos erő köti gúzsba őket. A szellemlény hátborzongató kacajjal a testet-cserélt lovára kap és elviharzik. A kriptá ajtaja felcsapódik, a fáklyák kialszanak, ám némi derengés jövel a korhadó fakeresztekéből.

– Nem á ékkör ödnim sé tson – mormolja Éliás. Amint mondókája végére ér, a keresztek elfordulának, felveszik keresztényjelképű alakzatuk, s a bénító mágia lehullik róluk. Jani és Zombori első mozdulatával keresztet vet, s mindkettő elhadar egy-egy miatyánkot és egy üdvözlégyet, aztán Éliásnak szegeznek:

– Szóval te is az ördöggel cimborálsz?

– Ez keresztény virsaft. Nincs szintiszta jó és szintiszta rossz. Ha tudni akarjátok; én őseim vallását követem, s ha nem vettétek volna észre – emeli két kezét.

Megrökönyödve konstatálják, hogy azokon hat-hat ujj van.

– Ez hogyan lehet, hisz... – akarja kérdezni a hadnagy, de Éliás felel, mielőtt megszólana:

– Mert nem akartam, hogy észrevegyétek, de már nem titkolhatom. Sámánok voltak a felmenőim, én is az vagyok. Ez nem hit és akarat kérdése, egyszerűen táltosnak születtem. Ha tudást és erőt kapott az ember, azt használnia kell, mert mindenegyes használatlalteljesebb lesz, ám ha renyheségből vagy gyávaságból nem él vele, lassan elsorvad. Én nem vetem meg mások hitét, ám vakbuzgó keresztények kisajátítanak maguknak az üdvözlést, s másokat is – akár förtelmes bűnök árán is – arra kényszerítenének, hogy az ő hitvallásuk szerint éljenek. Kálvin és Husz...

– Hagyd a teológiát, inkább azt mond meg, ha oly nagy a tudásod; mi volt e lidércnyomás?

– Az én tudásom is véges. Vannak más világok is, nem csak olyak, mint amit földi létünk feltételez, s amit mi itt varázslatnak, mágiának vélünk, ott, abban a másik valóságban mindennapos egyszerű dolog. A különböző terek és idők egyszerre, együtt – egymásba olvadva léteznek, ám ebből mindenik lakói csak a saját valóságukat érzékelik. Ahol e valóságok egymást keresztezik, ott a titkok ismerőinek átjárás nyílik, ám hogy az egyensúly fennmaradjon, amit itt elveszel, amott hozzá kell adni – s fordítva is –, ezért volt e test-csere. E más világok létezését tagadja egyistenhitetek, szenthelyeitek, templomaitok, temetőitek mégis legtöbbször ezek metszéspontjaiban – vagy úgymond kapuiban – feküvének.

– Kálmán Urunk törvénye ide – vagy oda, ily szókért a papok téged még mindig megégetnének, s azt mondanám én is, hogy fictió, sőt szentségtörés, ha előbb azt a valamit saját bőrömon nem tapasztalom. Mivel nem tehetünk mást, rád bízunk magunkat, azt mond most, hogyan tovább, innen ki hogyan jutánk?

– Az is megleszsz, de már nem akarja elfogni a zsványokat a hadnagy úr?

– Már hogy az áncikrisztusba ne!

Éliás taplót, kovát és száraz mohát vészen elő iszákjából, egy fáklyát a falról, kardjával a kovakőre üt. A szikra a taplóra pattan, ő erőst fújja, majd a mohát a felparázsló taplóra rakja, mire az lánggra kap, meggyújtja véle a fáklyát. Körüljárja a kriptát, mindent alaposan szemügyre vesz. Az egyik fáklyatartónál megáll, kicsit előre húzza, s megbillenti bal felé, mire egy titkos ajtó tárul fel hangtalan. Mögötte hosszú folyosó a tufába vájva. Ebben is elfér nyugvást egy lovas. Gyújt egy-egy fáklyát a hadnagynak és Janinak is, biztonság okából még néhányat magához vesz. Elindul lovát kötőféken vezetve, s int, hogy kövessék. Óvatosan lépdél, vizsgálva az aljt, falakat és mennyezetet, mert újabb csapdákat sejt. Pár lépés után idegszálai megfeszülnek, érzékei riadót fújnak, pedig a veszélynek semmi látható jele. Kardjával óvatosan böködi maga

előtt a talapzatot és a falakat, úgy halad óvatosan tovább. A harmadik döfés után járásuk előtt egy asztallapnyi kő aláfordul, halálverem sötétje acsarkodik életüket követelve. A fáklyával bevilágít, kaszák és szablyák halált osztó élén botlik a fény. Némelyiken egykor volt halandók viseletének cafatjai foszladoznak, a kút mélyén fehérlő csontvázak, s vigyorgó koponyák halmaza. Visszabillenti a követ, a tartalék fáklyákkal kiékeli, s a berzenkedő lovat átvonszolja rajta, bátorítva Janit és Zomborit:

– Ne féljenek, biztosan tartanak az ékek! Amint átérnek a halálgödör túloldalára, ismét magához veszi az alkalmi ékeket. Az idő mintha megállana, vagy csak egyszerűen értelmét vesztené, egyszerre tűnik úgy, mintha órák, sőt napok óta – vagy alig pár perce baktatnának a végtelennek tűnő földalatti folyosón. Az alagút egy hatalmas terembe torkollik, közvetlen a terem előtt egy túvé hegyesedő kőoszlop, s azon egy félhegynyi, formátlan ingó kő. Éliás megállásra inté őket, s a már alig kivehető falra vésett jelek értelmezésébe réved.

Most aztán gond van – szóla végül. Csak az mehet át nyugodt lélekkel ez ingó kő alatt, ki szerelmében mindig hű volt, s nem vétett ellene soha. Ahogy én ismerem kendteket...

Jani széles mosollyal lépdél, s haja szála sem göbül. – Francba a babonákkal! – nevet föl Zombori, s már indulna utána, de Éliás útját állja.

– Már hogy a ménkűbe, hisz Jani is...

– Tudd meg – szól már a teremből Jani –, bár kedvelője vagyok a női nemnek, mint ahogy kedvelem a jó bort, a szép lovat, de szerelmes egyikbe sem voltam soha.

– Akkor most mi légyen? – függeszti tekintetét Éliásra.

– A legtöbb varázslatot, átkot föl lehet oldani, meglátom, mit tehetünk – tapogatja ujjbegyével a vésett jeleket. Testét remegés járja át, szeme fehérjéje szinte világít.

– Hogy fölötte átkelj, – veszi kezét a falról – azt semmi sem tiltja.

– Nem vagyok pók, sem fülbemászó, hogy plafonon mászkáljak!
– fakad ki Zombori.

– Meg van annak is a módja – túr iszákjába Éliás. Patkószegeket s vékony kötelet vészen elő. Feláll lova hátára, ágaskodva épp eléri a boltozatot, karabélyával a szögeket srégizavé a tufába veri egymás után a teremig. A kötelet a szögekre hurkolja, majd belecsimpaszkodik, hogy tartásáról megbizonyosodjék. Elég erősnek találja, int a hadnagynak, másszék át rajta. Az kelletlenül helyet cserél vele, a kötélbe kapaszkodik, felhúzza magát, lábát átveti a kötelen, s a falhoz tapadva átkúszik a vészt jósló kő felett, majd lehuppan a teremben.

– Mily nyelven íródott, s honnan ösmeréd e jeleket? – fordul Éliáshoz.

– Nem tartozik tudományaim közé a betűvetés, ám minden lélek kisugárzása jegyet hagy maga után, hol előfordult egykoron. E kisugárzás nyomán fel tudom idézni gazdájának szellemét, s gondolatait, mely vezette, hogy a jeleket a falba vesse. Így jobban megértem, mintha az írás tartalmát ismerném magát.

– Ez már nekem magas, mint nyúlnak a lórács!

– Azért van, mert vallásotok, azokat az érzékeket, és érzeteket tiltja, s nyomatja el véletek gyerekkorotoktól fogva, mellyel születtetek. Így nem tud kifejlődni, s azt hiszitek, nem is létezett. Akiben valamilyen okból kifejlődik mégis, s nem titkolja el, arra rásütik, hogy boszorka, rossz lelkek barátja.

Fáklyaik csak csekélyke részét világítják be a teremnek, mennyezete a sötétbe vész. Valahonnan a kongó tér mélyéről halvány sárgás fény dereng. Elindulnak, hosszú percekbe telik, míg az ismeretlen eredetű – nem e helyről való –, sokszögletű, sima kőlaphoz érnek, melyen egy sárgaréz üst – az ontja a fényt – , benne egy ló-koponya, körötte csontjai, s bronzból való a tőr. Jani meggondolatlanul közelebb lép, megérinti az üstöt. Fájdalmasan felszisszen, elrántja kezét. Rácsodálkoznak; egy hajtincse minutum alatt megőszült, arcvonásain látszik, csak

teste van itt, lelke egy más világban kalandozik. Érces hangon, átszellemülten mondja:

A hold fénye kő idollokkal körülvett füves térséget világít meg, a kör közepén hatalmas, fehér kanca ágaskodik toporzékolva, sörénye lobog a szélben, a holdfény sejtelmes ezüstbe vonja. Merevedésem van, meg akarom hágni. Én is ott rúgtatok prüszkölve és ágaskodva. Hatalmas vagyok és erős – hatalmas és erős, de ember. Meghágom, az orgazmus csúcsán egy törrel elmetszem a torkát. Gyönyörködöm a haláltusában. A vér habosan bugyborékolva fröcsköl rám, megízlelem. Érzem minden cseppjétől erősebb, és hatalmasabb leszek. Már alig vonaglik, földarabolom, az üstbe rakom. Az üst melegszik magától. Még félig nyers és véres, vadállatiasan marcangolom, a kilenc szűzre gondolok. Hajnalodik, elindulok. A Folyó. A Lápba ömlik. Könnyedén lépdelek rajta. Ez a köztes Tér a miénk és a másik között. Még nem enged be – egyelőre még nem.

– Mi történt? – rázza meg magát, mint aki most ébredt, s mered sajtó ujjaira.

– Megérintetted a halál szent üstjét – mondja Éliás. Szerencsésnek mondhatod magad, hisz kiszámíthatatlan és irányíthatatlan. Közben a nyakában lévő bőrzacskból kis tégelyt vesz elő, ráolvas, és hűsítő balzsammal keni be Jani ujjait.

– Miféle szent üst? – kérdezi Zombori hitetlenkedve.

– Valamikor egy vad, vérszomjas nép lakozott e tájon, ők kezdték e földalatti világot építeni, az ő barbár Istenük és papjaik közötti kapocs ez üst. Hogy kiengeszteljük, amiért háborgatánk, áldozunk néki kincseinkkel, mik szívünknek legkedvesebb, de önzetlen kell, hogy adjuk, másképp nem fogadja el.

Jani a nagyapjától kapott, Bohémiából hozott vörös követ, Zombori Olga hajfürtjét, Éliás amulettjét helyezi a kőre. Azok nyomtalan semmivé lesznek, helyükön három bőrzacskó materializálódik, ám ebből az egyiket, csak Éliás látja. Inte; vegyék magukhoz, s ő is felvevé ajándokát. Jani és Zombori

előbb firtalmát tartatja, csak Éliás akasztja sajátját vizsgálódás nélkül nyakába.

– Ebben homok van – mondja Jani.

– Ez üres – szóla Zombori.

– Te az időt kaptad, te a teret, én pedig hitet – válaszol a fel nem tett kérdésekre Éliás. Most már nem tévedhetünk el.

Valóban, bár alá s fölé, s oldalvást környest számtalan labirint kígyózik szana, ők egyszerre indulának magabiztosan a helyes irányba.

*

A férfi megalkotja, a nő elveszi azt, amire szüksége van. Az asszony nöstény–ösztönállat mivoltát a mártíranyság leplébe burkolja.

A bor olyan tökéletes illat- és ízharmóniával tárulkozik elő, amely a tökéletességet, nyugalmat és finomságot sugároz minden cseppjében. Gazdaság, illatok, ízek, a savak finomsága, teljes egység, egyedülálló szép harmónia. (Hát ezért jó a lelki bajokra)

Az angol királyi család és a Tokaji közötti kapcsolat egészen a XVIII. Század elejére nyúlik vissza, amikor az angol királyi herceg tarczali látogatását jegyzik le a történelmi dokumentumok. A XVIII. Század második felében Ferenc József, az Osztrák-Magyar Monarchia császára Viktória királynőnek minden születésnapján Tokaji Aszút ajándékozott, annyiszor 12 palackot, ahányadik születésnapját a királynő éppen ünnepelte. Így 1900-ban a királynő 81. Születésnapján 972 palack tokajit kapott ajándékba a császártól

A kék megnyugtat, lehűt, üdít, távolság és mélységérzetet kelt. Érzékenységet finomságot fejez ki. A hűség, a hit, a hagyományok szimbóluma. A világoskék tágítja a teret.

Zöld: a remény, a nyugalom, az egyensúly színe. A sárgászöld barátságos, fiatalos hatású, míg a füzöld kissé komolyabb.

A piros a tűz, a vér színe. Izgató és lelkesítő. Kifejezi az energiát, a szellemi erőt, a vonzódást. Nagy felületen elviselhetetlen,

nyugtalanná tesz. Kicsin, jó helyen azonban barátságos színfoltot jelent.

Sárga a nap) minden más színnél erősebb, figyelemfelkeltő. Lelkesítő, optimista. Világossá, derűssé, meleggé varázsolja a környezetet, ha túl erős, idegesítő lehet.

A barna: a föld, a fa színe. Az állandóság, biztonság érzetét kelti. (Sokféle szín illik hozzá, és igényli is azt)

Bézs: a homok, a kagylók színe. Szabadságot és természetességet áraszt. Önmagában unalmas. Egyaránt jól társítható halvány és erős színekkel, más-más hatást keltve.

A fehér: a hómezőt, a felhőket idézi. A tisztaság, a rend, a semlegesség színe. Tágítja a teret. Önmagában túl steril, személytelen, de jól kiemeli a többi színt. Még az egymást ütő színeket is képes összehozni.

Nedves igyekezet

Hazudhatod egy nőnek, hogy szereted, de ki ne ejtsd a szádon a nemet! Hallgass! Az asszony ösztönállat, ne téveessen meg, ha, úgy tűnik, mintha gondolatai lennének. Soha sem lesz egyenjogúság, mert a nő mindig ki fogja zsákmányolni a férfit; ráadásul úgy, hogy azt áldozatnak állítsa be, s mindent elkövet, hogy ezért a férfinak még lelkiismeret furdalása is legyen.

– A tályjai római katolikus egyház halotti anyakönyvébe 1820. Augusztus 11-én bejegyezték egy nevet: Lavotta János. A zeneszerző és hegedűvirtuóz halálának 180. Évfordulójára a Zempléni Művészeti Napok keretében is megemlékeztek. Lavotta 1764. Július 25-én látta meg a napvilágot Pusztafödemesen. Első tanítója édesapja volt, később Pozsonyba került, ahol Czizler, majd a Zavadi Bonaventura képezte, aki Esterházy udvari zenésze volt. A zenész életének első nagy konfliktusa a diákévekre tehető. Összeszólalkozott mostohaanyjával és kis híján leszúrta egy konyhakéssel. Apjának hirtelen felbukkanása torpantotta meg. Nem tudni, mi volt a veszekedés oka, tény azonban, hogy a fiatal férfi a feszültségét úgy próbálta levezetni, hogy katonának jelentkezett

Ferdinánd herceg pozsonyi kaszárnnyájába. Apja csak hosszas nyomozás után találta meg, és kapcsolatait felhasználva kihozta a laktanyából. Ekkor kezdődtek Lavotta bolyongó évei. Bécsben tökéletesítette tudását, és bár nincsenek nyomai, valószínűleg zeneszerzést is tanult. Ezt azonban később nem fejlesztette. 1792. December 22-től – rövid ideig – a pesti Nemzeti Magyar Játzó Színi Társaság tagja volt, majd harminckét évesen eltűnt és nyolc évig nem lehetett nyomát találni. Később kóborlásaiából mindig Tállyára tért vissza. Ekkoriban a Fekete Sas vendéglőben tartottak neves bálakat, 1809-ben itt esett meg, hogy a primáskirály, Bihari János Lavotta elé térdelt, úgy kérte, játssza el legfrissebb szerzeményeit. Lavotta így felelt: „Én, aki királyok előtt szoktam játszani?” A fáma a szerint addig nem vette elő hegedűjét, amíg Horváth János patikus, legjobb barátja elé nem állított egy palack aszút. Lavotta nagyon jó barátságban volt Csokonai Vitéz Mihállyal, együtt lakott vele Gesztelyen, a költő verseihez komponált zenedarabokat. Nyugtalan vére azonban állandóan hajszolta, 1820-ban, nem tudni honnan érkezett újra Tállyára – betegen. Régi barátjához, Eöri Fülöp Sámuelhez kopogtatott be, aki azonnal megvizsgálta és gyógyszerért küldte. Utoljára ment végig az ismerős úton, a patikában átadta a receptet és eszméletét vesztve összeesett. Rövid szenvedés után elhunyt. – Lavotta szerzeményei, verbunkjai ma nem túlzottan ismertek. Kevesen tudják, hogy nevéhez fűződik a „Cserebogár, sárga cserebogár” című dal, amelynek zenéjére írta Petőfi Sándor versét. Számos dallamsora népdallá alakult. **„Óh Uram! Mi végre is vagyunk e földön?” „Szabad akaratot adtál, hogy választhassunk a jó és rossz között? 'Iszen az ember mindig csak jóra vágyik, de sokszor csak galád tettel érhető az el – nem csak Gordiusz köte csomót, sorsunk fonalán a bog nem vágható át. Gyarló az ember, hát vétkezik olykor, s ha nem; akkor szenved igazán. Mért adtál értelmet a pornak, ha csak arra jó, hogy mulandóságát tudatosítsd?”** –

– Isten a nőt a maradék materiából teremtette, s bosszantotta is, hogy Ádám keveslé a végtelen mindenséget, mit tőle kapott, s

haszontalan, véges dologra vágyék. Kihagyá ezért a nőből mind, ami nemes; a fenkölt eszméket, a hűséget, a fényes álmokat, a halhatatlanságot, adá helyette a mindenáron fennmaradni akarást, a gyarlóságot és földhözragadtságot, a fajfenntartás képességét, melyhez alantas vágyakat társítsa.

VÉGE

UMHAUSER FERENC
Fájdalmas részeg lángolás
*
Jani

KÉT REGÉNY
FELNÖTTEKNEK

PÁLHÁZA, 2012